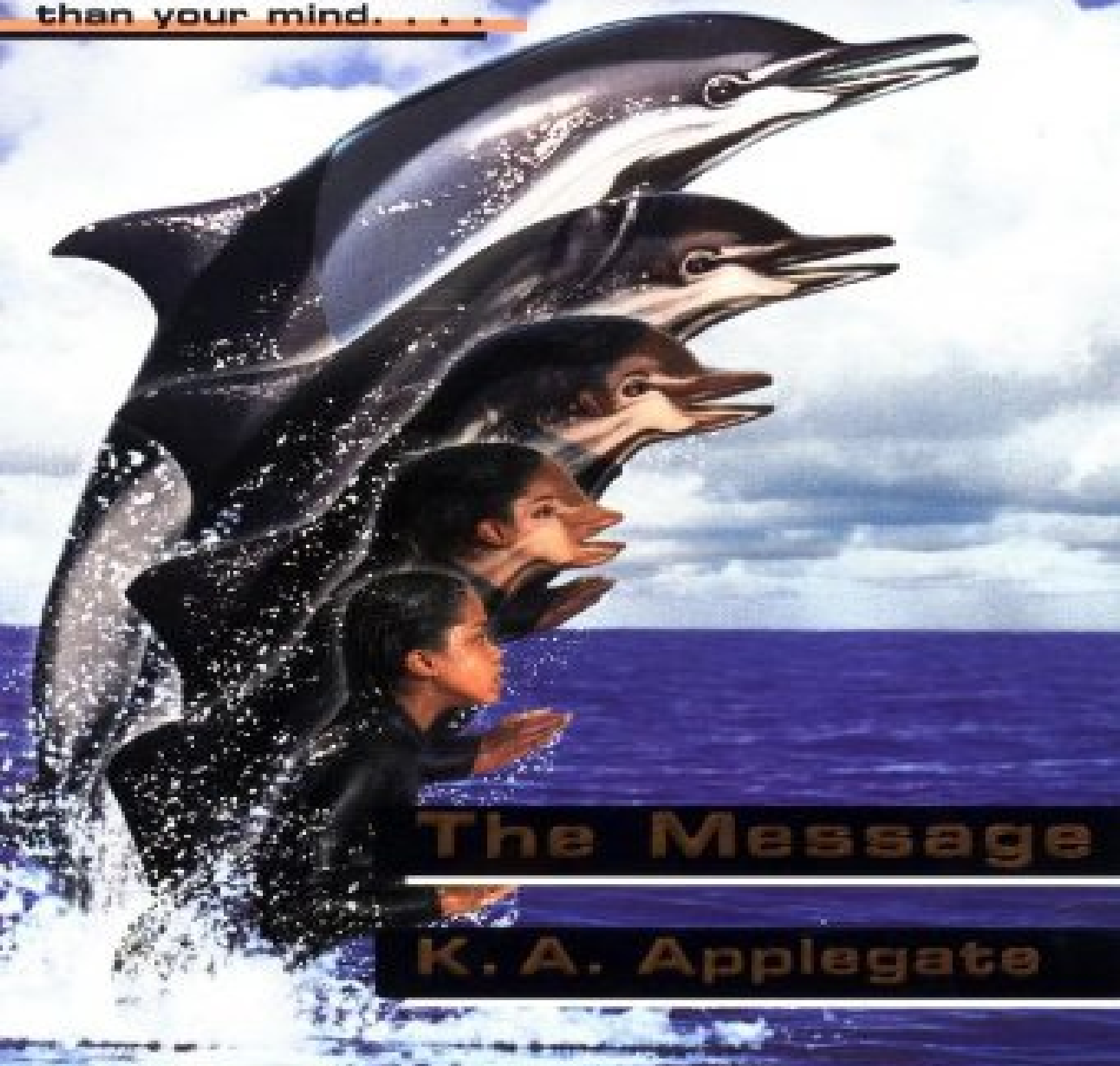

ANIMORPHS

Sometimes you have
to change a little more
than your mind. . . .

The Message

K. A. Applegate

Bức Thông Điệp

Series Animorphs Phần 4

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 3

GIẤC MƠ BÍ ẨN

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

TỬ CHIẾN TRONG LÒNG BIỂN

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

[1]

[2]

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 3

TẬP 3: ĐỤNG ĐỘ

1. Người kể chuyện:
Tobias

2. Nội dung:
Tình cờ, trong lúc bay lượn, Tobias phát hiện ra một chiếc tàu bọn Yeerk đang bay tàng hình trên bầu trời. Theo đuôi chiếc tàu, Tobias biết được đó là một chiếc tàu vận tải và biết được chỗ nó hạ cánh để lấy nước cung cấp cho tàu Lòng Chảo. Hội Animorphs quyết định biến hình thành chó sói chạy tới nơi tàu hạ cánh, rồi biến thành cá hồi thâm nhập vào bên trong tàu thông qua ống hút nước, tính phá huỷ thiết bị tàng hình nhằm tạo điều kiện cho mọi người có thể biết được sự xâm lăng của người ngoài Trái Đất. Nhưng bốn bạn trẻ đã bị kẹt trong khoang chứa đầy nước, không thể hoàn hình vì không có không khí để thở. Bên ngoài tàu, Tobias đã mưu trí, chiến đấu với bọn Yeerk và cướp được một khẩu Tia Nghiệt từ tay một tên Taxxon, bắn vào tàu vận chuyển, thủng một lỗ lớn. Nước ào ra ngoài, bốn bạn trẻ được cứu thoát.

3. Nhân vật quan trọng:
Hội Người hoá thú: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

4. Những loài thú mới được thu nạp:
Jake: Chó sói, Cá hồi
Marco: Chó sói, Cá hồi
Rachel: Chó sói, Cá hồi
Cassie: Chó sói, Cá hồi
Tobias:

5. Những lối hình được sử dụng:
Jake: Chó sói, Cá hồi, Chim ưng Peregrine
Marco: Chó sói, Cá hồi, Mòng biển
Rachel: Chó sói, Cá hồi, Đại bàng đầu bạc
Cassie: Chó sói, Cá hồi, Mòng biển.
Tobias:

GIẤC MƠ BÍ ẨN

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Cassie.

Tôi không nói cho các bạn biết họ của tôi được đâu, tuy tôi muốn thế lắm. Mà tôi cũng chẳng dám kể cho bạn nghe tôi sống ở thị trấn nào, hay bang nào. Hội Animorphs chúng tôi buộc phải mai danh ẩn tích. Chẳng phải vì thẹn thùng đâu, mà vì đó là chuyện sống còn.

Bọn Yeerk mà biết tui tôi là ai thì tiêu tui ngay. Nếu không đi đòi dưới tay bọn chúng thì cũng thành những kẻ Bị mượn xác. Chúng sẽ nhét một con sên Yeerk vào óc chúng tôi để kiểm soát và biến chúng tôi thành nô lệ - thành những công cụ phục vụ cho cuộc xâm lăng Trái Đất của chúng.

Tôi thật chẳng thích nghĩ đến việc mình bị đặt dưới sự kiểm soát của một sinh vật ngoài Trái Đất. Mà tôi cũng không muốn chết.

Mặt khác, có những điều tôi rất khoái khi trở thành một Animorph. Tuyệt cú mèo luôn.

Như một đêm nọ. Trời khuya lắm rồi. Lẽ ra phải nằm ngoan ngoãn trên giường, thì tôi lại đang ở trong nhà kho, chuẩn bị biến thành một con sóc.

Nhà kho của chúng tôi thật ra đã được thiết kế lại để làm Đường hầm Hồi sức Thú hoang. Ba tôi là một bác sĩ thú y. Má tôi cũng vậy, nhưng má làm việc ở vườn thú khổng lồ trong Lâm Viên, nên Đường hầm thực ra chỉ có hai cha con tôi thôi. Chúng tôi đem những con chim và thú bị thương về chạy chữa, rồi thả chúng trở lại với môi trường tự nhiên.

Tôi đang ở đúng chỗ ấy. Trong nhà kho. Xung quanh tôi là hàng tá lồng đầy nhóc chim chóc, từ một nàng chim cu ỉ rũ vì tông vào cửa kính xe hơi đến con đại bàng chúa xem bị điện cao thế giật chết.

Ở một ngăn khác của nhà kho, chúng tôi đặt những chuồng lớn hơn cho bọn lửng[1], thú có túi, chồn hôi, hươu nai và cả một đôi chó sói bị ngộ độc. Còn ở đầu bên kia (xa chỗ hai con chó sói) là hai con ngựa của chúng tôi.

Có một phòng phẫu thuật và hai phòng hồi sức nho nhỏ.

Lại nói về cái đêm đó. Bạn đã quan sát một con sóc trong công viên bao giờ chưa? Sóc lúc nào cũng cảnh giác. Lúc nào cũng lơ lảo nhìn xung quanh. Cứ như thể mỗi phút trong ngày chúng đều tự hỏi: “Chà, chuyện gì thế nhỉ?”

Cho nên tôi biết rằng, nếu tôi biến thành một con sóc, thì tất cả sự căng thẳng và sợ hãi kia sẽ trở thành một phần của chính tôi. Đó là điều mà Hội Animorphs chúng tôi luôn phải xử lý: kiểm soát những bản năng, trí óc của con vật gắn liền với thân thể của nó.

Thế là tôi ở đó, trong cái nhà kho tối lờ mờ chỉ có ánh sáng vàng yếu ớt từ những bóng đèn trên trần. Vì sao tôi lại ở đó ư? Vì có một ai đó, hay một con vật gì đó đã lẻn vào khu chuồng chim. Đêm hôm qua chúng tôi vừa mới mất một bệnh nhân: một chú vịt.

Hơn nữa, cũng bởi vì tôi không sao ngủ được. Tôi cứ mơ thấy những giấc mơ lạ. Thì cũng chỉ là những giấc mơ không bình thường thôi. Giống như... tôi cũng chẳng biết nữa. Nhưng lạ lắm, chỉ có vậy thôi.

“Thoải mái đi nào, Magilla,” tôi thì thào với con sóc đang ở trên tay. “Hổng đau đâu mà.” Tôi móc vài hạt dẻ trong túi ra, và đưa cho nó một hạt. Một hạt khác rớt xuống sàn.

Có những lần biến hình thật dễ dàng, có những lần thật khiếp đảm. Cái cảm giác lúc tôi biến thành ngựa thật là tuyệt. Còn thành cá hồi thì, ừm, có hơi kỳ cục hơn chút chút. Suốt thời gian ấy tôi cứ bị ám ảnh bởi ý nghĩ ai đó sẽ chiên mình lên và xức mình với nước sốt tartar.[2]

Mà tôi thì không ưa nước sốt tartar.

“Sóc ơi,” tôi tự nhủ. Trước khi bắt đầu biến hình bao giờ tôi cũng ráng thử nghĩ xem nếu mình là con vật ấy thì có cảm giác ra làm sao.

Sự biến đổi đầu tiên về cơ thể là ở kích thước. Tôi bắt đầu co rút lại. Đó là một cảm giác rất kỳ dị. Nay nha, bạn cảm thấy giống như mình đang đứng hoàn toàn bất động, nhưng mặt đất thì lại lao về phía bạn, còn trần nhà thì chạy tuốt ra xa. Các tay nắm cửa không còn ở chỗ cũ nữa. Và bất thành hình, chúng ở phía trên đầu bạn.

Khi hai cánh tay tôi tụt lại vào trong thân thì tôi đã co lại chỉ còn chừng sáu, bảy tấc. Đúng lúc đó, con Magilla thật vùng thoát ra. Nó chạy về chuồng, chui vào và đóng cửa chuồng lại - tôi thì là đúng vậy đó. Tôi vẫn còn hai chân bình thường (tuy đã ngắn tũn) nhưng hai cánh tay thì teo lại. Tôi vẫn còn đủ năm ngón tay nhưng bây giờ chúng bé tẹo, quá bé so với người tôi.

Hai tai tôi trượt tuốt lên đỉnh đầu. Một thứ lông mềm mại màu xám lan ra khắp mình tôi như làn sóng. Mặt tôi phồng lên và nhọn ra.

Thế rồi đến cái trò quái nhất! Đuôi tôi tòi ra từ phía cuối thân mình. Và thế này mới tuyệt chứ: lúc ấy tôi chưa phải một con sóc thật sự, vẫn nửa phần là người với kích thước của một con nhóc, vậy mà lại có cái đuôi thò ra cỡ sáu tấc! Còn dài và bự hơn một cái đuôi sóc thật một khi tôi đã biến thành sóc hoàn toàn.

Tôi ngoái đầu ra phía sau và thấy cái đuôi xù màu xám vồng lên trên người mình. Quá hay!

Hai chân tôi tụt vào và tôi sụp xuống mặt sàn xi măng của nhà kho.

Đột nhiên tôi khám phá ra là mình đã không quét dọn nhà kho thật sạch sẽ như vẫn tưởng. Khi mặt bạn chỉ cách sàn nhà có vài centimet thì cái bạn thấy được có thể khiến bạn rất ngỡ ngàng.

Thế rồi cái trí óc của loài sóc xộc vào.

Waaa!

Mềng ơi, người tôi *ngập tràn năng lượng!*

Như thể tôi được nối vô dòng điện một triệu vôn ấy. Tôi được nạp điện đầy ứ! Cái trí óc chậm chạp trì trệ của con người trong tôi vừa bị thổi bay vì sự bùng nổ đột ngột của năng lượng.

Một tiếng động?

Cái gì vậy? Tôi dỏng hai tai. Tôi ngoắt đầu lại, tập trung hai con mắt thô lỗ. *Một con chim trong lồng!*

Một tiếng động mới! Cái gì nữa đây? Tôi chạy vòng vòng.

Không, gượng đã! Kia là cái gì? Và kia nữa? Còn tiếng động nọ?

CHIM SĂN MỒI! Chúng ở khắp nơi! Tôi bị bao vây rồi! CHIM SĂN MỒI!

Chim! Những con chim lớn với bộ vuốt tàn ác. Ở xung quanh tôi.

Khoan. Có một hạt dẻ. Ôôô. Một hạt dẻ.

CHIM SĂN MỒI! Báo động!

Tôi vụt chạy. Ngó trái. Ngó phải. Khịt khịt khịt không khí.

Ôi, phải rồi. Chim săn mồi. Tôi ngửi thấy hơi chúng. Tôi nghe thấy chúng. Những con chim. Một con sói. Một con lửng.

CHIM SĂN MỒI! CHẠY ĐI, CHẠY ĐI, CHẠY ĐI!

Ồ, đờ! đã. Một cái hạt? Tôi chạy nhanh tới. ĐÚNG CHÓC! Một hạt dẻ! Tôi chop nó bằng bộ vuốt trước và ngay lập tức chọc thủng một lỗ. *Số dzách! Tuyệt cú mèo! Hạt dẻ!* Tôi đã vớ được nó! Không ai giảng nổi của tôi đâu. Hà hà!

Một tiếng động! Cái quái gì thế nhỉ?

CHIM SĂN MỒI!

Đừng đánh rớt hạt dẻ! Tha cả hạt dẻ mà chạy! CHẠY ĐI!

Với hạt dẻ ngậm cứng trong hàm, tôi chạy biến.

Tôi leo tuốt lên trên tường. *Thăng tuốt.*

Và đó là lúc Tobias quyết định chường mặt ra.

CHƯƠNG 2

Tobias bay vào qua tầng trần nhà kho.

Thật không may, với tâm trí của loài sóc, trong đó ý thức người chỉ trụ lại được chút đỉnh, tôi đã không nhận ra đó là Tobias.

Tôi chỉ thấy nó giống y một con điều hâu đuôi đỏ. Một con chim săn mồi. Mà con chim này lại không ở trong lồng.

Đúng thế, con điều hâu này đang vỗ cánh bay quanh những cái rui của nhà kho ở trên cao. Nó có bộ vuốt như thể bằng thép và một cái mỏ quặp có thể bửa tôi ra chẳng khác gì bửa một hộp đậu.

Tôi cảm thấy đôi mắt điều hâu của nó xoáy vào tôi.

CHẠY, CHẠY! CHẠY ĐI! CHẠY ĐI!

Tôi không biết làm gì bây giờ. Ý tôi muốn nói, tôi đây, cái con nhỏ có tên Cassie này. Tôi không biết phải làm gì bây giờ. Tôi biết mình phải kiểm soát con sóc. Nhưng bây giờ việc đó thật quá sức tôi!

Tuy nhiên, con sóc biết nó phải làm gì.

VÙÙ!

Tôi chạy tuốt lên tường. Những chiếc vuốt nhỏ của tôi bấu vào những chỗ gỗ bị nứt và tước, và chạy bắn lên với một tốc độ kinh hoàng. Nếu bạn chưa từng là một con sóc - và nói cho ngay là chưa - bạn sẽ không cách chi hình dung nổi chạy *tuốt lên* là như thế nào đâu. Bức tường bằng gỗ giống như một cái sàn nhà dưới chân tôi, nhưng đồng thời tôi lại phân biệt được rõ trên cao và dưới thấp. Tôi biết nếu mình té thì mình sẽ rớt xuống dưới. Giống như bạn chạy băng qua sàn nhà, nhưng nếu bạn trượt chân thì bạn sẽ rớt bịch trở lại chân tường vậy.

Rất là quái chiêu.

Con điều hâu đã đậu lên một thanh rui để nghỉ xả hơi. Nhưng tôi cảm thấy được ánh mắt của nó trên người mình. Tôi lạnh cứng cả người. Lạnh như đá. Toàn thân, ngay cả cái đuôi cũng không dám giật giật. Tôi bấu chặt vào tường mà lạnh cứng người.

Nhưng tôi cũng không thể giữ mái như vậy được. Cái dòng thác năng lượng của loài sóc không để cho tôi bất động được lâu.

Đột nhiên, vừa liếc rất nhanh sang bên cạnh, tôi vừa tung người qua khoảng không. Tôi bay. Tôi muốn nói là tôi nhảy và vút qua không trung dường như cả nửa dặm, nhưng thực ra chỉ có ba mét.

PHÂNPHÂN! Tôi hạ xuống chiếc xà gỗ bắc ngang phía trên tàu ngựa.

Cú nhảy chết tiệt. Con điều hâu đã trông thấy chuyển động của tôi. Từ khoé mắt, tôi thấy hai cánh lớn của nó dang rộng. Nó sà xuống, những chiếc vuốt lia ra trước.

Nhưng rồi... có một chuyển động mới. Vật gì đó to lớn và vụng trộm. Một tấm ván bên sườn của nhà kho bị đẩy tung ra. Một cái đầu thò vào, ngay bên dưới tôi. Cái mặt thông minh, lão luyện, nhìn lên tôi và tự hỏi liệu có nên biến tôi thành bữa tối không nhỉ.

Một con chồn! Aha! Hoá ra đó là cái kẻ bí ẩn đã giết chim chóc của tôi!

Tôi cố kiểm soát trí óc của loài sóc. Trong mỗi lần biến hình, luôn luôn phải mất ít nhất một phút để kiểm soát những bản năng của thú hoang, nhưng tôi chưa có nổi một phút.

Tobias sà xuống.

Đột nhiên khắp nơi như phát rồ phát dại. Chim chóc trong các lồng kêu chí choé. Hai con chó sói ở phòng bên bắt đầu hú lên. Những con ngựa thì hí vang.

Tobias giật mình quay ngoắt đi.

Quá trễ. Tôi đã nhảy một lần nữa, và bây giờ thì tôi đang rơi về phía cái sàn phủ đầy rơm của một tàu ngựa. Rơi về phía con chồn.

Tôi chạm mặt đất và phóng đi, để lại đằng sau mù mịt những bụi cùng rơm.

Con chồn đuổi theo tôi. Nó chạy mới lẹ chứ. Rất lẹ.

<Tobias! Cứu mình với!> tôi la lên trong óc.

<Cái gì... Hoá ra bồ đó hả, Cassie?>

Tôi ngoặt sang trái. Con chồn ngoặt theo.

Nó lẹ hơn tôi và linh hoạt cũng ngang ngựa. Nếu như tôi không tìm được một chỗ để leo lên và chuẩn đi, thì coi như tiêu đời!

<Đúng rồi, là mình đây!>

<Sao không bảo cho tui biết trước?!> Tobias cúi kính kêu lên trong đầu tôi. <Tôi đang định xơi tái bồ đó.>

<Mình vừa mới biến hình mà, vừa mới kiểm soát được cái trí óc sóc điên khùng này. Bây giờ bồ có LÀM ƠN cứu mình không thì bảo?>

Hàm của con chồn bập vào đuôi tôi. Tôi cảm thấy rằng nó lướt trên bộ lông của tôi.

<Toi rồi,> Tobias kêu lên, cậu ta dang rộng hai cánh nhắm thẳng con chồn mà lao vụt xuống.

Con chồn trông thấy bóng của con điều hâu to tổ chẳng. Nó đứng sững lại.

Trễ rồi. Tobias quào nó một cái và lướt qua.

Con chồn thấy sự thể quá rắc rối, liền nhào vào lối chui bí mật của nó.

Tobias bay tới đậu trên một cái xà và nhìn xuống tôi bằng đôi mắt trừng trừng hung hãn của loài điều hâu.

<Cassie? Tại sao giữa đêm hôm khuya khoắt bồ lại ra đây để biến thành sóc thể hả?>

Tôi đã bắt đầu hoàn hình lại. <Ờ, là vì mình có vài con chim bị bắt đi mấy bữa nay rồi. Mình đoán thủ phạm là một con lửng hay gấu, chồn gì đó, nhưng không hiểu nó vào bằng cách nào. Thế là mình quyết định biến hình để đợi nó chường mặt ra.>

<Được, mình ủng hộ bất cứ ai muốn cứu chim chóc,> Tobias nói. Cậu ta xù cánh và bắt đầu rửa vài cái lông rối.

Tôi đang hoàn hình được nửa chừng, cao dần lên trên mặt đất, và cảm thấy hai chân mọc ra ở bên dưới. Nhưng cái miệng người thì chưa thành hình trở lại. <Thế còn bồ thì làm gì ở đây vậy, Tobias? Kiểm một bữa sandwich sóc hả?>

Tobias đã gần như chấp nhận sự thật là mình bị kẹt cứng trong thân xác một con điều hâu đuôi đỏ. Gần đây cậu ta đã bắt đầu săn mồi và ăn uống như một con điều hâu chính hiệu. Cậu ta vẫn còn đôi chút ngại ngùng về chuyện đó, nhưng tôi nghĩ nếu mình chỉ nói giỡn chút chơi chắc Tobias cũng hiểu là tôi không có ý gớm ghiếc hay gì hết.

<Sandwich sóc hả?> Tobias nói. <Không, mình đang nghĩ tới thịt nướng xiên kìa. Xin lỗi vì đã làm bồ sợ.>

“Không sao đâu,” tôi nói bằng giọng thật của mình. Miệng tôi đã thành hình. Tôi gần như đã trở lại bình thường, chỉ còn cái đuôi lớn vẫn thò ra đằng sau bộ đồ biến hình.

“Bình thường” đối với tôi nghĩa là một chiều cao trung bình, tôi nghĩ vậy. Còn “trung bình” là thế nào thì tôi chẳng biết. Tôi là một con nhỏ có vóc người chắc, không ốm không mập, tóc cắt ngắn vì tôi không thích rắc rối với nó. Rồi các bạn tôi sẽ cho bạn hay, tôi đâu có phải là Hoa hậu Thời trang. Nhìn chung, nếu bạn muốn biết người ngợm tôi ra làm sao thì hãy mừng tượng một con nhỏ vận đồ bảo hộ lao động, tay đeo găng da và đang cắn môi khi ráng nhét thuốc viên vào họng một con lửng.

Jake đã có lần chụp hình tôi đúng y xì cái điệu bộ đó. Cậu ấy để tấm hình cạnh cái máy vi tính trong phòng riêng. Đừng có hỏi tôi vì sao nha. Tôi rất sẵn lòng tặng Jake một tấm hình tôi mặc đầm hay một thứ đồ kiểu cò nào đó. Rachel có thể cho tôi mượn đầm của nhỏ mà. Nhưng Jake bảo cậu ấy thích tấm hình đó mới lạ chứ.

<Mình nghe có tiếng gì đó,> Tobias đột nhiên cảnh giác.

Tôi căng tai ra. Tai người kém thật đấy. Hầu hết các con thú đều có thể nghe thính hơn. Nhưng rồi tôi cũng nghe thấy. Một giọng nói.

“Có ai ở trông không?”

“Ba mình!”

<Bồ vẫn còn cái đuôi kìa!>

Trễ nữa rồi. Cửa nhà kho bật mở. Ba tôi đứng đó, mắt chớp chớp ngái ngủ, tay cầm một cây đèn pin. “Cassie hả? Con làm gì ở đây thế?”

Tôi chụm hai bàn tay ra sau lưng, giữ cho cái đuôi sóc to xù cụp xuống trong khi ráng làm nó biến đi thật nhanh. “Kh...kh...không...có...gì, thưa ba. C...c...on mất ngủ ấy mà.”

Ba tôi gật đầu. “Ờ, vậy con đi ngủ đi,” ông nói giọng bức dọc. Ba tôi thuộc loại người mất một tiếng đồng hồ với ba lý cà phê mới thức dậy nổi.

“Thưa ba, vâng.” tôi nói.

Ba tôi ngập ngừng: “Cassie, quay lưng lại cho ba coi.”

“Quay lại hả ba?” tôi nhắc lại với giọng the thé.

“Ờ. Quay lại. Chỉ...chỉ việc quay lại thôi mà.”

Tôi quay lại chậm chậm. Trong khi tôi quay, thì mẩu chót của cái đuôi đã tụt vào cột xương sống của tôi.

“Hừ,” ba tôi nói. “Ba đi ngủ lại đây. Ba ngỡ là đã thấy con có một cái đuôi cơ đấy.”

“Hề hề...” tôi cười một cách yếu ớt.

Khi ông đi khỏi, tôi sụp xuống đồng rơm. “Đáng lẽ mình nên nằm trên giường thì hơn,” tôi nói với Tobias. “Mơ hay không mơ cũng mặc.”

<Mơ hả?> Tobias gắt. <Mơ kiểu gì kia chứ?>

Tôi nhún vai: “Mình cũng chẳng biết nữa. Kiểu những giấc mơ kỳ lạ về biển.”

<Biển,> Tobias lặp lại. <Và một giọng nói gọi bờ từ dưới lòng nước?>

Trong nhà kho rất ấm nhưng đột nhiên tôi cảm thấy lạnh toát cả người.

CHƯƠNG 3

“**K**hông, mình chưa hề có giấc mơ kỳ quặc nào về biển hết,” Marco nói. “Mình có những giấc mơ kỳ quặc như bị những tấm khăn trải giường tìm cách thắt nghẹn cổ, hay là rớt từ trên cao tít mù xuống, cuối cùng lúc xuống đến mặt đất thì mình lại đang trò chuyện với Vua Thứ Sáu trong chương trình *Hàng xóm của Ông Roger*. Mình cũng có những giấc mơ kỳ quặc về người đàn bà trong phim *Đội tuần phòng trên Vịnh...* hừm, thế đấy, cái này thì mình nghĩ là có liên quan đến biển.”

“Bờ có những giấc mơ về Vua Thứ Sáu hả?” Rachel hỏi ra vẻ lo âu. “Mình biết rồi.” Nhỏ chậm chậm lắc đầu và kêu *chắc, chắc*.

“Làm sao? Mơ thấy Vua Thứ Sáu thì làm sao?” Marco chất vấn.

Rachel nhún vai. “Mình chỉ muốn nói là bờ nên nghĩ đến việc đi gặp một cố vấn tâm lý trước khi tình trạng của bờ xấu đi.” Rachel quay đi để Marco không nhìn thấy và nhỏ nháy mắt với tôi.

“Nhảm nhí,” Marco cười nhếch mép, nhưng vẫn có vẻ hơi lo lắng.

Ngày hôm sau, tan trường về là chúng tôi tụ tập trong phòng của Rachel. Phòng của nhỏ thì khỏi chê. Bạn biết không, y chang trong tạp chí ấy. Như thể mọi thứ đều ăn nhập với nhau. Nhỏ có một tấm bảng trên đó dán những miếng giấy ghi lời hay ý đẹp.

Tôi tạt sang chỗ tấm bảng và đọc: “Đừng thấy nước lạnh mà bảo không có cá sấu.” - Tục ngữ Malaysia.

Ngay bên cạnh là: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” - Tôn Tử.

Tôi cảm thấy hơi buồn. Trong những ngày xưa êm đẹp, hẳn Rachel đã có những chùm danh ngôn về chuyện học làm người gì đó. Riêng điều này cũng cho thấy cuộc sống của chúng tôi giờ đã thay đổi đến thế nào.

Chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi chúng tôi đã trở nên quen thuộc với một thế giới đầy hãi hùng và nguy hiểm. Chúng tôi đi đến nhà Rachel riêng rẽ từng đứa. Mỗi đứa đều phải kiểm tra để chắc chắn là không có cái đuôi nào bám theo. Chúng tôi lên kế hoạch từ trước cho buổi chiều này để chắc chắn là mẹ của Rachel và hai đứa em của nhỏ sẽ không ở nhà.

Thậm chí chúng tôi còn cử Tobias bay bên trên địa bàn để xem xem có gì bất thường quanh đó không.

Cuộc sống của chúng tôi đã trở nên như vậy đó. Giờ thì những câu danh ngôn rặt những cảnh giác và đánh đấm.

Jake chưa nói gì hết. Tobias và tôi đều đã kể cho cả bọn nghe về những giấc mơ giống nhau đến lạ lùng của hai đứa tôi. Về giọng nói dường như từ dưới lòng biển vọng lên. Giọng nói kỳ lạ kêu gọi chúng tôi.

Không đứa nào khác từng nghe giọng nói ấy trong mơ. Marco thì hài hước, Rachel thì ủng hộ nhưng hoài nghi. Chỉ có Jake là vẫn im lặng.

Tôi nghĩ các bạn có thể nói rằng Jake gần như là “thủ lãnh” của cả bọn, mặc dù Jake không hề ra vẻ ta đây. Điều ấy như thể nằm trong tính cách tự nhiên của cậu ấy nhiều hơn. Jake là người mà bạn có thể trông cậy vào mỗi khi gặp chuyện trục trặc.

Dĩ nhiên tôi trông cậy Jake còn vì những lý do khác nữa. Tôi chưa từng nói với cậu ấy điều này hay điều gì đó tương tự, nhưng tôi thực sự mến Jake. *Mến* là sao thì bạn cũng biết mà.

Jake rất bảnh trai, cao lớn và khỏe mạnh. Tóc nâu và mắt đen, đen láy. Nếu bạn mới chơi với Jake thì thoát trông Jake có vẻ ông cụ non. Nhưng rồi bạn sẽ thấy tuy khá nghiêm túc nhưng cậu ấy cũng biết cười đúng lúc lắm đó.

Jake phải biết lúc nào thì cười bởi vì có Marco là bạn thân. Hai cậu ấy đã chơi với nhau từ lúc còn mặc quần thủng đít. Cả hai lúc nào cũng tranh đua, gây lộn và khắc khẩu với nhau. Sứ mạng trong đời của Marco là tìm ra sự hài hước ở mọi thứ, kể cả ở đứa bạn nổi khố của mình.

Marco cũng khá bảnh trai, mặc dù cậu ấy không thuộc típ con trai tôi ưa. Cậu ấy có mái tóc nâu dài và cặp lông mi đẹp mê hồn khiến tôi cứ ao ước giá như chúng ở trên mắt mình.

Marco chẳng thích gánh trách nhiệm, thậm chí chẳng thích cả việc tham gia Hội Animorphs. Cậu ấy muốn cả bọn bỏ tất cả những chuyện này đi, quên lũ Yeerk đi, quên luôn chuyện biến hình và chỉ ráng mà sống sót là đủ lắm rồi.

Nhưng cũng chính Marco là đứa rất nhạy bén với những vấn đề an ninh. Cậu ta đã bắt cả bọn không bao giờ được bàn bất cứ chuyện gì trên điện thoại vì kẻ thù có thể nghe lén.

Còn Rachel là nhỏ bạn thân nhất của tôi từ nhiều năm nay. Tôi biết giải thích về Rachel thế nào đây? Trước hết, nhỏ với Jake là anh em con chú con bác, hai đứa có nhiều điểm giống nhau lắm. Có vẻ như dòng họ này sinh ra toàn người khỏe mạnh, vì Rachel là đứa con gái khỏe nhất mà tôi biết. Hình như chẳng gì có thể dọa dẫm được nhỏ. Nhỏ không biết sợ là gì, hay ít ra nhỏ cũng tỏ vẻ như thế.

Nhìn Rachel bạn sẽ nghĩ: *Ôi, con nhỏ này lớn lên sẽ thành một người mẫu óc rộng rãi mà, bởi vì nhỏ cao ráo, xinh đẹp và tóc vàng.* Nhưng tôi thương hại cho bất kỳ ai nhìn người làm như vậy.

Đôi khi tôi nghĩ Rachel hài lòng với tất cả mọi biến cố đã xảy ra. Cứ như có một nữ chiến binh Amazone ẩn kín bên trong con người nhỏ, và bây giờ là dịp để nhỏ có thể trưng ra.

Nhưng Rachel không phải là loại người tin ba cái chuyện mộng mị. “Được,” nhỏ nói, “nếu tụi mình xong chuyện nằm mơ rồi thì bây giờ hãy...”

“Rachel nè,” Jake ngắt ngang, “Anh có cái này xem ra thú vị đây.” Jake lôi trong túi xách ra một cuộn băng video.

“Hết xảy. Tụi mình coi phim đi,” Marco reo lên.

“Không phải phim,” Jake cải chính. “Mình đoán chẳng đứa nào coi tin giờ chót đêm qua phải không?”

“Mình bận coi băng thu lại chương trình *Hàng xóm của Ông Roger*,” Marco nhìn Rachel một cách ranh mãnh.

Jake đảo mắt ngó lên trần nhà như đã làm hàng triệu lần mỗi khi Marco nói một câu gì tréo ngoe. “Rachel, tụi mình xuống nhà lấy đầu máy của em coi cái băng này được không?”

“Được quá đi chứ,” Rachel đáp.

Cả bọn kéo xuống nhà. Tobias bay là là trên đầu mọi người.

“Tobias nè,” Marco lên tiếng, “Mình đã định hỏi bồ, điều hâu có giống chim hải âu không nhỉ? Ý mình muốn hỏi nó có bĩn ra trong lúc đang bay không?”

<Cái đó còn tùy kẻ nào đang ở dưới,> Tobias tương lại. <Để mình nói cho rõ nha - nếu bồ mà chọc mình đổ quạu, thì bồ nên sắm một chiếc nón đi.>

Trong phòng khách dưới nhà, Jake bật tivi và rút cuộn băng video vào.

“Chỉ là một đoạn tin ngắn thôi,” Jake giới thiệu, và trên màn hình hiện ra một ông già vận đồ tắm đang cầm một mảnh gì như thể bằng kim loại.

“Phải quan tâm cả đến các bố già lông lá nữa sao? Lẽ ra các bố nên vận áo sơ mi cho lịch sự.” Marco bình luận.

“Ông già này nói ổng đã tìm thấy cái miếng đó trên bãi biển. Nó bị sóng đánh giạt vào bờ trong trận bão vài ngày trước. Nhìn kỹ mà coi.”

Camera tập trung vào cái vật trông như một mảnh kim loại có mép lởm chởm, dài cỡ sáu tấc, rộng cỡ ba tấc. Lúc máy vào cận cảnh, tôi nhìn thấy cái gì như thể những chữ viết. Chỉ có điều chúng không giống bất kỳ loại chữ nào mà tôi từng biết.

Bây giờ đến cảnh người phụ nữ thực hiện cuộc phỏng vấn mỉm cười và rồi trắng xóa. Jake tắt đầu máy.

“À há... vậy là sao?” Marco thúc giục.

Jake thở dài. “Cái đêm ông hoàng Andalite hạ cánh, khi mình vô trong phi thuyền của ông để lấy cái hộp chứa quyền năng biến hình, mình có thấy những chữ viết.”

Tôi cảm thấy hơi lạnh bò dọc sau gáy.

“Mình có thể lắm, mình muốn nói mình không phải là chuyên gia,” Jake nói. “Nhưng mình nghĩ chúng cùng kiểu chữ trên cái miếng kia.”

Đột nhiên chẳng ai cười nữa. Kể cả Marco.

“Mình nghĩ cái vật bị sóng đánh giạt vô bờ kia là mảnh của một phi thuyền Andalite.” Jake kết luận.

Đột nhiên, không hề được báo trước, tôi cảm thấy mặt đất cuộn xoáy dưới chân. Tôi té ngửa ra sau, không kịp thấy Jake giang tay đỡ trước khi lưng tôi đập xuống thảm.

CHƯƠNG 4

Tôi rơi xuống, rơi, rơi.

Rơi xuống biển.

Tôm! Tôi đập vào mặt nước, nhưng vẫn tiếp tục rơi. Xuống, xuống, xuống nữa qua những tầng nước màu xanh lam lục được ánh nắng chiếu rọi.

<Tôi ở đây nè,> có tiếng ai đó gọi. <Tôi ở đây nè. Tôi sống chẳng được lâu nữa đâu. Nếu bạn nghe thấy tôi... xin hãy đến. Nghe thấy tôi... hãy đến.>

Đột nhiên tôi mở mắt. Trước mắt tôi là bộ mặt lo âu của Jake.

Liếc về phía cuối phòng, tôi thấy Rachel đang áp điện thoại vào tai chuẩn bị quay số.

“Cassie tỉnh rồi!” Jake reo lên.

“Em nghĩ cứ kêu một cái xe cứu thương thì hơn,” Rachel đề nghị.

“Đừng!” Marco gắt. “Trừ khi Cassie bị thương tổn rõ rệt, còn không thì làm vậy e mạo hiểm quá đó.”

Mắt Rachel long lên như mỗi lần có ai nói gì trái tai nhỏ. “Mình sẽ kêu số chín-không-không,” nhỏ nói một cách khô khan.

“Đừng, mình ổn rồi, Rachel,” tôi nói và ngồi dậy. Đầu tôi hơi quay quay một chút nhưng tôi đã thấy dễ chịu hơn.

Rachel ngần ngừ, ngón tay vẫn để trên máy, “Thế còn Tobias?”

Tôi nhìn quanh phòng và trông thấy Tobias nằm thẳng cẳng trên sàn, một cánh quặp dưới

thân.

Trông cậu ấy như chết rồi.

Tôi chồm lên và chạy tới.

“Rachel à, Cassie có vẻ ổn rồi, và chín-không-không thì đâu giúp gì được Tobias.” Jake nói.

“Cậu ấy chưa chết đâu,” tôi khẳng định. Tôi nghe được hơi thở của Tobias. Thế rồi cũng bất ngờ như tôi, cậu ấy tỉnh lại. Đôi mắt điều hâu màu to thô lỗ mở ra, hung hãn ngay tức thì.

Phản ứng đầu tiên của Tobias là thuần túy điều hâu. Cậu ấy chồm lên và phùng người. Loài điều hâu phùng lên đúng kiểu loài mèo khi tìm cách dọa nạt ai đó. Chúng gồng hai vai và dựng hết lông để cho mình coi bự hơn.

“Mọi người cứ bình tĩnh,” tôi vội trấn an. “Không có chi, Tobias, bồ chỉ vừa xỉu mất một phút thôi.”

Tobias nhanh chóng kiểm soát được những bản năng của điều hâu. <Lạ thiệt đó,> Tobias nói.

“Mình cũng bị hết như vậy,” tôi tiếp lời. “Tự nhiên mình ngất xỉu và lại gặp giấc mơ ấy. Nhưng chỉ lần này là mình nghe thấy một giọng nói thực sự. Hay ít ra là mình nghe tiếng ai đó nói trong óc.”

<Mình cũng vậy,> Tobias xác nhận.

“Hừ, giờ thì câu chuyện đâm ra quái đản đây,” Rachel nói. “Bởi vì cũng lúc ấy hình như mình cảm thấy một điều gì đó.”

“Đúng đó,” Jake tán thành. Marco cũng gật đầu.

<Mình biết nói ra nghe hơi bị khủng, nhưng.... Nhưng giống như có ai đó gọi đi một tín hiệu cấp cứu trong lúc tuyệt vọng vậy. Giống như họ đang rất cần sự giúp đỡ.>

“Có điều người đó ở dưới nước hay trên mặt nước hoặc đại loại là thế,” tôi góp lời. “Xem băng video và chữ viết đó, thấy cái thông điệp kia đột nhiên rõ hơn hẳn.”

“Hay cũng có thể chỉ là sự trùng hợp mà thôi,” Jake nói. “Đây không phải là giấc mơ. Mình không biết nó là cái gì, nhưng chắc chắn không phải mơ đâu. Mình chỉ lơ mơ nhận ra một điều gì đó. Một kiểu thông tin thì phải.”

“Ờ, nghe thì hấp dẫn đấy,” Marco nháy vào, “nhưng là cái gì mới được chứ? Ý mình là, phải chăng chúng ta đang nhận được thông điệp tâm linh của Nàng Tiên Cá? Và tụi mình tính làm gì bây giờ?”

Jake nhìn tôi chăm chú: “Cassie? Giọng nói trong giấc mơ của bồ có phải giọng *người* không?”

Câu hỏi làm tôi bối rối. Thực tình tôi chưa nghĩ về chuyện ấy. Tôi bật cười: “Khi bồ hỏi, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu mình là: không, không phải giọng người.” Tôi lại cười tiếp. “Nhưng chuyện ấy đâu có nghĩa gì.”

<Không phải giọng người đâu,> đột nhiên Tobias lên tiếng. <Mình hiểu được những điều

'hắn' nói, nhưng không phải giọng người. 'Hắn' không 'nói' bằng lời, thực vậy đó.>

"Vậy thì 'hắn' là ai?" Rachel hỏi. "Một tên Yeerk ư?"

Tôi để tâm trí trôi trở về giấc mơ. Tôi ráng nghe lại âm thanh ấy trong đầu mình. "Không, nhất định không phải bọn Yeerk. Nó làm mình nhớ đến cái gì đó... đến một người nào đó."

<Ông hoàng Andalite,> Tobias buột ra.

Tôi bật ngón tay đánh tách. "Rồi! Đúng vậy đó. Nó làm mình nhớ đến ông hoàng Andalite, khi lần đầu tiên ổng nói chuyện trong óc với tụi mình. Đúng là giống như vậy."

"Ông hoàng Andalite," Marco lầm bầm. Cậu ta nhìn ra chỗ khác. Tôi biết là cậu ta đang nhớ lại. Cả bọn đang nhớ lại.

Đêm hôm đó, bọn tôi đang từ khu thương xá lợi bộ về nhà, ngang qua một khu công trường xây dựng lớn bị bỏ hoang, thì phi thuyền của ông hoàng Andalite hiện ra trên đầu cả bọn.

Nó hạ cánh, và từ trong phi thuyền ông hoàng Andalite chui ra, ổng đã bị thương nặng trong một trận đánh với bọn Yeerk ở đâu đó ngoài không gian.

Ổng chính là người đã cảnh báo tụi tôi về bọn Yeerk - loài kí sinh ẩn náu trong óc những sinh vật khác và bắt họ làm nô lệ, biến họ thành những kẻ Bị điều khiển. Chính là ông hoàng Andalite trong cơn tuyệt vọng đã trao cho tụi tôi cái vũ khí lớn lao và khủng khiếp - quyền năng biến hình.

Tụi tôi đã run rẩy ớn lạnh khi bọn Yeerk bắt ông hoàng Andalite, khi đích thân tên Visser Ba - đầu lĩnh của bọn Yeerk giết ổng.

Tôi rùng mình nhớ lại tiếng kêu tuyệt vọng cuối cùng của ông hoàng Andalite.

"Phải rồi," tôi thầm thì. "Tobias nói đúng lắm. Đó là một người Andalite. Đúng là người ấy đang kêu gọi tụi mình từ dưới biển. Một người Andalite."

Dễ đến mấy phút chẳng đứa nào nói gì.

Rồi Rachel mở màn: "Người ấy đã chết vì tìm cách cứu Trái Đất." Nhỏ nhìn Marco vẻ thách thức. "Mình biết điều ấy chẳng nghĩa lý gì với bồ hết, nhưng mình vẫn nhắc lại: người Andalite ấy đã chết vì tìm cách cứu Trái Đất."

Marco gật đầu: "Mình biết chứ. Bồ nhầm rồi, Rachel, điều ấy có ý nghĩa với mình ghê lắm."

"Vậy hả? Còn mình, nếu có một người Andalite kêu gọi giúp đỡ, mình sẽ tìm mọi cách để giúp anh ta." Rachel khẳng định.

Tôi nhìn lên Jake và hai đứa chia sẻ cái ý nghĩ: "Ồ, tuyệt ghê chưa, Rachel đã sẵn sàng lên đường." Tôi cố giấu một nụ cười, còn Jake vẫn giữ bộ mặt bình thản.

"Tobias?" Jake hỏi. "Còn bồ thì sao?"

<Mình không biết có nên bỏ phiếu không nữa. Mình là kẻ vô tích sự ở dưới nước. Nhưng ngoài việc đó ra, mấy bồ đều biết mình sẽ bỏ phiếu thế nào mà.>

Trong cả bọn, Tobias là người đã nán lại lâu nhất bên ông hoàng Andalite, mặc dù ổng ra

lệnh cho cậu ấy phải mau ẩn núp cho an toàn. Có một cái gì đó thực sự sâu sắc đã hình thành giữa ông hoàng Andalite và Tobias.

Giờ đến phiên tôi: "Mình không thể ngó lơ khi một ai đó kêu gọi giúp đỡ, nếu trường hợp này đúng là như vậy."

Cả bọn nhìn Marco. Tôi thấy Rachel đã đổ quạu, như thể nhỏ sẵn sàng nhảy xổ vào Marco nếu cậu ta lại quở giọng như mọi khi.

Marco chỉ toét miệng cười: "Mình thực sự ghét phải làm chuyện này. Mình cũng ghét phải làm cho mấy bồ thất vọng." Nhưng rồi cậu ta lấy giọng nghiêm túc: "Nhưng mình cũng đã có mặt ở công trường xây dựng như mấy bồ mà. Mình ở đó lúc tên Visser Ba..." Đột nhiên giọng cậu ta nghẹn lại. "Điều mình muốn nói là, nếu một người Andalite cần, mình sẽ có mặt."

CHƯƠNG 5

"**M**ấy bồ có nhận ra rằng, nếu *tụi mình* kéo ra bãi biển này, vì bản tin đó, hổng chừng mấy tên *Mượn xác* cũng biết đường mò ra theo?" Marco hỏi dễ đến lần thứ mười.

"Có chứ, Marco," Jake trả lời một cách kiên nhẫn. "Nhưng có lẽ ra gần biển thế này thì Cassie và Tobias có cảm nhận mạnh hơn."

"Vây để mình nói toẹt ra nhé: tụi mình quyết định dựa trên những giấc mơ của Cassie và Tobias, đúng không?" Marco nói. "Còn những giấc mơ của mình thì hoàn toàn không ai đếm xỉa. Thực tế là mình đã có lần mơ thấy mình ngồi nhà xem tivi một cách yên ổn hản hoi, chuyện ấy chẳng là cóc khô gì phải không?"

"Đúng chóc," Jake đáp tỉnh queo.

Bọn tôi đang đứng trên bãi biển. Đúng cái bãi mà ông già trong bản tin đã tìm thấy vật mà bọn tôi tin là một mảnh của phi thuyền Andalite. Bây giờ là ban đêm, mảnh trăng nam bạc những làn sóng trên mặt nước đen thẫm. Một cơn gió mạn từ biển thổi vào khiến tôi cảm thấy thanh thản nhưng cũng hơi hơi rợn ngợp. Bao giờ đại dương cũng gây cho tôi cảm giác ấy.

Chẳng có gì lớn như đại dương. Nó giống như một hành tinh hoàn toàn khác biệt, đầy những cây cỏ và muông thú lạ lùng. Những thung lũng, núi đồi và hang động, những đồng bằng mênh mông, tất cả được giấu kín trước con mắt của chúng ta.

Tôi chỉ nhìn thấy bề mặt của biển cả. Chỉ cảm nhận được cái mép rìa của biển cả ào qua ngón chân mình khi mỗi con sóng ập vô bờ.

Nhưng tôi cảm được trùng dương. Tôi cảm được sự mênh mông của nó và sự nhỏ nhoi của mình.

"Thế còn mơ ước sống dai một chút cho tới lúc lấy được bằng lái xe hơi của mình thì sao?"

Jake nhìn Marco với vẻ hết chịu nổi: "Marco nè, bồ có thể biến thành chim và bay lên trời ngay bây giờ được mà. Sao bồ phải lo cái chuyện lái xe vài năm tới chứ?"

"Thế các cô nương thì để cho ai?" Marco đập lại ngay. "Hứ, là chim thì làm sao của các nàng đây?" Cậu ta lia mắt lên đôi cánh chim lơ lửng trên vòm trời sao. "Chớ mịch lòng ghen Tobias. Cánh chim thì tuyệt rồi, nhưng mình đang tơ tưởng một thứ có màu đỏ tươi, mạnh cỡ bốn trăm mã lực kìa."

Tinh thần hào hứng hợp tác của Marco không kéo dài nổi, tôi biết lắm. Cậu ta sẽ buồn nẫu ra nếu không được ca cẩm, hệt như Rachel sẽ thấy bức bối nếu không được chống lại cái gì đó. Còn Tobias thì không bao giờ thấy hạnh phúc, thế đấy. Cứ vui được một tý là y như rằng có kẻ đến tước mất cái vui ấy, cậu ta luôn nghĩ vậy.

"Sao hả Cassie?" Rachel hỏi. "Bồ đã *cảm thấy* cái gì chưa?"

"Ờ, mình cảm thấy hơi bối rối," tôi thừa nhận "Và hơi ngớ ngẩn nữa."

"Hay là tụi mình thử kêu Hội Tâm linh[3] coi," Marco đề xuất. "Xin chào, Hội Tâm linh đây phải không ạ? Tôi vừa mơ thấy người ngoài Trái Đất..."

"Tại sao lại là Cassie và Tobias nhỉ?" Rachel tự hỏi thành tiếng, phớt lờ Marco đi. "Tại sao hai đứa nó nhìn thấy những hình ảnh rõ ràng thế còn tụi mình lại chỉ mơ hồ cảm thấy có cái gì đó thôi?"

Jake lắc đầu: "Chẳng biết nữa. Này nhé, giả dụ em là một người Andalite, và em muốn kêu người giúp đỡ... vậy thì ai là người em muốn gọi tới cứu đây? Hiển nhiên là những người Andalite khác."

"Tobias đâu phải là người Andalite, cả mình cũng vậy," tôi vặn lại.

"Mình biết," Jake nói. "Nhưng có lẽ sự thông tin ấy, kiểu gì thì kiểu, cũng gắn với khả năng biến hình. Hiểu rồi chứ, như thể khả năng biến hình làm cho ta 'nghe' được thông tin ấy. Với cách ấy thì chỉ có những người Andalite mới nhận được lời kêu gọi giúp đỡ thôi."

"Thế vẫn chưa giải thích được vì sao Tobias và mình..."

"Có lẽ giải thích được đấy," Marco xen vào, bây giờ cậu ta đã có vẻ nghiêm túc trở lại. "Xem nào, Tobias thường trực ở trong tình trạng biến hình. Còn Cassie, bồ là đứa biến hình cừ khôi nhất bọn." Rồi cậu ta nhả răng cười trong bóng tối. "Vói lại, bồ cũng yêu thú vật hơn yêu người mà, như vậy khác chi đã biến hình phân nửa."

Bỗng một bóng đen lao xuống đầu cả bọn. <Có ánh đèn!> Tobias kêu. <Đầu bãi đằng kia có một tốp người cầm đèn pin như đang tìm kiếm vật gì đó. Mấy bồ không thấy họ vì họ bị một đụn cát che khuất. Nhưng chỉ vài phút nữa họ sẽ tới chỗ này đó.>

"Họ là ai vậy?" Jake lo lắng.

<Mình không nhận ra,> Tobias đáp. <Mắt mình ban ngày thì tinh lắm, nhưng ban đêm chẳng hơn gì mắt mấy bồ. Mình là điều hâu chứ không phải cú. Cũng may là mình còn khá thánh tai. Mấy bồ nấp sau đụn cát đi, mình sẽ quay lại liền.>

Nói xong Tobias vù mất.

"Nào, nào," Jake ra lệnh. "Tobias nói đúng đó. Tụi mình hãy nấp sau những đụn cát này."

Bọn tôi nằm phục trong một cái hốc giữa hai đụn cát. Tôi nằm bẹp bụng trên cát lạnh và nhìn chăm chú đám cỏ cao, tập trung vào những diềm sáng sủa.

Vài phút sau Tobias trở lại.

<Chúng nó đấy,> cậu ta vội thông báo trước khi đậu xuống một mảnh gỗ bị sóng đánh dạt vào bờ. <Một nhóm của bọn Chia Sẻ. Lão Chapman cũng có mặt.> Cậu ta quay đầu nhìn Jake. <Anh Tom cũng có luôn.>

Chia Sẻ là một tổ chức trá hình của bọn Yeerk. Nó thu nạp đủ mọi lứa tuổi, là công cụ để bọn Mượn xác tìm cách chiêu mộ những kẻ tình nguyện làm vật chủ cho chúng. Nghe thì thật vô lý, nhưng có một số người thực sự *muốn* làm vật chủ cho bọn Yeerk. Bọn Yeerk thích như vậy vì chúng dễ sử dụng một vật chủ tự nguyện hơn là một vật chủ cưỡng lại sự kiểm soát.

Dĩ nhiên tại Chia Sẻ hành động rất khôn khéo. Những người tham gia được dẫn dụ dần dần, qua một thời gian dài. Thoạt tiên, các thành viên mới chỉ nghĩ đây là nơi tụ họp để vui chơi giải trí mà thôi.

Tôi không biết khi nào thì chúng cho các thành viên biết điều thực sự xảy ra. Nhưng đến lúc ấy thì đã quá muộn. Dù sao đi nữa, họ cũng sẽ trở thành vật chủ tự nguyện, hoặc bị bắt ép như anh Tom của Jake.

“Anh Tom cũng đi với chúng hả?” Jake hỏi.

<Mình chắc mà,> Tobias đáp. <Mấy tay đại ca - như lão Chapman và anh Tom - đi sau những đứa khác. Mình chỉ nghe được lờ mờ rằng chúng đang rất lo về cái mảnh phi thuyền Andalite.>

“Vậy ra đó là phi thuyền Andalite?” Rachel hỏi, vẻ kích động.

<Mình đoán là thế,> Tobias đáp. <Mình còn nghe được một chuyện nữa.>

Cái cách cậu ta ngập ngừng làm cả bọn căng thẳng: “Chuyện gì?”

<Chuyện Visser Ba đã có những ảo ảnh. Chúng nói vậy. Những ảo ảnh. Mình đoán rằng đó là những ảo ảnh làm cho tên Visser rất khó chịu. Lúc ấy hắn ở trên phi thuyền mẹ và hắn đã xô một tên Hork-Bajir ra ngoài chỉ vì tên này làm hắn mất tập trung.>

“Đó là bởi Visser Ba ở trong thân xác người Andalite.” Marco nhận định.

“Đó là sự truyền thông. Những giấc mơ hay ảo ảnh kiểu này hay kiểu khác hẳn là một loại thông tin chỉ dành riêng cho người Andalite nghe thấy.”

Đột nhiên tôi thấy có những ánh đèn pin loang loáng. Phải có tới hai mươi tên dàn ra khắp bãi biển, tên nào cũng nhìn xuống mặt cát và di chuyển chậm chạp về phía trước.

“Chúng nó đang tìm kiếm những mảnh khác,” tôi thì thào.

Một tốp trong bọn chúng chột ngung lại. Tôi nghe tiếng một đứa hét lên. Những đứa khác chạy xô lại, rất kích động.

“Chúng tìm được cái gì vậy nhỉ?” Jake thắc mắc.

“Mình chẳng...” Rồi, trong chớp mắt, tôi hiểu ra. “Dấu chân tại mình! Bốn cặp dấu chân đột nhiên ngoặt vào những đụn cát!”

“Ra khỏi đây ngay,” Jake rít lên. “Ngay lập tức!”

Trễ rồi!

Những luồng sáng quét trên bãi cát mấp mô và lên sườn đụn cát. Chỉ một lát sau, hàng tá luồng đèn đã tập trung trên cái hốc chúng tôi đang nấp.

Chúng tôi trườn xuống thoát ra ngoài tầm nhìn của chúng. Rồi nhảy lên và chạy. “Tội mình phải biến hình thôi!” Rachel hỗn hển nói trong lúc cả bọn loạn choạng trong cát lún.

“Không được!” Marco phản đối. “Những dấu vết. Tội mình sẽ để lại những dấu vết biến hình từ người thành thú.”

“Tóm lấy chúng!” tên nào đó hét lên. Tên Mượn xác Chapman, tôi nghĩ. Ông Chapman là hiệu phó trường chúng tôi. Tôi quen giọng ông vì thường nghe ông la hét trong các hành lang.

Những luồng ánh đèn điên cuồng chập chờn nhảy nhót khắp xung quanh. Chúng tôi gập người xuống và chạy vắt chân lên cổ. Nhưng mà chạy trên những đụn cát cũng chẳng khác gì chạy trong cát lún.

Jake hỗn hển ra lệnh: “Quay trở lại... nếu chúng đuổi theo vào... sâu trong những đụn cát... tội mình có thể... quay trở lại... lội xuống biển... rồi biến hình...”

“Kia rồi! Kia rồi! Tao thấy chúng rồi!”

Một luồng sáng quét trúng tôi. Tôi thấy bóng mình méo mó đổ dài trên cát.

Tôi né trái ra khỏi luồng sáng. Vừa đúng lúc.

PẮNG! PẮNG!

Những tiếng súng nổ! Tên nào đó vừa bắn vào tôi.

CHƯƠNG 6

Thật điên khùng hết sức.

Ý tôi muốn nói, tôi đã từng một chọi một với những tên chiến binh Hork-Bajir cao tới hai mét mốt, đã là mục tiêu của những chùm tia Nguyệt, thứ tia làm người ta từ từ tan rã, nhưng chưa bao giờ tôi bị bắn bằng những thứ súng tầm thường cỡ cỡ thế này.

Sau những gì chúng tôi đã trải qua thì chuyện này thật quá vớ vẩn.

PẮNG! PẮNG! PẮNG!

Phập! Tôi nghe tiếng vật gì đó cắm xuống cát chỉ cách bàn chân mình có mười centimet.

“Aaaa!” tôi kêu lên vì bất ngờ.

Chuyện này là thực. *Là thực!* Nó thực sự đang xảy ra.

Một bàn tay thô ráp túm lấy tôi kéo đi. Jake. Tôi đã cứng đờ người khi nghe viên đạn nổ ngay bên mình.

<Chúng nó đã vào hết trong các đụn cát rồi!> Tiếng Tobias la lên trong đầu tôi. <Tới lúc rồi đó.>

“Đi nào!” Jake gắt. Cậu ta đã lôi tôi lên tới nửa sườn dốc của đụn cát gần nhất, lúc ấy tôi bắt đầu tự leo được một mình. Tôi lật đặt trèo tiếp lên sườn đụn cát, tay bấu vào những nắm cỏ rậm, chân thì đạp vào cát.

Tới đỉnh rồi. Chúng tôi vừa tuột vừa lăn vừa chạy xuống sườn bên kia.

Cả bọn đã trở lại bãi biển. Tôi liếc vội về bên phải. Không có ánh đèn trên bãi. Chúng đã ở cả trong những đụn cát, sục sạo kiếm bọn tôi.

“Chạy xuống biển,” Jake ra lệnh. “Biến thành cá.”

“Jake,” tôi hỗn hển. “Cá hồi... là cá nước ngọt... còn đây là nước mặn.”

“Thế bồ có ý gì hay hơn không?”

PẦNG! PẦNG!

“Không,” tôi đáp. Cả bọn nhảy tồm vào giữa những lớp sóng ngẫu bọt. Vừa chạy tôi vừa mừng rỡ trông ra một con cá hồi. Tôi nhớ lúc mình biến thành cá. Tôi tập trung hơn bất cứ ai có thể tập trung trong lúc hàng tá những tên Mượn xác đang truy đuổi và bắn đi đoàn phía sau.

Hai bàn chân tôi bắt đầu teo lại và biến mất. Tôi hụp vào nước và uống đầy một mồm bọt sóng mặn chát.

Tôi ráng giữ cho đầu nổi lên nhưng hai cánh tay tôi biến đi rất lạ. Những con sóng cao ngất xung quanh trong lúc tôi cứ nhỏ dần nhỏ dần. Quần áo tôi dập dềnh theo sóng.

Bọn Chia Sẻ, tức những tên Mượn xác, đã đuổi đến mép nước. Tôi nhìn thấy ánh đèn của chúng, những ánh đèn bị méo mó kì quặc vì đôi mắt của tôi từ chỗ là mắt người quen nhìn trên cạn đã biến thành mắt cá.

Tôi nghe thấy qua dấu vết còn lại của hai tai: “Những vết chân dẫn thẳng xuống nước kia.”

Đó là tiếng anh Tom. Rồi tiếng lão Chapman: “Ta không nhìn thấy chúng. Chúng không bơi xa được đâu, sóng đánh mạnh lắm. Toả ra khắp bãi mà tìm.”

“Ông có nghĩ bọn nó là chiến binh Andalite không?”

“Không đâu. Vết chân người rõ ràng. Có lẽ chỉ là vài đứa nhóc con. Ta không nghĩ rằng chúng đã thấy được điều gì. Cái thằng ngu ấy đáng lẽ đừng có bắn.”

“Thưa ngài,” một giọng khác lên tiếng. “Chúng tôi tìm thấy một chiếc quần jean dưới nước. Trông như quần trẻ con.”

“Có gì đặc biệt không?”

“Không, không có gì hết ạ.”

“Trùng hợp thôi”, Chapman phỏng đoán. “Có lẽ là vậy.”

“Nếu chúng là người thì tại sao ta không nhìn thấy chúng ngoài đó?” Tom chất vấn. “Vết chân của bốn người. Dưới biển lại chẳng có ai. Có lẽ nào... Visser Ba liệu có làm không? Nếu chúng không phải là tụi Andalite thì sao?”

Tôi chúi xuống lòng nước. Việc biến hình đã sắp hoàn tất. Nhưng trước khi chìm sâu xuống tôi còn nghe tên Mượn xác Chapman cười ré lên một cách tàn bạo. “Visser Ba mà làm sao? Có thể lắm. Nhưng ta đâu phải thằng khùng mà đi bảo ổng thế.”

Tôi đã biến hình xong. Tôi là một con cá dài không tới ba tấc. Nói cho chính xác là một con cá hồi. Nướng, chiên hay bỏ lò đều hết xảy.

Nước mặn làm vảy của tôi hơi xót và hai mang tôi thở một cách vất vả.

<Mọi người ổn cả chứ?> Jake hỏi. Sau khi biến hình chúng tôi lại có thể nói chuyện với nhau trong óc giống như Tobias.

<Mình ổn rồi,> tôi trấn an cậu ấy. <Nhưng mình thở hơi khó. Tụi mình lẹ lẹ lên thì hơn.>

<Mình đồng ý với Cassie,> Rachel lên tiếng. <Mình cảm thấy các vảy đang bong rít lên đây. Còn hai mang thì như lửa đốt.>

<Vào bờ theo phía bên trái, lên đến nơi thì mở hết tốc lực mà chạy nghen,> Jake chỉ đạo.

<Marco, bờ có đấy không?> tôi cất tiếng hỏi.

<Có chứ sao không. Không ở đây thì còn ở đâu? Còn gì dzui hơn là chạy lòng vòng quanh các đụn cát hứng đạn bắn như mưa rồi nhảy xuống biển làm cá hồi, loài cá không sống được ở nước mặn? Mình chẳng đổi cơ hội này lấy bất cứ điều gì khác đâu. Giờ thì tụi mình về nhà coi tivi được chưa?>

CHƯƠNG 7

Mấy bữa liền chúng tôi không gặp nhau, trừ những lúc thoáng qua trong hành lang trường học. Xét cho cùng thì chúng tôi cũng còn những cuộc sống khác ngoài cuộc sống của các Animorph chừ.

Rachel bận rộn với lớp học thể dục. Nhỏ còn phải đi dự lễ trao giải của má nhỏ nữa, bác ấy giành được giải Luật sư trong Năm. (Và nói đến Rachel, bạn thừa hiểu việc đi dự tiệc mừng đồng nghĩa với một chiều mua sắm *tung bừng*)

Jake toi một kỳ kiểm tra vì không học hành gì cả, nên cậu ấy phải bù bằng một bài viết. Còn tôi thì lo giúp ba trong nhà kho, chăm cho con đại bàng chúa bị điện giật xém châu Diêm Vương. Lúc này là lúc gay go nhất trong quá trình bình phục của nó.

Một buổi chiều Tobias tình cờ đến chỗ tôi, cậu ấy hơi bụ xụ vì thấy tôi ráng sức cứu một con

đại bàng chúa. Đại bàng chúa với điều hâu vốn chẳng ưa gì nhau...

Vài bữa sau Jake cưỡi xe đạp đến nhà tôi. Tôi đâu có ý ngóng cậu ấy, nên bữa đó ăn vận còn nhếch nhác hơn cả ngày thường. Lại còn đủ thứ gớm ghiếc nữa chứ vì tôi đang cọ tàu ngựa và lông chim.

Thật đúng kiểu. Lúc nào Jake cũng lựa đúng lúc tôi nom như Lọ Lem để chường mặt tới.

“Chào Cassie,” Jake nói tỉnh bơ như thường lệ, coi như không có gì xảy ra.

“Chào Jake. Bỏ tới giúp mình hót phân chuồng đó hả?”

Cậu ta toét miệng cười. Jake có một nụ cười rất tuyệt, nó chậm chậm nở ra như thể hồng mảy ăn nhập với gương mặt nghiêm trang của cậu ấy. “Hồng biết nữa. Hồng biết có nên tham gia hót phân không đây?”

“Chứ còn gì nữa,” tôi nói và chìa cho cậu ta một cái xẻng. “Nếu mình bốc mùi thì bỏ cũng phải bốc mùi chứ.”

Trong một lúc, chỉ có tiếng xẻng quẹt vào sàn bê tông, hai đứa tôi im lặng hì hục làm. Tôi biết là Jake có chuyện cần nói với mình. Tôi tính hỏi, nhưng rồi nghĩ cậu ấy thấy khi nào nói được thì nói.

“Nè,” cuối cùng Jake bật ra.

“Hả?” tôi hỏi lại.

“Ừm, mình đoán là mọi người đều có vẻ đợi coi bỏ quyết định làm gì đấy.”

Điều này hơi bất ngờ. Tôi ngưng xúc. “Hả? Bỏ muốn nói gì vậy?”

“Ý mình là tụi này đợi coi bỏ quyết định làm cái gì về chuyện nằm mộng của bỏ đó.”

Tôi nhún vai. “Mình chẳng biết nữa. Với lại đâu chỉ mình mình nằm mộng. Tobias cũng nằm mộng vậy. Và mấy bỏ cũng cảm nhận được chút ít điều đó mà.”

“Ờ, nhưng Tobias nghĩ là cậu ấy không giúp ích được nhiều... nếu chúng ta quyết định làm gì đó. Vụ này là ở dưới nước, mà Tobias thì không biến hình được nữa. Còn những đứa khác thì mình không biết. Rachel và Marco cứ ngỡ rằng đó chỉ là do tụi nó tưởng tượng ra, bỏ hiểu chứ? Bởi vì bỏ đã nói về chuyện đó cứ như thật vậy.”

“Vậy bỏ nghĩ sao hả Jake?”

Jake ngưng xúc và lấy mu bàn tay chùi trán. Cậu ta nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cassie nè, nếu bỏ bảo thật thì đó là thật. Mình nghĩ bỏ và Tobias nói đúng. Nhưng Marco thì vẫn hơi ngờ.” Jake nhướn một bên mày như muốn nói: “Bỏ biết Marco quá mà.”

Tôi cảm thấy ớn ớn khó chịu. “Ý bỏ là mình phải ra quyết định? Mình có nhiệm vụ bảo cả bọn phải làm gì sao?”

“Cassie à, bỏ là đứa nằm mộng mà. Chỉ có bỏ là có thể nói chắc chắn nó có thật hay không, và có thật đến mức cho tụi mình ráng làm một chuyện gì đó hay không.”

“Mình chẳng *biết* nó có thật hay không nữa,” tôi nói. Jake muốn tôi làm gì bây giờ chứ? Lần

nào tìm cách tấn công lũ Yeerk là lần ấy bọn tôi chỉ vừa đủ may mắn thoát lấy thân. Chỉ mới hai ngày trước tôi đã nghe tiếng đạn réo sạt mang tai.

Jake đợi cho đến lúc tôi lại chạm vào cái nhìn chăm chăm của cậu ta. “Cassie nè, bồ biết là tui mình tin ở bản năng của bồ mà. Trong chuyện hiểu các loài thú thì bồ là số dzách. Biến hình bồ cũng số dzách. Bồ biết là đứa nào trong bọn mình cũng nể bồ mà.”

Tôi ra vẻ nhăn nhó. “Cho mình thử chút coi.”

“Nếu bồ nghĩ tui mình nên theo đuổi việc này, thì bồ biết là Rachel sẽ đứng liền sau lưng bồ mà. Mình cũng vậy nữa.”

“Còn Marco thì sao?”

Jake lại toét miệng cười. “Marco thì không đứng liền sau lưng bồ đâu mà cách xa cả thước.”

Cả hai đứa phì cười.

“Mình chẳng biết đâu, Jake à. Đó là một giấc mơ. Giống như một ảo ảnh hay gì gì đó. Làm sao mình dám chắc đó là thật?”

Jake lắc đầu. “Cassie, mình nghĩ bồ phải tự xác định thật kỹ và mình hy vọng là bồ đúng.”

Tôi thấy nhột về chuyện này. Tôi đâu phải là Rachel. Tôi đâu phải là một tay ưa liều lĩnh. “Hay là bồ quyết định giùm đi?” tôi hỏi giỡn.

Jake gật lấy gật để. “Chịu liền, nếu bồ muốn.”

“Và rồi nếu có thiệt hại gì thì đổ hết lên đầu bồ. Bồ sẽ là đứa cảm thấy hối hận. Bồ sẽ là đứa bị trách cứ đó nha.” Tôi đưa tay ra dứ vào má Jake. “Bồ nói mới hay chứ. Nhưng bồ đúng, mình nghĩ lần này mình phải là người quyết định.”

Tôi thở dài và nhìn quanh nhà kho. Nó bốc mùi hôi rình và đôi khi nó là một ngôi nhà điên khùng với lũ chim chí chóe, những con sói tru và ngựa hí, tất cả bọn chúng đều cần đến sự chăm sóc, nhưng lại sợ sự chăm sóc của chúng tôi. Nhưng đó là nơi chốn tôi cảm thấy thân thuộc nhất trên cõi đời này.

Nhìn ra ngoài cửa nhà kho, những cánh đồng bắp và đồng cỏ bao la trải dài tít tắp, cho đến khi nhòa vào rừng cây đen thẫm.

“Mình biết như vậy là khùng,” tôi nói, “nhưng biến cả hơi làm mình sợ. Mình hiểu rõ đất liền. Mình hiểu rõ đất đai và những cây cỏ mọc từ đất.” Tôi bật cười. “Mình nghĩ rằng mình chỉ là một con bé nhà quê gốc nghèo. Bồ biết không, trang trại này đã thuộc về gia đình mình từ thời Nội chiến đấy.”

Jake chớp chớp mắt. “Mình cũng biết mà. Bồ không nhớ là mình đã dự lễ Tạ ơn với gia đình bồ năm ngoái hả? Bà cố nội của bồ đã kể cho mình nghe hết rồi.”

“Đủ thứ chuyện suốt từ thời xưa xửa xừa xưa chứ gì?” tôi gật gù. “Bà cố bao giờ cũng muốn mọi người phải biết ngọn nguồn gốc gác nhà mình.”

Jake có vẻ nghiêm trang trở lại, gần như nghiêm khắc. “Bồ phải nghĩ kỹ, Cassie ạ. Công việc chắc sẽ rất nguy hiểm và có thể chẳng nên cơm cháo gì. Ý mình là, cả một đại dương mệnh mông chứ nhỏ nhít gì. Mọi việc là do bồ quyết định.”

“Ờ,” tôi thừa nhận và buồn bã lắc đầu. “Mình tin những giấc mơ ấy là sự thật. Mình tin rằng có một người Andalite ở đâu đó ngoài khơi... bị kẹt kiểu nào đó... và anh ta đang kêu cứu.”

“VẬY LÀ ĐỦ,” Jake tán thành. “Giờ tính cách nào để ra khơi?”

Tôi nhú mày suy nghĩ các khả năng. “Biến thành cá nghen. Phải là loài cá bơi thật lẹ, mà lại không dễ trở thành các con mồi. Bờ biển đó, không thể là loài cá sẵn sàng cho một anh cá ngừ đói bụng đớp cái rẹt hay đại loại là vậy.”

Jake gật đầu. “Và phải là loại mà tụi mình có thể thu nạp ADN được. Nếu vậy, có lẽ phải tìm loại nào có ở Lâm Viên thôi.”

“Ở đó có sư tử biển. Và cá heo. Nhưng tụi mình không thể biến thành chúng được đâu, phải không?”

“Sao lại không?”

“Mình... mình cũng chẳng biết. Mình muốn nói đến cá heo. Chúng nó cực kỳ thông minh. Nhưng mình cảm thấy... mình cũng không biết nữa... thấy... có cái gì đó không ổn.”

“Được, tùy bồ quyết định.” Jake nói và tựa cái xéng vào tường. “Mình phải đi thôi. Mình phải về chuẩn bị bài không thì lại đi đứt một kỳ kiểm tra nữa mất.”

Jake leo lên xe đạp.

“Bồ nói vậy chỉ để trốn hót phân thôi chứ gì,” tôi kêu lên.

“Cassie nè,” Jake đáp, “bất cứ lúc nào mình cũng thích hót phân với bồ hơn làm bài tập ở nhà một mình mà vắng bóng bồ đấy.”

Tôi nghĩ đó là một câu nịnh. Gần như vậy.

Jake đi khỏi, để lại cho tôi nổi bứt rứt còn nhiều hơn so với trước lúc cậu ta đến.

CHƯƠNG 8

Bữa sau, tan trường là bốn đứa chúng tôi lên xe bus đi tới Lâm Viên. Tobias thì bay. Lâm Viên là một khu giải trí cực lớn trong đó có một “vườn thú hoang dã”. Má tôi làm việc ở đó, bà là trưởng phòng y tế, nói cho đúng là Bác sĩ thú y trưởng.

Tôi có một thẻ vào thường trực còn đám bạn tôi thì phải mua vé, kể cũng phiền vì Marco chẳng bao giờ có một xu dính túi. Kể từ khi má Marco mất, ba cậu ấy có phần xuống dốc. Ông chỉ nhận làm những công việc tạm bợ, mà cũng luôn luôn bị đứt quãng.

Tôi nghĩ ba của Marco không bao giờ nguôi ngoai về cái chết của vợ mình như vậy kể cũng lãng mạn thật. Nhưng mặt khác, khi bắt đầu giúp ba chăm sóc thú, tôi đã phải học cho quen điều này: đôi khi cái chết xảy ra, và tất cả những gì bạn có thể làm là cố hết sức để vượt qua nó.

Điều trớ trêu với Marco là cậu ấy cảm thấy mình phải chăm nom ông bố thay vì được bố chăm nom.

Trên xe bus tôi liếc nhìn Marco. Cậu ta đang ngó ra ngoài cửa sổ, vẻ bình thản.

“Marco nè,” tôi gọi chuyện.

“Gì hả?”

“Bồ để tóc kiểu mới hả? Trông điệu đấy.”

“Thật sao?” Cậu ta có vẻ bất ngờ, đưa ngón tay bới bới mái tóc nâu dài và hơi mỉm cười.

Tôi tranh thủ làm bài tập trên xe (bài tập toán, eo ời, khó nuốt lắm!) và nghe máy Walkman.

Khi cả bọn tới cổng Lâm Viên, té ra có một lệ đặc biệt: cứ mua hai vé thì vé thứ ba chỉ phải trả một đô. May mà Marco có đúng một đô nên chúng tôi không cần giở trò gì mà vẫn vào trót lọt.

Cả bọn băng qua khu trò chơi cảm giác mạnh, nhắm nhắm thẳng tới vườn thú hoang dã.

Jake buồn bã lắc đầu, nhìn lên chiếc xe ray khổng lồ. “Trước kia mình cho trò này là tuyệt nhất,” cậu ấy nói. “Nhưng kể từ khi mình biến hình thành chim ưng, thì nó chẳng còn kí lô nào nữa. Ý mình là, đã bay ba trăm kilomet giờ giữa không trung rồi thì hổng còn muốn ngồi trên xe ray phóng một trăm hai mươi kilomet giờ chút nào!”

“Cái trò biến hình này làm thay đổi nhiều thứ lắm,” Marco tán thành. “Mình từng khoái có một thân hình cơ bắp. Rồi thì mình biến hình thành khỉ đột và thấy chẳng việc quái gì phải tập tạ, chỉ cần biến hình thành một con khỉ đột là xong! Thế là dư sức lật nhào cả một chiếc xe tải.”

“Mình không nghĩ kiểu ấy” Rachel góp chuyện. “Việc hoá ra mèo đã khiến mình thích thú với các môn thể dục. Ý mình là, lúc làm mèo mình thấy thật tự tin và duyên dáng. Kể từ đó mình tìm cách sử dụng cảm giác ấy. Lúc ở trên cầu thăng bằng, mình ráng nhớ lại sự tự tin của loài mèo.”

“Và rồi bồ té nhào như mọi khi chứ gì?” tôi ghẹo.

“Còn gì nữa!” Rachel phá lên cười. Nhỏ ngo ngoe mấy ngón tay làm những động tác đi và té. “Bùm. Mình trượt và té nhào. Nhưng ngay trong lúc té mình vẫn cảm thấy tự tin.”

Chúng tôi đã đến lối vào vườn thú. Những động vật có vú sống dưới nước là một trong những nhóm được giới thiệu đầu tiên. Có một toà nhà chính, kế đó là nhiều bể nước ngoài trời.

Chúng tôi tới thẳng cái bể lớn nhất. Ba mặt thành bể có ghế cho khách ngồi xem trình diễn. Vừa mới dứt một sô, hàng trăm người đang giải tán, vài giờ sau mới tới sô kế tiếp.

“Canh đúng lúc đó” Jake tán thưởng. “Không đông người lắm.”

“Các buổi chiều ngày thường không bao giờ đông khách, ngày học mà” tôi khẳng định.

Cả bọn chen ngược dòng người để vào sát thành bể.

Bể nước khá lớn, cỡ bốn năm lần một bể bơi thông thường. Nước xanh ngắt và trông rất sạch sẽ. Ở một thành bể có một cái bệ thấp để những người huấn luyện đứng giao tiếp với lũ cá mỏ

dài.

“Vậy có gì khác giữa cá heo mỏ tù tròn với cá heo mỏ dài?” Marco hỏi “Cả hai đều là cá cả, đúng không nào?”

BÙM!

Mặt nước đang phẳng lặng, bỗng bật tung dưới chân chúng tôi khoảng một mét. Nước bắn toé lên mình tôi.

“Ồồồ!” Cả bọn đồng thanh kêu lên.

Con cá heo bay vọt từ dưới nước lên như một trái ngư lôi thôn thôn màu xám nhạt, từ mũi tới đuôi dài cỡ ba mét, nặng cỡ một trăm tám mươi kí. Nó bay vọt lên không trung, như thể treo lơ lửng ở đó, cách mặt nước ba mét, ngó chúng tôi một cách ngờ vực rồi nở một nụ cười rộng ngoác lấu lỉnh, và tuột trở lại xuống nước êm đến mức chỉ để lại một gợn sóng.

“Đây chính là một chú cá heo mỏ dài “ tôi bảo Marco.

“Hay lắm, mình khoái nó. Thật xuất sắc” Marco gật gù. “ Bờ có nhìn thấy nó làm trò gì không?”

Bạn có biết rằng các đại lực sĩ thực thụ không bao giờ tỏ ra phải gắng sức trong các động tác rất khó? Như Michael Jorden[4] chẳng hạn? Động tác nào họ làm cũng hoàn hảo và bạn biết rằng họ đã phải thực hành hàng triệu giờ vậy mà lúc nào họ cũng có vẻ “Ồ, chuyện nhỏ ấy mà. Dĩ nhiên là tôi có thể bay lên trời. Ba cái thứ lẻ tẻ ấy mà”

Một chú cá heo mỏ dài ở dưới nước là thế đấy. Cứ như không. Hoàn hảo. Tự chủ cao độ.

Cá thì bơi trong nước. Cá mập bơi, cá ngừ bơi, cá hồi bơi, ngay cả người cũng bơi. Riêng cá heo không chỉ bơi trong nước, mà còn sở hữu nước. Nước là đồ chơi của chúng. Nước là một tấm bạt lò xo mềm mòng và cá heo nhảy tung tung trên đó như lũ nhóc đang chơi đùa thỏa thích.

Chỉ ngấm nhìn chúng thôi bạn đã cảm thấy hạnh phúc rồi, nhưng nó cũng khiến bạn cảm thấy mình chỉ là một món đồ chơi cũ kỹ, vụng về chạy bằng dây thiều giật giật ngả nghiêng một cách ngốc nghếch. Con người có lẽ là sinh vật thông minh nhất trên Trái Đất, nhưng có lẽ cũng rất cục mịch nếu so với nhiều loài khác.

“Nó đang tìm cách xin chị cho nó thêm cá nữa đó.”

Cả bọn quay đầu lại. Đó là một trong những huấn luyện viên cá heo, một phụ nữ tên là Eileen.

“Ồ, chào chị Eileen” tôi mừng rỡ.

Chị gật đầu về phía con cá heo vừa từ dưới nước nhảy vọt lên trở lại. Lần này nó lộn nguyên một vòng đẹp mắt. “Joey là tay điệu nghệ nhất, bao giờ cu cậu cũng tìm cách để được thưởng thêm cá”

“Kỳ diệu thật đấy” tôi thốt lên.

“Đúng vậy,” Eileen tán thành với vẻ tự hào.

Tôi giới thiệu Jake, Marco và Rachel với chị Eileen. “Tụi em đang kiếm thông tin về cá heo

trên mạng,” tôi nói xạo “Vì vậy, tụi em nghĩ nên tới xem cá heo thật ra sao”

“Tốt lắm, như em biết đó, ở đây chúng tôi có sáu con cá heo cả thủy. Joey, cậu chàng các em vừa thấy đó, rồi Ross, Monica, Chandler, Phoebe và Rachel. Nè, các em có muốn đãi chúng nó một chút không? Cứ việc ném cá xuống nước, chúng sẽ nhào tới hết lượt.”

“Như vậy có phá mất thời biểu của chúng không ạ?”

“Không đâu. Có điều đừng để cho Joey xơi hết. Nó hay giành ăn lắm đó.”

Chị Eileen để lại cho chúng tôi một xô cá to.

“*Thứ cá này* trông ghê quá” Marco bình luận.

“Khi đã biến hình thành cá heo, bồ sẽ không nghĩ vậy đâu.” Rachel xen vào.

Marco nhìn nhỏ bằng con mắt ngờ vực. “Bồ không thấy là chỉ vài bữa trước thôi, tụi mình đã là những con cá chẳng khác *lũ này* bao nhiêu à?”

Cậu ta nói đúng. Nhưng đó không phải là điều tôi muốn nghĩ tới. Lúc nào tôi cũng dính líu tới mấy con thú. Nhưng khi bạn có thể *trở thành* những con thú khác nhau thì đó lại là một việc hoàn toàn khác.

Tôi nắm đuôi một con cá trong xô và ném nó xuống nước. Đúng như chị Eileen nói, bọn cá heo còn lại chường mặt ra rất lạ.

“Chà! Có phải tụi nó muốn xơi cá không vậy?” Rachel hỏi.

Lũ cá heo làm một màn trình diễn hản hời. Rõ ràng là chúng biết cách gây ấn tượng với người.

“Cái lỗi chúng toét miệng cười với mình mới ngộ chứ” Marco bình luận. “Mình muốn nói, cứ như thể chúng thực sự nghĩ là có chuyện gì buồn cười lắm.”

“Và chúng giao tiếp bằng mắt” Jake chỉ rõ. “Chúng nhìn thẳng vào mình, thẳng vào mắt ấy. Phần lớn các con thú dường như nhìn vượt qua đầu mình hay chỉ nhìn để xem mình là ai. Tụi này thì nhìn như thể có quen biết mình vậy.”

Jake cúi mình qua thành bể để sờ vào một con cá heo. “Chào anh bạn. Mình đã quen bồ ở đâu rồi phải không? Tên mình là Jake.”

Con cá heo ngúc ngắc đầu tới lui như muốn nói “phải,” và chuyện trò bằng cái giọng the thé của loài cá heo.

“Ô, thật là hay” Rachel reo. “Cứ như nó đang trả lời anh Jake ấy.”

“Bồ không chắc vậy sao?” tôi hỏi lại “Cá heo rất là thông minh. Không phải kiểu thông minh của chúng ta, nhưng mình vẫn nghĩ chúng là một trong số vài loài thú khôn nhất trên đời.”

“Biến hình thành một con vật thông minh như vậy chắc lạ lùng lắm đấy,” Rachel nói.

“Ờ,” tôi tán thành. Lạ lùng và... dù sao thì cũng không hay lắm. Tôi cảm thấy bụng mình quặn lại. “Làm vậy thì có khác gì bọn Yeerk không nhỉ?”

Rachel có vẻ bất ngờ. “Bọn Yeerk thống trị con người. Với lại, chúng không biến hình mà kí sinh. Con chúng ta không thống trị con vật có thực, chúng ta chỉ chép mẫu ADN của nó rồi tạo ra một con vật hoàn toàn mới, sau đó...”

“Chúng ta kiểm soát con vật mới,” tôi nói.

“Chuyện ấy hoàn toàn khác,” Rachel vẫn cãi, nhưng trông nhỏ có vẻ bối rối.

“Đó là điều mà mình sẽ phải nghĩ tới,” tôi kết luận. “Nó đã làm mình băn khoăn ít lâu nay.”

Jake tới chỗ Rachel và tôi. “Vào việc đi thôi.”

Tôi gật đầu. “Phải, trước khi tụi nó chén sạch cá.” Tôi cúi mình qua thành bể và vỗ vỗ đầu một nàng cá heo ở gần nhất. Da của nó như cao su nhưng không nhờn chút nào. Giống hết một trái banh cao su bị ướt.

Nó toét miệng cười với tôi, và nhìn chăm chăm vào tôi bằng một con mắt trong lúc nó nghiêng đầu để ngó tôi.

Tôi cố xua đi những hoài nghi, nhắm mắt và tập trung nghĩ về nàng cá heo. Cô nàng trở nên hiền hoà và trầm lặng như những con thú khác trong quá trình bị thu nạp ADN.

Ta có được quyền làm như vậy không? Tôi im lặng hỏi nó. Nhưng dĩ nhiên nó không thể trả lời.

CHƯƠNG 9

Đêm hôm ấy tôi lại mơ thấy tiếng kêu cứu dưới lòng biển. Có điều lần này tiếng kêu có vẻ yếu ớt. Giống như một cái radio gần hết pin. Tôi không dám chắc lần này có phải là một giấc mơ bình thường hay không nữa. Một giấc mơ về một hồi ức có thể có thực mà cũng có thể không.

Rồi tôi mơ thấy nàng cá heo trong bể nước ở công viên thú hoang. Cô nàng mà họ kêu là Monica, mặc dù biết đâu nó có một cái tên thực sự riêng của nó? Nó đã sống trong bể nước ấy bao lâu rồi nhỉ? Nó đã sống tự do ngoài biển rộng từ bao giờ?

Bữa hôm sau là thứ Sáu. Không có giờ học vì các thầy cô mắc họp, vậy là trước mắt chúng tôi có ba ngày nghỉ cuối tuần liền.

Tôi gọi điện thoại cho Jake. “Chào Jake. Hôm nay tụi mình có ra bãi biển như đã định không?”

Chúng tôi luôn luôn cẩn thận không tiết lộ gì trên điện thoại. Đường dây có thể bị theo dõi. Với lại Tom, anh trai của Jake, có thể nghe lén ở máy phụ và biết được những điều chúng tôi không muốn anh ấy biết.

“Hửn rồi, mình nghĩ bữa nay bãi biển sẽ đầy người tắm” Jake nói vẻ rất tình cờ. “Mình đã nói chuyện với Marco, cậu ta bảo có lẽ nên đi xuôi xuống bờ sông thì hơn”

Một gợi ý hay. Đúng là chúng tôi không thể biến hình trên một bãi biển đông nghịt người.

“Chừng hai giờ nữa mình sẽ có mặt ở đó, được chứ? Phải xong việc nhà cái đã.”

Rút cuộc tôi tới hơi trễ. Cả bọn đang chờ mỗi mình tôi.

Nơi này trước đây tôi đã từng đến với ba tôi. Đó là một công viên nhỏ gần một cây cầu. Cầu cá ở đây thì khỏi chê. Dòng sông đổ vào biển ở cách đó chưa đầy một cây số. Hai bên bờ sông cây cối mọc hầu như kín mít. Rải rác có những ngôi nhà và cầu tàu, nhưng địa điểm mà chúng tôi chọn thì đứng trên cầu hay bất cứ ngôi nhà nào cũng không thể nhìn thấy được.

“Chào Cassie,” Jake mỉm cười với tôi.

“Chào mấy bồ,” tôi đáp. Tôi nhận ra có sự chuyển động trên một cành cây. “Tobias trên đó hả? Mọi việc ra sao rồi?”

<Vẫn xưa như Trái Đất. Bồ biết quá mà. Một thế giới của điều hâu bắt gà con.>

Tôi bật cười, cũng vui vui khi thấy Tobias đang yên lòng chấp nhận cái thực tế điều hâu của cậu ấy.

<Mình sắp sửa làm tên tuần canh, canh cho đúng hạn hai tiếng đồng hồ chết người đây,> Tobias ngao ngán. <Mình là con chim độc nhất trên đời có đeo đồng hồ đấy.>

Tôi nhìn kĩ hơn và trông thấy một cái đồng hồ hiện số nhỏ xíu ở một bên chân Tobias.

<Rachel đeo cho mình đó,> Tobias giải thích <Mình sẽ bay trên biển suốt, cho nên mình nghĩ sẽ khá an toàn. Chẳng có tay quan sát chim muông nào ở gần đây có thể thấy mình và tự hỏi: ‘Hừm, loài điều hâu đuôi đỏ bắt đầu mang đồng hồ từ hồi nào vậy kìa?’>

Jake đề nghị: “Theo mình, nên giấu quần áo, lội bộ dưới sông một đoạn ngắn rồi hãy bắt đầu biến hình.”

“Nghe được đấy,” Rachel tán thành.

“Cassie, bồ làm trước nha.” Jake bảo tôi.

Tôi gật đầu. “Được thôi.” Chẳng biết vì có gì mà đứa nào cũng nhất quyết cho rằng tôi là đứa biến hình cừ nhất. Tôi thì cho là cả bọn chúng tôi ai cũng biến hình ngon lành hết.

Nhưng lần đầu tiên biến hình thành một con thú mới bao giờ cũng khá căng thẳng. Bạn không bao giờ biết được nó sẽ ra cái giống gì. Bạn không bao giờ biết được những bản năng và trí óc của con vật sẽ kháng cự lại mình đến đâu.

Và lần này lại có một nỗi sợ mới, ít ra là đối với tôi. Tôi sẽ tìm thấy một trí óc kiểu gì đây? Chỉ là những bản năng của cá heo thôi hay sẽ là những suy nghĩ và ý tưởng rất riêng của nó?

Tôi trút bộ bảo hộ lao động và hất đôi giày ra, trên người còn lại bộ đồ biến hình. Như bạn thấy đó, có thể biến hình cùng với một ít quần áo, nhưng chỉ là những đồ bó sát mình. Bất cứ đồ gì bùng nhùng rút cuộc sẽ bị rách bung. Còn giày dép thì quên đi nhá. Bọn tôi đã tìm hết cách để biến hình với cả giày dép nhưng chẳng ăn thua gì.

Tôi bước đi dưới nước. “Lạnh đấy,” Tôi thông báo. Dòng nước siết vào hai mắt cá chân tôi.

Tôi lội ra xa hơn một chút, nước lên đến ngang lưng.

Rồi tôi tập trung nghĩ về con cá heo, giờ đã thành một bộ phận của tôi rồi.

Sự biến đổi xảy ra trước tiên ở làn da của tôi. Nó từ màu nâu lợt dần thành màu xám nhẹ. Giống như cao su, cứng mà dẻo.

Vậy cũng hay. Tôi muốn giữ lại hai chân càng lâu càng tốt. Tôi muốn biến đổi các phần khác hết mức trước khi phải buông mình xuống lòng nước.

Tôi cảm nhận được tiếng răng rắc lạ lùng như khi xương cốt bị dãn ra hay nén lại.

Và ngay trước mắt tôi, thực sự là ngay trước mắt tôi, cái mặt tôi kéo dài ra, dài ra mãi.

“Ồi, trời ơi, dứt khoát là *không* hấp dẫn chút xíu nào,” Marco cằn nhằn trên bờ.” Chẳng đẹp để gì cho bồ hết, Cassie.”

Biến hình thường chẳng mấy dễ coi. Thực sự nếu bạn không biết rồi mọi việc sắp suôn sẻ ngon lành, thì nó sẽ làm bạn hết hồn. Tôi đã quan sát Rachel biến hình thành voi, và tôi có thể cam đoan với các bạn rằng đó là cái việc mà bạn không bao giờ biến hình. Nói gì đến việc xem người biến thành cá. Thực là xấu xí lắm.

Tôi không mang theo gương soi, nhưng tôi có thể đoán biết mình trông dị hợm thế nào. Một cái mũi dài to đùng hình cái chai thò ra giữa khuôn mặt khác hẳn ngày thường của tôi. Lốp da như bằng cao su màu xám. Và khi tôi đưa hai bàn tay đang nhanh chóng co quắp lại sờ ra sau lưng, tôi có thể cảm nhận được một tấm vây hình tam giác đang mọc ra từ cột sống.

Hai cánh tay tôi biến mất, thay vào đó là hai cái chân chèo bèn bet, và bây giờ tôi lênh khênh với chiều cao ba mét, ngật ngưỡng trên đôi chân người mảnh khảnh.

Đã đến lúc biến hình nốt phần còn lại. Tôi từ bỏ đôi chân người của mình. Thoắt cái tôi té sấp mặt xuống nước.

Tôi ngó xuống và nhìn thấy cái đuôi mình. Tôi đã biến hình xong. Nhưng nước nông quá nên tôi chỉ vừa vịn nổi được cái thân. Tôi đập đuôi, trườn trên nền cát ở đáy sông, và cuối cùng tới được chỗ nước sâu hơn.

Tôi đợi chờ thời điểm mà tâm trí con cá heo sẽ nổi lên, đầy ắp nhu cầu bản năng, cái đói và cái sợ. Từ trước tới giờ mọi việc vẫn luôn như thế.

Nhưng té ra không phải vậy. Không như trường hợp con sóc hay ngay cả con ngựa.

Tâm trí này không chứa đựng sự sợ hãi và thèm thuồng.

Tâm trí này... tôi biết là nghe có vẻ kỳ thiệt đó, nhưng nó giống như một đứa nhóc vậy. Tôi ráng nghe ngóng, ráng hiểu các nhu cầu và ước muốn của nó. Để chuẩn bị đón nhận những đòi hỏi nguyên sơ của thú vật đột ngột ập tới, chẳng hạn: Chuồn lẹ! Uýnh nhau! Xoi tái!

Nhưng điều đó đã không xảy ra. Ừ thì tôi có thấy đói. Nhưng không phải cái nhu cầu ám ảnh réo gọi mà Jake đã cảm thấy khi cậu ấy biến thành thần lằn hay khi Rachel biến thành chuột chù.

Sự sợ hãi thì không có. Tuyệt nhiên không.

Và may sao tôi cũng không tìm thấy một sự suy nghĩ, hay một ý thức thực sự nào. Điều ấy làm tôi thở phào. Chỉ có - tôi biết điều này nghe cũng rất kỳ đấy - chỉ có cái cảm giác là con cá heo thích nô đùa. Giống như một con nhóc thích nô đùa. Tôi muốn săn đuổi các con cá, bắt chúng, ăn chúng, nhưng đó như là một trò chơi vậy. Tôi muốn lao mình trên mặt biển và đó cũng sẽ là một trò chơi nữa.

<Cassie,> tôi nghe tiếng Tobias trong óc. <Ồn chứ?>

Mình có ồn không nhỉ? Tôi tự hỏi. <Ồn, Tobias ạ. Mình... rất hạnh phúc, cảm thấy như là... là cái gì chẳng biết nữa. Như là mình muốn bồ tới cùng chơi đùa với mình>

<Chơi đùa với bồ á? Hừm, mình không nghĩ vậy đâu, Cassie à. Điều hâu đâu có xuống nước được.>

<Tới đây đi mấy bồ!> tôi gọi những đứa kia. <Tới đây! Đi nào! Bọn mình ra biển đi! Mình muốn chơi giỡn lắm rồi!>

CHƯƠNG 10

<**Đ**ì nào! Nào, tụi mình đi thôi!>

Tôi không ưa sông. Tôi muốn ra biển. Tôi cảm nhận được biển ở rất gần. Tôi cảm thấy nó từ dòng nước cuốn mạnh tôi về phía trước. Tôi cảm thấy nó từ cái phần sâu thẳm, được giấu kín ở con cá heo trong tôi.

Biển cả. Tôi muốn ra biển. Đó là chỗ của tôi. Tôi phải tới đó.

Chúng tôi bơi thành đàn bốn đứa, còn Tobias thì bay ở phía trên.

Chúng tôi đua với dòng chảy của con sông và chẳng bao lâu tôi ngửi thấy mùi muối. Tôi cảm thấy nước mặn trên da mình. Chẳng khác nào tôi vừa mở cánh cửa của một cửa hàng đồ chơi có mọi thứ đồ chơi trên Trái Đất, và tôi có toàn bộ thời gian trên đời này để chơi giỡn vậy.

Tôi trông thấy các bạn của mình xung quanh, những hình dạng màu sáng lạnh lẽo di chuyển trong lòng nước. Khi ngoi lên thở thì đó là những trái ngư lôi thôn thôn màu xám.

Tôi sống trong cả hai thế giới - biển cả và không trung. Tôi ngắm màu xanh lam lục của biển cả, màu xanh lam nhạt và trắng của bầu trời. Tôi trườn tới trườn lui qua cái rào màu sáng chia cách hai cõi ấy.

Jake lao vun vút ngay bên tôi, và búng mình vọt lên giữa không trung. Tôi nghe cái bụng cậu ta đập đánh chát lúc hạ xuống nước. Đúng là một trò chơi! Tôi lặn sâu, xuống tận nơi mà nền cát trượt xuống những vực sâu không thể dò. Rồi tôi dồn sức vào đuôi, giữ yên các chân chèo và lao thẳng lên mặt nước. Trên đầu tôi là cái viền trắng bạc lấp lánh giữa nước và trời.

Lẹ hơn! Lẹ hơn! Tôi là một đầu đạn.

<Yaaaaaaa!>

Tôi phá vỡ rào ngăn của biển và xé rách không trung. Tôi cảm thấy gió ẩm lướt trên da mình thay vì nước lạnh. Tôi lơ lửng lơ lơ giữa không trung gần như đập dềnh phía trên mặt nước. Bây giờ cái rào ngăn đã ở phía dưới tôi. Tôi cúi mũi về phía nó, buông mình rớt từ trên xuống.

<Aaaaa!>

Nước bao bọc lấy tôi, đón tôi trở về.

<Tuyệt cú mèo, ha!> Marco cười trong đầu tôi.

<Tuyệt quá trời,> tôi đáp.

<Còn trên cả tuyệt vời,> Rachel tán thành.

<Chúng mình đồng loạt làm một cái đi!> Jake đề nghị.

Cả bốn đứa lặn sâu xuống. Đáy biển vẫn còn ở xa bên dưới chúng tôi, nơi nền cát lượn sóng rải rác những mô đá và những cụm rong biển.

Xuống gần tới đáy biển bọn tôi xoài ngang mình ra, gần như sạt bụng vào nền cát. Và rồi, lại nhắm cái rào ngăn ánh bạc, bọn tôi đua nhau vọt lên, ngây ngất vui sướng vì sức lực của chính cơ thể mình.

Bọn tôi lao vào không trung giống như một tốp nghệ sĩ đu bay lão luyện.

Bọn tôi bay sát bên nhau, thở ra và hít không khí áp áp vào đầy buồng phổi.

Cuộc sống là niềm vui. Cuộc sống là một trò chơi. Tôi muốn nhảy múa. Tôi muốn nhảy múa trong lòng biển.

Và tôi đã làm thế.

Chẳng có gì mà tôi không làm được. Chẳng có gì tôi đòi hỏi ở cơ thể mình mà nó không đáp ứng. Lao vút, lộn vòng, quay tít, lặn xuống, lướt sát mặt nước, bay vọt lên trời.

Tôi không chỉ ở *trong* lòng biển. Tôi *chính* là biển.

<Mấy bồ tính nô giỡn suốt ngày hay sao vậy?> Đó là Tobias. <Mấy bồ không biết là đã mất tiêu bốn mươi lăm phút rồi sao?>

Phút phứt gì? Tôi bật cười. Ai quan tâm đến giờ phút chứ?

<Nè, mình biết mấy bồ nghĩ rằng tâm trí cá heo chưa ảnh hưởng đến mấy bồ, nhưng có rồi đó ghen. Mấy bồ phải làm chủ đi thôi. Mình tới đây là có lý do mà.>

Lý do? Là cái quái gì nhỉ?

<Mấy bồ phải đi kiếm... ờ, kiếm cái gì đó mà,> Tobias nói. <Một cái gì đó không bình thường. Một phi thuyền Andalite hay gì đó.>

Đúng rồi, Tobias nói đúng. Dứt khoát là đúng. Nhưng việc ấy có vui không nhỉ? Có phải là một trò chơi không?

<Đi tìm chiếc phi thuyền. Tuyệt,> Rachel reo lên. <Mình cá là mình sẽ tìm thấy trước!>

<Còn khuya!> Jake lập tức cướp lời. <Anh mới là người tìm thấy trước>

<Nó ở đâu ta? Tụi mình đi coi đi!> Marco hăng hái.

<Hay gồm,> Tobias nhạo. <Mấy bồ cứ như lũ con nít năm tuổi ấy.>

Nhưng tôi đang quá bận tâm về chuyện khác nên không để ý đến lời cậu ta. <Nè, mấy bồ có làm được cái này không?> Tôi tập trung tâm trí và đột nhiên từ đâu đó trong trán tôi nảy lên một loạt tiếng lách tách âm ỉ và rất nhanh, gần như tiếng radio bị nhiễu mạnh.

<Ừa! Cái gì vậy cà?>

Thế rồi, hoàn toàn bất ngờ, tôi nghe được cái gì đó trong những tiếng lách tách ấy. Thật kỳ lạ. Gần như nghe thấy là lại không phải là nghe thấy. Nhưng tiếng lách tách đập vào một vật gì đó ở rất xa dưới tầng nước sâu. Tôi gần như *cảm thấy* những âm thanh khi chúng dội trở lại, giống như những tiếng vọng rời rạc.

Có cả một vũ trụ thông tin trong tiếng vọng ấy. Một số thông tin làm cho tôi khó chịu.

<Nè, mấy bồ,> tôi lên tiếng <Mình biết điều này có vẻ khủng, nhưng mình cảm thấy như có cái gì ở đằng. Cái gì đó... mình chẳng biết, nhưng mình thấy không thích nó.>

Những đứa khác lập tức bắt đầu phát ra tiếng lách tách. Đó chính là sóng radar dưới nước của cá heo, gọi là định vị bằng tiếng dội.

<Ờ há.> Marco nói. <Bây giờ mình thấy rồi. Ý mình là, mình không thể nhìn thấy nó, nhưng mình biết nó nghĩa là gì rồi.>

Tôi lục lọi trong tâm trí cá heo của mình, ở sâu nơi bản năng được che giấu dưới các lớp trí tuệ.

Thế rồi một hình ảnh đột ngột hiện ra trong ý thức của tôi.

<Mình biết rồi!> tôi la lên như vừa thắng một cuộc thi đấu. <Đó là một con cá mập!>

Đột nhiên chúng tôi không chơi giỡn nữa. Cả bọn đều tìm thấy cùng một bản năng ấy trong chính mỗi đứa. Phép định vị bằng tiếng dội cho thấy có một con cá mập bự đang ở gần.

Và bọn tôi biết chắc một điều: chúng tôi không ưa cá mập.

CHƯƠNG 11

<**M**ấy bồ biết đó, mình không thích làm như chỉ mỗi mình là sáng suốt khi nói ra điều này,> Tobias lên tiếng, <nhưng mấy bồ tới đây không phải để ướn lộn với cá mập đâu nha!>

<Đúng đấy> tôi tán thành. <Cá heo không tấn công cá mập trừ khi cá mập gây sự trước.>

<Đội đã... Mình thu được thêm tiếng dội nè,> Rachel ngắt lời. <Có nhiều cá mập chứ không

phải chỉ một con đầu. Và còn cái gì bự hơn nữa đó.>

Tôi tập trung giác quan định vị bằng tiếng dội của mình và “đánh hơi” vùng biển trên đầu. <Đúng thiệt,> tôi kêu. <Nhiều cá mập. Và một con *tổ chẳng*.>

<Con gì kia?> Tobias hỏi.

Tôi bối rối. Mình *định* nói gì nhỉ? Mấy tiếng *một con tổ chẳng* chẳng qua là tự nhiên nảy ra trong tâm trí tôi thôi. <Ý mình là có một con cá voi. Một con cá voi. Bị lũ cá mập tấn công!>

<Một con cá voi lớn bị tấn công hả?> Marco hỏi, có vẻ bất bình. Cũng lạ thật, vì cả bốn đứa đều bất bình. Nhiều hơn là cần thiết.

<Mấy bồ muốn là gì thì làm,> Rachel tuyên bố. <Mình nhào vô đây.>

<Ôi, bất ngờ quá đó!> Tobias hưởng ứng một cách yếu ớt.

Cả bốn đứa chúng tôi lao đi lẹ hơn bao giờ hết về phía con cá voi đang tuyệt vọng.

<Mình thấy chúng rồi,> Tobias báo tin từ trên trời. <Thẳng phía trước mặt mấy bồ. Trông như có bốn, có thể là năm con cá mập với một con cá voi bự - bự thiệt là bự.>

Bọn tôi sôi sục rẽ nước lao tới khi con cá mập đầu tiên lọt vào tầm nhìn. Nó bự hơn tôi, có lẽ dài tới ba mét rưỡi, với những đường sọc mờ mờ theo chiều thẳng đứng.

Nó đang quá phấn khích với cuộc săn nên không để ý thấy tôi. Đến khi thấy thì đã quá muộn. Với tất cả tốc độ và sức mạnh từ cái đuôi, tôi đâm sầm vào những khe mang của con cá mập vằn.

RẦẦẦ!

Giống như húc vào bức tường gạch. Mỏ của tôi rất khoẻ nhưng con cá mập làm bằng thép hay cái quái gì chẳng biết nữa.

Tôi bị hất trở lại, bàng hoàng của người. Nhưng khi ráng tự trấn tĩnh lại thì tôi trông thấy một dòng máu đang tuôn ra xối xả từ những khe mang của con cá mập.

Tôi bơi bên dưới nó và lúc ấy tôi nhìn thấy cái hình dáng khổng lồ của con cá voi. Nó là một con cá voi lưng gù, dài hơn mười hai mét. Mỗi thuỳ vây đuôi dài thượt đầy hà bám của nó còn bự hơn cả tôi.

Nó đang ráng sức nổi lên để thở nhưng lũ cá mập cứ tấn công xé toạc chỗ thịt mềm dễ tổn thương ở miệng nó.

Điều ấy khiến tôi nổi sùng. Sùng dễ sợ.

Đột nhiên, từ dưới tầng nước sâu tối tăm, Jake và Rachel vọt lên như những đầu đạn nhắm vào lũ cá mập.

RẦẦẦ! Rachel đâm trúng mục tiêu.

Con cá mập của Jake vặn mình kịp thời. Jake trượt qua lớp da nhám của nó, và trước khi Jake kịp định thần thì nó đã ở phía sau cậu ấy.

<Jake! Nó đang bám đuôi bồ đấy!>

<Hay lắm!>

<Coi kìa Marco! Nó tới phía trái bồ!>

Chúng lẹ như chúng tôi, khéo léo như chúng tôi, nhưng lũ cá mập có một lợi thế khủng khiếp: chúng không biết sợ hãi là gì.

<Nó tấn công mình! Nó tấn công mình!>

<Aaaaa!>

<Marco!>

<Mình không nhìn thấy gì hết! Nó đâu rồi?>

<Cassie! Bên dưới bồ, coi kìa! Coi kìa!>

Không còn là trò chơi nữa. Tôi đã lao vào một trận đánh với lòng tự tin và quyết chí giúp con cá voi. Nhưng bây giờ tôi đang ở giữa cuộc chiến. Lũ cá mập là những cái máy giết chóc. Da chúng có bọc thép, những cái vây sắc như dao cạo và những cái hàm rộng ngoác với lớp lớp răng nhọn lổm chổm.

Nước sôi lên sùng sục vì lũ cá mập và bọn cá heo chúng tôi vặn, quay, phóng, quăn quặt nhau trong một trận tử chiến chớp nhoáng.

Đột nhiên tôi nghĩ là chúng tôi có thể bại trận. Có thể bị giết chết.

Tôi có thể bị giết chết.

Nước thấm lại vì máu từ con cá mập bị tôi đâm vẫn còn tuôn xối xả.

Đột nhiên hai con cá mập quay ngoắt và bơi đi. Thoạt tiên tôi không hiểu vì sao.

Rồi tôi thấy chúng lao theo con cá mập bị thương.

Chúng lao theo vết máu chảy.

Đến hết tầm nhìn của tôi thì chúng bắt kịp con này và tấn công. Chúng rĩa thịt con cá mập bị thương với sự điên cuồng không kiểm soát nổi.

Con cá mập cuối cùng rời bỏ cuộc chiến và đuổi theo đồng bọn. Bị cướp mất bữa tiệc thịt cá voi, chúng phề phờ xơi thịt người anh em của mình để bù vào.

<Mấy bồ ổn cả chứ?> Jake hỏi.

<Mình bị vài vết chém, nhưng chẳng xi nhê gì,> tôi đáp.

<Mình cũng thế,> Rachel tiếp. Trông nhỏ có vẻ mệt mỏi. Tôi cũng cảm thấy kiệt sức. Cả trận đánh có lẽ chưa đầy hai phút, nhưng đó là hai phút dài đằng dặng.

<Marco sao rồi?>

<Mình... Hình như mình bị thương,> Marco ngập ngừng.

Tôi nhìn cậu ta. Cách tôi chừng hai chục phút mét, Marco nổi lênh bênh trên mặt nước, gần như bất động. Cả bọn vội bơi đến vây quanh cậu ta.

Thế rồi tôi nhìn thấy vết thương. Nếu la được thì tôi đã la lên. Cái đuôi của cậu ta gần như bị cắt đứt, chỉ còn dính lại bằng mấy sợi thịt mảnh. Nó đã thành vô dụng.

Chúng tôi đang ở ngoài khơi xa hàng mấy dặm. Và với vết thương như vậy, Marco không còn hy vọng bơi được vào bờ.

CHƯƠNG 12

<Mình phải làm gì đi không thì Marco chết mất!> Rachel kêu lên.

<Cassie à,> Jake hỏi. <Phải làm gì bây giờ?>

<Mình... cũng chẳng biết làm sao nữa!>

<Cassie, trong cả bọn chỉ bồ gần như là chuyên gia về động vật mà,> Jake nói giọng bức xúc.

Nhưng tôi không hề cảm thấy mình là chuyên gia quái quỷ gì hết. Tôi thấy mình chỉ là một con ngốc. Việc này hoàn toàn là lỗi của tôi. Chính tôi đã quyết định tiếp tục mọi việc. Tôi là kẻ phải chịu trách nhiệm.

<Aaaaa> Marco rên rỉ. <Ôi, trời. Chết tiệt. Ui, ui, đau quá!>

<Có chuyện gì vậy?> Tobias kêu vọng xuống. <Marco có vẻ đau lắm>

<Đúng rồi,> Jake trả lời cộc lốc.

<Ôi, trời, mình không muốn chết như một con cá thể này đâu,> Marco la lối. <Mình không muốn chết ở ngoài biển. Má mình đã chết đuối rồi, giờ mình lại sắp chết hết như má. Ba mình sẽ...>

<Bồ hoàn hình đi!> tôi hét lên. <Mình biết phải làm gì rồi. Hoàn hình người ngay lập tức.>

<Nhưng nếu hoàn hình người thì Marco sẽ chết đuối,> Rachel cãi.

<Không đâu. Biến hình là sử dụng ADN, đúng không nào? Đó là mẫu cơ bản của con vật. Mình nghĩ nếu Marco hoàn hình người thì vết thương sẽ không ảnh hưởng đến cậu ấy vì nó không ảnh hưởng đến mẫu ADN của người. Vậy thì ngay sau đó Marco lại biến hình trở lại thành cá heo. Cơ thể con cá heo bị thương nhưng mẫu ADN của nó không hề hấn gì. Cậu ấy sẽ lại là một con cá heo khỏe mạnh bình thường>

<Nếu bồ sai thì sao?> Rachel chất vấn thẳng thừng.

<Không có cách nào khác,> Jake nói. <Marco à, bồ phải hoàn hình người ngay. Đừng lo, tụi mình sẽ giữ cho bồ không chìm.>

<Jake ơi... bồ... bồ biết là mình đâu có bơi được.>

<Biết mà, Marco. Nhưng tại mình sẽ lo cho bồ.>

<Được. Vậy thì được. Thà chết trong chính cơ thể của mình còn hơn. Aa. Aaaa! Có lẽ như thế không đau bằng. Có lẽ...>

Marco bắt đầu trôi đi. <Cậu ấy đang mất máu,> tôi hốt hoảng. <Có thể bị xủ đấy. Marco, hoàn hình ngay đi!>

Ba đứa chúng tôi quây xung quanh cậu ta, còn Tobias liệng trên đầu và ở bên cạnh con cá voi lưng gù tổ chẳng.

Rồi Marco bắt đầu biến đổi. Hai cánh tay mọc ra từ chỗ các chân chèo. Cái mặt bẹt lại, cái mồm cá heo rộng hoác rút ngắn thành đôi môi của chính Marco. Da chuyển lại thành màu hồng và bộ đồ biến hình xuất hiện.

Cái đuôi bị thương xẻ làm đôi. Từ hai bên hiện ra các ngón chân. Những ngón chân người.

<Thành công rồi!>

“Ờ, mình thành công rồi. Và giờ thì mình sắp... chìm nghỉm!”

<Nè,> tôi nói và bơi sát bên cậu ta. <Bám chặt vào mình.>

Marco bấu chặt lấy lưng tôi và tôi nâng cậu ta lên khỏi mặt nước.

Lúc ấy tôi để ý thấy có cái gì là lạ. Như thể biển cả đang trỗi dậy và dâng lên phía tôi.

Không phải. Đó chính là con cá voi lưng gù. Nó đã lặn xuống bên dưới bọn tôi và đang từ từ, từ từ trồi lên mặt nước.

<Coi kìa! Con cá voi!> Rachel thét lên.

Nhưng đúng lúc ấy chuyện hoang đường nhất trong cái ngày hoang đường nhất này đã xảy ra.

Cái tâm trí người và tâm trí cá heo của tôi, cả hai, mở ra như một bông hoa xoè cánh đón mặt trời.

Và giọng nói im lặng nhưng khá hùng vĩ tràn ngập đầu tôi. Nó không nói thành lời. Nó chỉ ngập từng ngóc ngách của tâm trí tôi với một xúc cảm giản dị.

Lòng biết ơn.

Con cá voi đang nói với tôi rằng nó rất biết ơn. Chúng tôi đã cứu nó. Bây giờ nó sẽ cứu người bạn học của chúng tôi.

<Lui lại đi,> tôi bảo Rachel và Jake. <Ổn cả rồi,>

<Ờ,> Rachel tán thành, giọng có vẻ kinh ngạc. <Mình cũng nghe thấy rồi. Mình cảm thấy, hay là sao sao đó.>

Con cá voi lưng gù trời lên đỡ lấy Marco đang bắt đầu sặc nước. Cái lưng rộng trơn láng của nó nâng cậu ấy lên. Và lúc tôi nhìn lại lần nữa, thì Marco đang ngồi một cách lơ đãu trên một thứ giống như hòn đảo nhỏ, cao vồng là khô ráo bên trên những ngọn sóng dập dờn.

Tobias sà xuống và đậu bên cạnh cậu ấy.

Con cá voi kêu tôi lại gần.

Lắng nghe ta nói đây, cô nhóc kia, nó ra lệnh bằng cái giọng không thành tiếng mà như tràn ngập cả vũ trụ.

Tôi lắng nghe. Tôi lắng nghe cái giọng không thành lời của nó trong đầu mình. Tôi cảm thấy câu chuyện của nó như kéo dài vô tận.

Về sau Tobias bảo là chỉ có mười phút thôi. Nhưng trong vòng mười phút ấy, tôi đã chìm đắm trong cái thế giới ấy. Tôi thâm nhập vào một phần nhỏ những suy nghĩ của con cá voi.

Nó đã trải qua tám mươi chuyến thiên di. Nó đã có nhiều bạn tình, những con cá voi mẹ đã lần lượt qua đời. Con cái của nó dọc ngang khắp các đại dương trên thế giới.

Nó đã sống sót qua nhiều chiến trận, đã du hành tới cả vùng băng giá Nam Cực lẫn vùng giá băng Bắc Cực. Nó nhớ lại những ngày con người săn đuổi giống nòi của nó bằng những chiếc tàu khạc ra khói.

Nó nhớ lại những bài ca của các cá voi bố đã lia đời trước nó. Cũng như sẽ có những con cá voi khác nhớ đến bài hát của nó.

Nhưng sau bao điều mắt thấy tai nghe, nó chưa từng khi nào trông thấy một con cá nhóc lại biến thành người.

Đó là Marco, tôi hiểu nó muốn nói Marco. Còn bọn cá nhóc? Có phải cá voi gọi những con cá heo là bọn nhóc?

Chúng tôi thực ra không phải... cá heo.

Ờ. Các người là những kẻ mới xuất hiện trên biển. Nhưng không phải chỉ có các người là mới đâu.

Tôi không biết chắc nó đang nói gì. Nó chỉ nói bằng cảm giác, như một kiểu thơ thể hiện cảm xúc mà không có lời. Một phần là bài hát. Một phần là những gì tôi cảm nhận được theo kiểu cảm nhận tiếng dội.

Có cái gì mới hả?

Nó vẽ cho tôi một bức họa, một ký ức. Đó là một cánh đồng rộng có cỏ mọc um tùm với cây cối và một dòng suối nhỏ. Tất cả đều ở dưới nước. Và trong đám cỏ có một con thú chạy tới chạy lui, phần là hươu, phần là bọ cạp, phần gần như người.

Nó ở chỗ nào? Tôi hỏi bằng một ngôn ngữ gồm những tiếng loé chóa và lách tách cùng với cảm giác truyền từ tâm trí sang tâm trí.

Và nó kể cho tôi nghe.

Đột nhiên tôi bừng tỉnh. Hay là tôi cảm thấy như mình bừng tỉnh. Con cá voi đã buông tôi ra.

Y như vừa ra khỏi một giấc mơ vậy.

<Bồ có sao không> Jake hỏi <Bồ bắt đầu làm tụi này lo lắng, nhưng có cảm giác như con cá voi không muốn tụi này xen vào hay sao ấy.>

<Mình khoẻ mà,> tôi đáp. <Còn tuyệt vời hơn ấy chứ.>

<Marco đã sẵn sàng biến hình trở lại,> Jake cho biết.

<Vậy hả?> tôi mơ màng nói, vẫn còn để hồn ở những hình ảnh gợi lên từ một tâm trí rộng lớn, lâu đời và hết sức kỳ lạ.

<Nè mấy bồ, còn khoảng hai mươi lăm phút nữa thôi đó,> Tobias báo. <Mà vô tới bờ còn xa títt mù đó nghen.>

Tôi nghe Marco nói gì đó, nhưng bây giờ cậu ta nói bằng lời nói thông thường chứ không nói trong óc, nên tôi khó mà nghe rõ với đôi tai chìm dưới nước.

Tôi ngóc đầu lên và trông thấy Marco bắt đầu trở lại hình dáng cá heo.

Được nửa chừng cậu ta trượt khỏi sườn con cá voi và buông mình xuống nước. Những cái vây thành hình. Rồi cái mỏ.

Và cái đuôi. Hoàn hảo, khỏe mạnh, không hề hấn gì.

Chúng tôi hướng thẳng vào bờ, mệt mỏi nhưng vẫn sống nhăn.

Tôi có một cảm giác lạ lùng khi chia tay con cá voi. Nhưng lúc chúng tôi đã bơi được một dặm, thì tôi nghe thấy bài ca của nó - những nốt nhạc chậm chậm, thở than, ám ảnh.

<Sao lúc tụi mình ở đây nó không hát nhỉ?> Jake thắc mắc.

Tôi cười thầm trong bụng. Dĩ nhiên vì lúc này tôi đang là một con cá heo nên miệng tôi cũng toét ra cười.

<Nó đâu có hát cho lũ nhóc nghe.> tôi giải thích. <Nó hát cho các cá voi mẹ nghe thôi.>

<Gì kia?> Marco hỏi.

<Nó hát cho bạn tình của nó.>

<À. Hiểu rồi. Mình tự hỏi bố già ấy có biết là bố vừa cứu mình thoát chết không nhỉ.>

<Marco à, bố già đó biết những điều mà bồ và mình không bao giờ đoán nổi đâu.>

TỬ CHIẾN TRONG LÒNG BIỂN

CHƯƠNG 13

Bữa sau tôi tới nhà Marco.

Hai cha con cậu ấy sống trong một cư xá cũ mèm cách xa khu phố mà Jake và Rachel ở. Tôi mới tới đó vài lần thôi. Tôi nghĩ rằng Marco có phần bối rối vì gia đình cậu ấy sống không được dư dả cho lắm.

Trước kia nhà Marco ở ngay cùng đoạn Jake ở. Nhưng đó là thời mà má của Marco còn sống, trước khi ba cậu ấy bị khủng hoảng và mất việc làm.

Tôi gõ cửa. Có tiếng Marco trong nhà: “Ba ơi, có người kêu cửa kìa. Ba vận áo choàng vào đi.”

Một lúc sau cửa mới mở. Marco có vẻ khó chịu khi thấy tôi.

“Cassie hả, bồ làm gì ở đây vậy?”

“Ờ, mình có chút chuyện muốn nói...”

“Vớì mình? Mà chuyện gì chứ?”

“Chuyện bữa qua.”

Marco ngần ngừ. “Bồ thấy đó, bữa nay mình mắc bận rồi. Hai cha con mình đang tính... đại khái là làm việc gì đó chung với nhau.”

“Vậy thì tốt quá,” tôi ngó qua vai Marco và trông thấy ba cậu ấy ngồi trên ghế nệm, khoác một chiếc áo choàng trong nhà. Bác ấy đang mãi coi tivi, hết như mọi ông bố vào buổi sáng cuối tuần. Nhưng tôi có cảm giác là ba của Marco lúc nào cũng ngồi trước cái tivi như thế.

“Marco nè, mình chỉ muốn nói chuyện một phút thôi. Mình vô nhà được chứ?”

“Đừng, đừng.” Marco vội vã xua tay và bước ra hành lang. Phía bên dưới chúng tôi là một bể bơi đã cạn sạch nước, lòng bể phủ đầy lá.

“Marco à, mình muốn nói với bồ về chuyện bữa qua.”

“Chuyện gì mới được chứ?”

“Về chuyện bồ xém chết đó. Đó là lỗi của mình. Đầu đuôi là do mình. Jake hỏi mình liệu cả bọn có nên làm không và mình nói là nên.”

Marco đảo mắt. “Chuyện đó hả? Coi kìa đó đâu phải lỗi của bồ. Toàn bộ cái trò mà tui mình đang làm là như vậy, cái trò Animorphs đó. Ý mình muốn nói, nó đã nguy hiểm ngay từ lúc đầu. Nguy hiểm một cách điên khùng. Có gì mới mẻ đâu?”

Tôi nhún vai. “Nhưng những lần trước bao giờ cũng là ý của những đứa khác.”

“Ờ, hiểu rồi, bồ không thích phải chịu trách nhiệm chứ gì?”

Tôi nhăn mặt. Phải vậy không ta? Có phải tôi muốn né tránh trách nhiệm không?

“Mình không muốn đưa bạn bè tới chỗ chết.”

“Đâu có ai khoái đâm đầu vào chỗ chết,” Marco bật cười rồi bỗng nhiên cậu ta trở nên nghiêm trang, thậm chí hơi buồn. “Nhưng biết làm sao được, khi cứ gặp toàn chuyện xui xẻo không hà. Đời là vậy mà.”

Tôi vịn vào lan can nhìn xuống cái bể bơi cạn khô nước. “Mình luôn luôn nhìn thấy những chuyện chết chóc. Bọn thú ở Đường rừng ấy mà. Đôi khi mình không thể nào cứu chúng. Đôi khi còn phải để chúng chết cho khỏi đau đớn. Nhưng ba mình là người quyết định những việc ấy, không phải mình. Ba mình là bác sỹ thú y. Mình chỉ là phụ tá cho ba thôi.”

“Coi, mình vẫn sống nhăn đây nè,” Marco đập tay vào ngực. “Bình tĩnh lại đi. Có ai bắt buộc mình đi đâu, mình tự chọn lựa mà.”

“Bồ có sợ không?”

Marco nín thình một lúc rồi đi tới, tựa mình vào lan can, ngay bên cạnh tôi. “Giờ thì lúc nào mình cũng sợ, Cassie à,” cuối cùng Marco nói. “Mình sợ chống lại lũ Yeerk, nhưng cũng sợ điều xảy ra nếu mình không chống lại chúng. Cứ nhìn Tobias là mình sợ muốn chết vì cái việc đã xảy đến cho cậu ấy. Nếu một ngày nào đó mình bị kẹt trong hình dạng một con thú thì sao ta? Và nhất là mình sợ ... hấn.”

Tôi chẳng cần hỏi Marco có nghĩa là ai. Visser Ba chứ còn ai nữa!

“Cái lần đầu tiên ấy, ở công trường xây dựng, lúc hấn giết... lúc hấn sát hại ông hoàng Andalite.” Marco nở nụ cười méo xeo. “Ngày nào mình cũng nhớ lại cái cảnh ấy trong đầu. Và cái vũng Yeerk nữa chứ.” Marco lắc lắc đầu. “Đó là điều mà mình cũng muốn quên đi.”

“Phải,” tôi tán thành. “Có bao nhiêu thứ đáng sợ.”

“Bồ hỏi bữa qua mình có sợ không á? Chắc chắn là mình sợ hết vía rồi. Trời ạ, làm như tui

mình thí mạng với lũ Hork-Bajir, Taxxon và cái tên Visser Ba đó chưa đủ hay sao mà còn phải uýnh nhau với cá mập nữa chứ?” Cậu ta bật cười làm tôi mắc cười lây.

Cả hai đưa cú đứng đó mà cười ngặt nghẽo đến vài phút. Người ta thường cười như thế sau những chuyện thật sự căng thẳng. Cười xả hơi. Cười kiểu “Hóa ra tụi mình vẫn sống nhăn!”

“Ừm, tiện thể nói cho bồ nghe luôn, mình đang đợi đông đủ cả bọn để nói chuyện này,” Marco tiếp tục.

“Chuyện gì vậy?”

“Trên báo sáng nay có chuyện về một thằng cha chuẩn bị đi tìm con tàu chở kho báu bị đắm ngoài khơi, và chuyện một nhà sinh học biển cỡ bự đang chuẩn bị thực hiện chuyến khảo sát vùng đáy biển của chúng ta.”

“Ờ há! Rồi sao?”

“Vậy là đột nhiên vùng biển này có vẻ hấp dẫn mọi người một cách khác thường. Những kẻ săn tìm kho báu và một cuộc khảo sát dưới nước ư? Mà lại cùng một lúc?”

“Hay đó là tụi Mượn xác?”

Marco gật đầu. “Mình nghĩ thế. Mình nghĩ đó chỉ là cái cớ để giải thích vì sao có hai con tàu lảng vảng ngoài khơi với cả đồng thợ lặn dưới nước. Mình nghĩ đó là bọn chúng, chắc chắn thế. Và chúng đang kiểm đúng cái mà tụi mình kiểm.”

Tôi bỗng cảm thấy người lữ đi. Hình ảnh mà con cá voi gọi cho tôi chọt hiện lên trong tâm trí. Và tiếng kêu yếu ớt trong những giấc mơ của tôi, tiếng kêu gọi giúp đỡ.

“Mình... mình không dám gọi bất cứ đũa nào ra ngoài đó lần nữa đâu,” tôi thì thầm. “Lần này biết đâu chẳng hên như lần trước.”

Marco có vẻ không thoải mái. “Cassie à, bồ biết mình cảm thấy thế nào về mọi chuyện này rồi mà. Nhưng... mình lại thấy sau những gì mà ông hoàng Andalite đã làm cho tụi mình, thì nếu như mình không tìm cách cứu cái anh chàng nào đó ngoài biển, mình sẽ thấy khó lòng cảm thấy mình là một con người.”

“Mình chẳng biết kẻ ở ngoài biển là ai.” Tôi rầu rĩ. “Thậm chí chẳng biết chuyện ấy có thật không nữa.”

“Nhưng bồ đã cho đó là một người Andalite đấy thôi.”

“Mình cho là thế. Nhưng mình không biết đâu, Marco à. Lỡ có đũa nào bị thương... hay bị giết... chỉ vì những giấc mơ của mình... Mình không dám đưa ra một quyết định kiểu ấy nữa đâu.”

“Phải rồi, nhưng bồ có thể quyết định không làm gì hết được không? Đó cũng là một quyết định chứ hả?”

Tôi bật cười. “Marco, bồ lúc nào cũng đùa tếu và chọc phá tùm lum, nhưng quả thực bồ thông minh để sợ đó.”

Tôi dậm bước đi.

“Bồ biết bữa qua có gì lạ lùng không?” Marco hỏi giật lại.

“Cái gì?”

“Lũ cá mập. Chúng thật đáng sợ. Ý mình là, tụi mình cứ lo đối phó với lũ Hork-Bajir, Taxxon và Visser Ba mà quên phứt rằng ngay tại đây, trên hành tinh Trái Đất nhỏ bé này có những sinh vật cũng hung dữ và nguy hiểm không kém. Sẽ tếu lắt đấy nếu như cuối cùng tụi mình lại bị một sinh vật thông thường của Trái Đất xơi tái chứ không phải là một người vũ trụ nào đó.”

Tôi thấy thế là chẳng tếu chút nào.

CHƯƠNG 14

Vài giờ sau đó chúng tôi lại tụ họp đông đủ tại nhà Rachel. Tobias đậu trên bậu cửa sổ. Ở trong phòng quá lâu cậu ấy không chịu nổi, cứ phải có gió và không khí ngoài trời mới được.

Jake mở màn “Này nha, tất cả tụi mình đều tin rằng chí ít cũng có một người Andalite còn sống sót, và vì lý do nào đó anh ta bị kẹt trong lòng đại dương.”

“Hy vọng rằng, người đó nhịn thở được thiệt là lâu,” Marco cà giỡn.

“Còn nữa, Cassie tin rằng có thể tìm ra người Andalite ấy nhờ vào thông tin của con cá voi.”

Mặt đũa nào đũa nấy dài ngoẵng ra đến mười giây đồng hồ. Rồi tất cả đều ỉu xiu. “Thông tin của một con cá voi,” Marco lặp lại trong tiếng cười rình rích.

“Cuộc sống của tụi mình đã trở nên kỳ quặc thực sự rồi sao, hay chỉ mỗi mình là kỳ quặc?” Tobias hỏi.

“Kỳ quặc? Kỳ quặc hả?” Marco quang quác. “Bồ cho là *kỳ quặc* lắm sao?”

Jake mỉm cười. “Được rồi, nghe tiếp nè. Cassie và mình đã dò trên bản đồ. Cái vị trí mà tụi mình tìm kiếm ở rất xa ngoài khơi. Quá xa nên bơi ra tới nơi thì chẳng còn bao nhiêu thời gian trong cái hạn hai tiếng đồng hồ nữa.”

“Hay lắm. Đó chính là tình thế hiện nay chứ gì?” Marco hỏi.

Jake gật đầu với Rachel. “Mình đã nói chuyện với Rachel và nhỏ có một ý này.”

Rachel đang nằm dài trên giường bên uể oải đứng dậy. “Tụi mình sẽ quá giang một chiếc tàu. Như thế thoát tiên cần biến hình thành con gì đó như hải âu chẳng hạn.”

Marco rên rầm rầm. “Mình rất ghét những kế hoạch mà bắt đầu bằng thoát tiên mình biến hình...”

“Biến hình thành hải âu, rồi bay ra cửa bến tàu, đậu lên một tàu dầu, tàu congteno hay bất cứ con tàu nào đi theo hướng tụi mình cần. Hoàn hình người, nghỉ ngơi thoải mái, để con tàu chở ra đến gần địa điểm, lúc ấy mới nhảy xuống biển, biến hình thành cá heo và bơi một quãng đường còn lại.” Tôi nêu rõ kế hoạch mà Jake, Rachel và tôi đã thảo luận.

“Nghe mới hay chứ, cứ như phim ấy.” Marco giễu cợt. “Hay là ta kéo nhau tới nhà lão Chapman, bảo lão kêu Visser Ba đến kết liễu cả bọn cho rồi? Như thế dễ hơn nhiều, mà kết quả lại y chang.”

Jake thở dài. “Đúng là nguy hiểm và liều lĩnh thật. Với lại, như Marco đã nói, chúng ta có lý do để nghĩ rằng bọn Mượn xác cũng có mặt ở ngoài ấy để tìm kiếm một thứ như chúng ta.”

“Còn phải nói, chuyện ấy rõ ràng như ban ngày mà,” Marco xác nhận.

“Vậy tụi mình biểu quyết đi,” Jake đề nghị.

“Mình tán thành,” Marco nói ngay lập tức.

Cả bọn há hốc mồm nhìn Marco.

“Mình chỉ muốn nhanh chân trước Rachel một lần thôi mà,” cậu ta giải thích.

“Còn Tobias?” Jake hỏi.

“Mình nghĩ mình không nên biểu quyết. Vụ này mình phải đứng ngoài thôi, vì mình đâu có thể bay quá lâu mà không có chỗ đậu. Mình rất tiếc...”

“Bồ cũng nằm mơ y hệt Cassie,” Jake nói. “Vậy bồ nghĩ mình có thể làm nên chuyện này hay không?”

Tobias nhìn trừng trừng vào tôi. “Phải, Cassie và mình đều nằm mơ. Mình nghĩ những giấc mơ kỳ lạ ấy là thật.”

“Tốt lắm. Vậy thì lên đường thôi,” Jake nói gọn lỏn. “Ngày mai. Thật sớm. Chúng ta không thể đợi lâu hơn được nữa. Càng chậm trễ thì càng có cơ bị bọn Yeerk hót tay trên.”

Bọn tôi rời nhà Rachel. Marco tách ra đi một hướng. Tobias bay về đâu đó chẳng rõ, Jake đi cùng tôi một đoạn đường.

“Mình nghĩ Tobias đang cảm thấy bị bỏ rơi,” tôi nói. “Sau này bồ nên nói chuyện với Tobias, nhắc đến những lần cậu ấy đã giúp đỡ cả bọn.”

“Ý bồ hay lắm,” Jake tán thành.

Hai đứa lặng lẽ bước đi. Đó là một thói quen thú vị trong mối quan hệ của tôi và Jake. Hai đứa chúng tôi có thể cứ lặng lẽ ở bên nhau mà vẫn cảm thấy thoải mái. “Lần này chắc sẽ rất nguy hiểm, phải vậy không?” Tôi hỏi Jake.

Cậu ấy gật đầu.

Đột nhiên tôi dừng bước. Không biết vì sao, nhưng tôi cảm thấy cần phải nói với Jake một câu gì đó. Tôi nắm chặt tay Jake.

“Jake?” tôi nói.

“Hả?”

Chợt cảm thấy kỳ kỳ sao đó, tôi nói lảng đi: “Nè, đừng bao giờ để bị thương đó nhen.”

Jake mỉm cười, nụ cười đặc biệt của cậu ấy. “Mình hả? Mình chẳng bao giờ tiêu tùng được đâu.”

Cái cách cậu ấy nói làm cho tôi khá tin tưởng. Nhưng rồi khi Jake rời khỏi và tôi bước trên đường về nhà, tôi liếc nhìn lên bầu trời.

Trên nền hoàng hôn rực rỡ tôi thoáng thấy một túm lông đuôi màu hung đỏ. Tobias. Đứa bạn của chúng tôi lạc trong cái lốt điều hâu. Chẳng đứa nào trong chúng tôi là không thể tiêu tùng.

CHƯƠNG 15

May mắn là trong Đường đường thú hoang (cũng là nhà kho nhà tôi) lúc nào cũng có mấy con hải âu.

Bọn tôi thu nạp ADN của hải âu và biến hình dưới con mắt quan sát của Tobias đậu trên rui nhà.

Trước đây tôi đã biến thành chim rồi. Một con ó biển, nói cho ngay, cũng là một loại điều hâu.

Nhưng xét về một số mặt thì hải âu khác lắm. Một trong những cái khác ấy là hải âu ăn thịt, cá chết chứ không săn mồi. Vì thế nên khi cả bọn cất cánh bay rào rào ra khỏi kho rơm thì tôi chú ý đến những cái khác, cảm thấy những điều khác. Trí óc hải âu của tôi không tìm kiếm chuột hay những con vật chạy trên mặt đất. Nó mở rộng hơn nhiều. Nó tìm kiếm bất cứ cái gì - bất cứ thứ gì - có thể ăn được.

Cũng may là trí óc của hải âu khá gần với trí óc của những loài chim khác mà cả bọn trải qua, cho nên khá dễ dàng kiểm soát.

Tuy nhiên, một khi đã nhập vào trí óc hải âu, đứa nào cũng chăm chăm phát hiện thức ăn.

“Ê! Coi kìa! Khoai tây chiên dưới đất kìa!”

“Chu choa! Nửa thanh socola bên cạnh chiếc xe đó!”

“Ồ ồ hãy nhìn chiếc bánh mì kẹp thịt phía sau tiệm McDonal kìa!”

Đôi khi bạn phải chấp nhận cái chương trình cơ bản đã cài đặt trong óc con vật và sống chung với nó.

“Bãi biển kia rồi.” Jake nói trong lúc cả bọn vỗ cánh bay vút lên rồi lại vỗ cánh.

Về mặt nào đó thì làm ó biển dễ hơn. Ít phải tập trung phải đập cánh hơn nhiều.

Khi đã ra đến ngoài biển, ít ra bọn tôi cũng có thể ngưng rà tìm thức ăn. Hầu như là thế.

“Nè, có phải một bao khoai tây chiên trôi ở đằng kia không nhỉ?”

Bọn tôi bay thấp, chỉ cách mặt nước chừng ba bốn mét. Không như điều hâu có thể cưỡi các

luồng khí nóng lên tận các đám mây.

Nhưng lúc này Tobias không bay cao hơn bọn tôi bao nhiêu. Trên mặt nước chẳng có các luồng khí nóng nên cậu ấy phải đập cánh nhiều để có thể giữ mình trên cao.

Bọn tôi bay là là trên mặt nước bập bênh.

“Nè, coi kìa! Rachel kêu lên. “Phía bên trái đó.”

Những hình dáng màu xám thanh tao xẻ nước, lên lên xuống xuống, xé cái rào ánh bạc chia đôi trời và biển. Đó là một đàn cá heo.

“Mấy bồ biết đó, đôi khi sự việc diễn ra thật tuyệt,” Rachel hào hứng. “Mình muốn nói là tụi mình đang bay, đang bay, thế rồi lát sau đã lại giống như chúng nó, bơi trong nước y như đang ở trong nhà mình vậy!”

“Đúng rồi, chỉ có tụi mình với lũ cá mập thôi!” Marco nói giọng âm đạm.

“Vẫn cứ tuyệt chứ sao,” Rachel đáp.

“Trước mặt có một chiếc tàu” Jake thông báo.

“Giờ bồ mới để ý thấy hả?” Tobias bật cười. “Hừ. Mắt hải âu thì đâu có tinh lắm phải không? Đó là một chiếc tàu congtenơ có tên là Newmar. Nó từ Monrovia tới. Bồ có muốn biết tốc độ ông thuyền trưởng màu gì không nào?”

“Ồ khoe khoang,” Jake làu nhàu.

Mắt hải âu thì kỳ diệu hết sức rồi. Chừng nào còn ánh sáng mặt trời, Tobias còn có thể đọc được một quyển sách ở cách xa ba dặm nhà.

Bọn tôi bay vất vả lắm mới bắt kịp con tàu. Nó chạy khá nhanh và lúc cả bọn gần tới nơi thì tôi đã kiệt sức.

Con tàu thật đồ sộ, sơn màu xanh rì, boong tàu dài hơn cả một sân đá banh. Phần kiến trúc bên trên được dồn hết ở đuôi tàu. Đó có thể là nơi ở của thủy thủ đoàn, vì vậy bọn tôi bay về phía mũi tàu, hy vọng kiếm được chỗ yên thân.

Boong tàu chứa đầy congtenơ, đó là những chiếc thùng bằng thép giống như các xe moóc. Congtenơ hàng nối hàng xếp dọc boong tàu, bọn tôi trông thấy hàng trăm chiếc khác nằm trong hầm tàu nữa. Bọn tôi đậu ở trong khoảng chật hẹp giữa hai hàng congtenơ tận phía trước mũi tàu. Giống như có những bức tường vây quanh. Những bức tường bằng kim loại uốn cong cao chót vót trên cả đầu bọn.

“Tobias? Mất bao nhiêu thời gian rồi hả?”

Tobias ngoẹo đầu ngó xuống chiếc đồng hồ nhỏ xíu đeo ở chân. “Chừng một tiếng rưỡi.”

Chúng tôi quyết định hoàn hình người. Khoảng cách giữa các hàng congtenơ càng hẹp hơn khi chúng tôi hoàn toàn trở thành người.

“Hừ hừ. Ngoài này lạnh thiệt,” tôi than. Boong thép lạnh cóng dưới đôi chân trần của tôi. Và cho dù mặt trời đã lên cao thì chúng tôi vẫn đang ở trong bóng râm.

“Trời ạ, mình thề rằng đây là cái điều tệ hại nhất trong trò biến hình,” Marco ca cẩm. “Có ai làm ơn nghĩ ra cách biến hình với cả giày dép và có thể với cả một cái áo nịt len nhỉ? Nào Cassie, bồ là thiên tài biến hình mà. Mình chán ngấy những bộ đồ biến hình dở hơi này rồi.”

“Nhưng bồ bận đồ thun Spandex đó trông bảnh lắm mà,” Rachel chọc.

“Có điều không thời trang lắm. Mình chỉ khoái các bộ đồng phục. Một kiểu gì đó trông thật ác và phải ấm. Phải ấm mới được. Chứ tới mùa đông tới, tụi mình sắp trở thành một lũ Animorphs co ro thảm hại đấy.”

“Mình có một câu hỏi quan trọng đây nè,” Rachel nói. “Làm sao mà biết được lúc nào thì đến chỗ đó? Cái nơi bọn mình cần đến ấy.”

Jake làm một vẻ mặt kiểu “ai mà biết được?” nhưng vẫn nói: “Mình hình dung con tàu chạy khoảng, bao nhiêu nhỉ, hai mươi dặm một giờ hả? Vậy là cứ một giờ nó đưa ta đi hai mươi dặm, đúng không?”

Rachel dí một ngón tay vào trán mình và kêu lên: “Anh Jake quả một thiên tài toán học. Một giờ nhân với hai mươi dặm giờ. Thế là anh ấy tính ra liền hai mươi dặm.”

Jake bật cười, “Khả năng tính toán của anh chỉ thế thôi.”

“Thực tế tụi mình đang chạy với tốc độ mười tám dặm một giờ,” Tobias nói.

Cả bọn ngó trân trân vào cậu ta.

“Thỉnh thoảng mình bay dọc các xa lộ và ngó xuống bảng tốc độ của xe hơi. Cho nên mình hình dung được khá rõ là mình bay nhanh tới đâu. Khi tụi mình bay theo con tàu, mình đã bấm giờ.”

“Hay lắm, mười tám dặm một giờ, đại khái thế, chạy thẳng về phía nam,” Marco nhận định. “Như vậy trong vòng vài dặm nữa ta sẽ đến nơi mà Cassie nghĩ là nên đến.”

Tôi nhận mặt. Cứ hể ai đó nói gì dính đến việc tôi quyết định đi đâu hay làm gì là tôi lại thấy căng thẳng.

“Có lẽ mình phải quay lại thôi,” Tobias nói vẻ hối tiếc, “Mình chẳng muốn ráng sức bay ngược trở lại mười tám dặm mà không được xả hơi. Còn nếu như mình cứ đậu lại trên tàu này, mình sẽ cập bến Singapore mất.”

“Singapore hả?” Rachel hỏi.

“Ừa. Mình đã coi nhật ký hải hành của thuyền trưởng trong lúc tụi mình bay song song với con tàu. Họ đi về cảng ấy đấy.”

Tobias bay đi mất, bỏ lại cho chúng tôi chiếc đồng hồ nhỏ xíu.

Cả bọn ngồi sát lại bên nhau để lấy hơi ấm giữa những cơn gió đại dương tê tái. Thật chán khi phải chờ đợi cả tiếng đồng hồ mà chẳng có những gì bên trong các thùng cong tenger to đùng ở xung quanh. Nhưng mặt khác, bọn tôi lại biết rằng những việc mình sẽ phải làm sau đó dứt khoát sẽ không ngán ngẫm chút nào.

Một lát sau, Jake xem đồng hồ. “Gần một tiếng đồng hồ rồi đó. Cassie à, bồ nghĩ sao đây?”

“Mình chẳng biết nữa,” tôi thú nhận. “Mình... mình hi vọng lúc biến thành cá heo, mình sẽ có khả năng làm rõ được nhiều chi tiết mà con cá voi đã thông tin. Phần lớn đó là hình ảnh. Một số hình ảnh về các âm thanh, dòng chảy, nhiệt độ nước và những thứ hằm bà lằng mà mình không thể nhìn thấy từ trên mặt nước.”

Jake suy nghĩ một lúc “Ồ, hay lắm, mình cho rằng bây giờ là đúng lúc nhất. Tội mình hãy ra thành tàu đi.”

Chúng tôi đứng dậy vắn vẹo tứ chi lạnh cóng và cứng đờ. Chúng tôi bám theo hàng container mà di chuyển về phía thành tàu bên trái, như người ta thường kêu là “bên cạy”.

Chúng tôi đã tới được thành tàu. Đó là một lan can kiên cố bằng thép chạy vòng quanh tàu, cao đến ngang thắt lưng, Jake kiểm tra coi liệu từ trên cầu tàu người ta có thể phát hiện ra chúng tôi không, và chúng tôi đi thêm một đoạn, tới một điểm mù, nơi không ai có thể nhìn thấy chúng tôi được.

Bốn đứa vịn vào lan can nhìn xuống dưới nước. Từ đây nhìn xuống cứ như hàng triệu dặm vậy.

Marco huýt sáo. “Trời, một cú nhảy cầu ác chiến đó.”

“Chẳng là gì với hải âu hay cá heo, nhưng với con người thì quả là xa thăm thẳm.” Tôi tán thành.

“Tội mình không thể biến hình ở chỗ này. Làm sao vượt qua thành tàu trong thân hình cá heo được?” Rachel nói.

“Chí lý,” Jake đồng ý, “Tội mình phải nhảy xuống nước trong hình người. Cả bọn, trừ Marco. Cậu ấy không biết bơi. Mình nghĩ là Marco có thể biến hình ngay tại đây, rồi tội mình xúm lại đẩy cậu ấy qua thành tàu.”

Rachel có vẻ hoài nghi. “Anh Jake à, lúc Marco biến thành cá heo thì cậu ấy nặng tới một trăm tám mươi ký lận.”

Jake lo lắng ra mặt. “Lúc lập kế hoạch hầu như anh ta quên bống vụ này.”

Tôi cảm thấy thất vọng. Kế hoạch chưa bắt đầu coi mò đã muốn phá sản.

“Mình sẽ tựa vào lan can,” Marco đề nghị. “Mình bắt đầu biến hình, rồi trước khi mình mất đi hai chân thì mấy bồ giúp hất mình qua lan can. Mình sẽ biến hình nốt trong vòng mấy giây trước khi chạm mặt nước.”

“Trừ khi bồ xuôi lơ dưới nước và chìm nghỉm.” Tôi nói toẹt ra. “Quên đi. Quên đi. Tội mình hãy biến hình lại thành hải âu rồi bay về nhà. Việc này thật điên khùng.”

“Điên khùng á?” Marco nhại lại. “Nè, đó là từ của tui đó nha. Coi kìa, tội mình đã đi xa tới tận đây...”

“Mình cóc cần biết!” Tôi hét lên, bất ngờ vì cơn giận dữ bột phát của chính mình.

“Mình sẽ không chịu trách nhiệm về bất cứ cái chết của đứa nào hết! Việc này không xong rồi. Mình cũng chẳng biết mình đang ở đâu nữa. Mình cũng chẳng biết tội mình đi tới đâu nữa. Mình chẳng biết phải làm gì cả!”

Marco bật cười. “Bài hịch động viên xuất sắc đó, Cassie. Bây giờ thì mình thực sự nóng lòng đi

tới đích.”

Tôi sắp hét lên với cậu ta một câu đại loại: “Nè, Marco, không phải là chuyện cà giỡn đâu nha.” Nhưng khi nhìn sang, tôi thấy mặt cậu ta đang nhon ra thành một mỏ dài và rộng hoác.

Marco bắt đầu biến hình.

“Mình óng ồng í,...” cậu ta mở rộng miệng nói nhưng không nói được nữa.

Marco đã trở nên to lớn. Sức nặng của cơ thể làm đôi chân người lẻo khèo hết chịu nổi. Hai cánh tay bẹt ra thành các chân chèo.

“Nào!” Jake ra lệnh, rồi nắm lấy cánh tay - chân chèo của Marco. Rachel và tôi nhảy ra trước nắm lấy hai chân của Marco đúng lúc chúng bắt đầu co quắp lại.

“Dô ta này!” Jake hô.

Marco, nửa người nửa cá heo lộn ngửa qua lan can và rơi tòm xuống biển.

“Đến lượt tụi mình!” Jake hô tiếp.

“Yaaaaa!” Rachel kêu lên với nụ cười hoang dại. Nhỏ nhảy tót lên thành lan can, đu đưa một lát như một vận động viên thể dục thứ thiệt rồi tung mình ra trong một động tác nhảy cầu gọn ghẽ và duyên dáng.

Jake và tôi liếc nhìn nhau.

“Rachel,” Jake nói và đảo mắt.

“Nhỏ là em họ của bồ mà,” tôi nhận xét.

“Đếm đến ba nghen. Một hai,...”

“Aaaaa!” tôi leo lên lan can và ráng hết sức tung mình ra xa cái thành tàu bằng thép.

CHƯƠNG 16

“Aaaaaa!”

Tôi cảm thấy như thể mình rơi mãi mà không xuống đến mặt nước.

Bùm- ụp!

Chân tôi đập vào nước trước rồi tôi ngụp xuống dưới mặt biển trong một cột bong bóng.

Cái lạnh làm tôi choáng váng. Nước cóng như băng. Và ngay cách tôi có một mét là bức tường thép đáng sợ của con tàu đang lướt qua với một tốc độ khó tin.

Tôi đập chân và bắt đầu nổi lên mặt nước. Tôi bơi giỏi từ lúc còn bé tẹo, nhưng ở sâu giữa

lòng biển khơi thế này thì tôi sợ chết khiếp. Đâu phải là bể hay ao, mà là đại dương. Cách xa bờ hai mươi dặm lận.

Tôi xuyên qua mặt nước và hít căng không khí đầy phổi cùng lúc uống đầy một miệng nước biển mặn chát. Sóng bạc đầu cao ngất vậy mà khi còn ở trên tàu tôi cứ ngỡ là những gợn sóng nhỏ. Tôi chẳng thể nhìn thấy bất cứ đũa nào trong bọn. Chỉ thấy cái thành tàu sừng sững.

Nào Cassie, tôi tự nhủ, biến hình đi. Làm đi chứ. Đây đâu phải chỗ cho một con người.

Chẳng có gì tuyệt vọng bằng một mạng người giữa đại dương. Nếu không có phép biến hình thì tôi sẽ chẳng cầm cự nổi một tiếng đồng hồ.

Tôi cảm thấy sự biến đổi bắt đầu ngay khi tôi tập trung vào biến hình. Thoạt đầu tôi có cảm tưởng mình sẽ chết. Tôi giằng ngay lập tức gần như toàn bộ sức nặng của một con cá heo chỉ với mỗi đôi chân người đang đập cuống cuồng để giữ cho đầu nổi trên mặt nước. Hai cánh tay tôi đã biến thành chân chèo.

Một con sóng quét qua người, khiến tôi phì nước ra cả đằng mồm lẫn đằng mũi. Tôi nhận ra rằng mình không thể giữ cho đầu nổi trên mặt nước lâu hơn, nên hít một hơi dài và lặn xuống.

Khi mắt tôi biến ra mắt cá heo, khả năng nhìn dưới nước của tôi tăng tiến liền. Tôi có thể nhận ra những hình dạng đang quẫy đạp dưới lòng nước xung quanh mình, Jake đã biến đổi phần nửa. Rachel sắp hoàn thành. Marco, với một cái miệng cá heo rộng hoác, trông có vẻ thích chí lắm.

Thế rồi, qua một cú đập của chiếc đuôi mới hình thành hoàn chỉnh, tôi biết là mình đã an toàn. Tôi đã biến hình xong. Tôi đã là một con cá heo giữa thế giới của loài cá heo. Sự vụng về của con người, cái lạnh của con người, nỗi sợ hãi của con người trước một môi trường xa lạ, tất cả đều đã tan biến.

Tôi thấy mình ấm áp và tự chủ ở đúng nơi đúng chốn của mình.

<Mọi người ổn cả chứ!>

Từng đưa một đáp lời. Bọn tôi đã thành công. Nhưng tệ thật, đó mới chỉ là phần dễ nhất của phi vụ này.

<Hay lắm, dzui dzẻ lắm,> Marco mĩa mai. <Đừng bao giờ, chớ có bao giờ lặp lại đó ghen.>

<Cassie?> Jake hỏi tôi.

Tôi tìm cách thư giãn, để cho tâm trí người của mình rút lui một chút. Tôi cần nghe những bản năng của cá heo. Tôi cần hiểu những thông tin của con cá heo. Tôi cần hiểu những thông tin của con cá voi, việc mà chưa một con người nào làm được.

<Không xa đâu> Tôi nói. <Tụi mình chỉ còn cách vài... ừm... thôi bỏ đi, không có tín hiệu rõ về độ xa. Nhưng cứ tin mình đi, gần tới nơi rồi.>

<Tụi này theo bồ đó, Cassie à> Jake tuyên bố.

Tôi cảm thấy mình mà đóng vai thủ lĩnh thì ngộ thiệt. Nhưng thực sự chỉ có tôi biết đường. Lúc đầu bọn tôi bơi sát dưới mặt nước. Điều này khiến tôi lúng túng, vì loài cá voi bơi sâu hơn, thế giới mà loài cá voi nhìn thấy và biết rõ thì ở sâu hơn thế giới mà con cá heo trong lòng tôi từng trải qua.

Song tôi vẫn biết là mình đi đúng hướng. Những tiếng dội lách tách định vị vẽ ra trong tâm trí những bức hình lù mù chỉ hiểu được phần nào: những đồi cao lũng sâu và những vết nứt dưới lòng biển. Tôi cảm thấy những dòng chảy hút tôi vào.

Tôi cảm nhận được những thay đổi của nhiệt độ nước.

Tóm lại, tôi chỉ đơn giản là tôi biết, thế thôi.

<Nào, mọi người, hít một hơi thật dài nghen,> Tôi hô.

Cả bọn trồi lên mặt nước, tống hết khí thải ra, hít đầy phổi luồng không khí trong lành của biển cả.

<Nè, cái gì kìa?> Rachel hỏi.

<Cái gì?> Tôi hỏi lại.

<Đằng kia kìa. Một chiếc máy bay trực thăng.>

Cả bọn quan sát chiếc trực thăng đang bay thấp và rất chậm trên mặt nước. Chỉ cách có vài trăm mét, nhưng ở trên mặt biển tầm nhìn của cá heo không được rõ như mắt người.

Nhưng lúc chiếc trực thăng bay đến gần, tôi có thể nhìn thấy nó đang rà một sợi dây cáp trong lòng nước.

<Một kiểu máy cảm ứng.> Jake suy đoán.

<Chúng đang tìm kiếm cái gì đó dưới nước.> Marco tán thành.

<Bọn chúng đó,> Tôi nói.

Không đứa nào bàn cãi. Tất cả chúng tôi đều biết đúng là như vậy. Bọn Mượn xác đang bay trên chiếc trực thăng ấy.

Bọn Yeerk đang ở quanh đây.

CHƯƠNG 17

<**M**ọi người dự trữ càng nhiều không khí càng tốt,> Tôi nhắc lại. <Tụi mình sắp phải xuống sâu đấy.>

Chúng tôi lặn gần như theo chiều thẳng đứng xuống lòng biển. Xuống, xuống nữa, để lại phía sau cái hàng rào sáng trắng. Giã từ mặt trời. Giã từ ánh sáng. Giã từ không khí mà chúng tôi cần cũng ngang với con người cần.

Tôi định vị được một đàn cá ở phía trước, ngay bên dưới chúng tôi. Nhưng chúng tôi đâu có tới đây để ăn uống. Chúng tôi bơi xuyên qua đàn cá và tiếp tục đâm thẳng xuống. Cho tới khi trông thấy đáy biển.

Chúng tôi xoài ra và rà sát đáy biển giống như những chiếc máy bay phản lực bay sát ngọn cây. Bên trên những bãi rong biển rập rờn. Xuyên qua những đàn cá đang lao lên như tên. Bên trên những bãi đá bám đầy hà, nơi trú ngụ của hàng ngàn thứ tôm cua, cầu gai, sâu và ốc lạ kỳ.

Phía trước có một vòng đất, một kiểu đồi thấp chạy dài, Chúng tôi lao qua đấy.

<Mình bắt đầu cảm thấy thèm hít một ít một hơi không khí rồi đấy,> Rachel kêu <Còn bao xa nữa...>

Ngay lúc đó chúng tôi trông thấy nó.

Trông thấy nó, phải, nhưng khó mà tin nổi.

Tôi đã quá quen nhìn thấy những điều tưởng chừng không có thật: nào người ngoài hành tinh, nào phi thuyền không gian, nào bẻ bạn hóa thú. Nhưng vật này thì... quả thật là điên cái đầu.

Nó hình tròn. Tròn như cái mâm. Một cái mâm rất to. Đường kính phải tới tám trăm mét.

Nó được chụp kín bằng một cái vòm trong suốt làm bằng kính hay thứ gì đó mà người Andalite dùng thay cho kính.

Và bên trong cái vòm, được bảo vệ khỏi sức ép của nước, là thứ gì đó trông rất giống một công viên.

Một công viên, trong cái vòm làm bằng chất dẻo, ở dưới đáy đại dương!

Có cỏ, màu xanh lơ hơn là xanh lục, nhưng trông vẫn giống cỏ. Có những cây trông như các nhánh súp lơ khổng lồ. Và những cây khác giống những đợt măng tây màu da cam và màu xanh. Ở chính giữa là một cái hồ nhỏ nhỏ, nước xanh trong như pha lê, từ dưới nước mọc lên những tinh thể màu xanh lục trong suốt kỳ ảo trông như những bông tuyết lạ thường.

<Oa!> Marco thốt lên.

<Đó là những thứ mà bồ trông chờ phải không, Cassie?> Rachel hỏi tôi.

<Mình... mình mơ thấy... mình trông thấy loáng nhoáng cái gì đó... nhưng cái này thì... thật không tin nổi!>

<Mình nghĩ có thể có một cửa sập ở phía dưới,> Marco nói. <Mấy bồ có thấy cái phần thò ra kia không?>

<Mình cứ thử coi sao,> Jake đề nghị. <Mình không thể nhịn thở lâu hơn được nữa.>

Bọn tôi bơi xuống, nhắm cái phần có vẻ khác biệt so với cả vòm kính. Lúc tới gần, tôi mới thực sự bắt đầu cảm nhận được kích thước của vòm. Giống hệt như khi ta tới gần một sân vận động cực lớn vậy. Mà còn bự hơn nữa kìa, giá mà các bạn có thể hình dung nổi.

<Cửa sập đây rồi.> Rachel thông báo. Nhỏ tới trước cả bọn một chút. <Một kiểu cửa bằng kính. Phía bên kia có một phòng nhỏ, rồi một cửa khác dẫn vô trong vòm. Bên cạnh cửa ngoài có một tấm bảng nhỏ màu đỏ.>

<Một là thử vô trong, hai là ngoi lên thôi,> Marco kêu khẩn thiết.

<Tấm bảng đỏ có thể là chỗ mở cửa,> Jake nhận định. <Nào thì thử. Hy vọng là nó chạy.> Cậu

ấy lấy mỏ ấn vào tấm bảng.

Cửa mở ngay lập tức.

<Phải thử xem có an toàn không đã chứ,> Marco đề nghị.

<Không đủ thời gian đâu,> Tôi nói. Hai lá phổi của tôi đã bỏng rát. Tôi cần không khí lắm rồi.

Cả bốn đứa bơi qua cửa. Lại có một tấm bảng đỏ thứ hai. Tôi lấy mỏ đẩy tấm bảng và đóng cửa lại, giam chúng tôi trong một phòng nhỏ bằng kính. Bọn tôi có thể nhìn ra và nhìn lên, khắp xung quanh là biển cả. Nhưng phía dẫn vào vòm thì đục mờ.

<Sớm muộn gì thì tụi mình cũng tới một bể cá cho coi,> Marco nói.

Nước bắt đầu rút ra khỏi phòng từ từ. Mỗi lúc một chút, giải phóng một khoảng không khí trên đầu khoang đệm. Tôi rướn mũi lên hít khí oxy phước đức.

<Hay lắm, mình hoàn hình được rồi.> Jake nói.

Tôi đã bắt đầu từ trước khi cậu ấy nói. Lúc khoang đệm rút nước đến phân nửa thì tôi đã có thể đứng lên đôi chân người của chính mình.

“Tới nơi rồi,” Marco lên tiếng ngay khi cái miệng người của cậu ta thành hình. “Mình chẳng biết tới chỗ nào, nhưng cuối cùng thì tụi mình cũng đã tới.”

Bây giờ khoang đệm đã rút hết nước. Bốn đứa đứng đó chân trần, chỉ mặc một bộ đồ biển hình ướt mềm trên người. Còn một tấm bảng đỏ cuối cùng bên cạnh cái cửa dẫn vô trong vòm.

“Sẵn sàng chưa?” Jake hỏi.

“Sẵn sàng như mọi lúc,” Marco đáp.

Jake ấn tay vào tấm bảng.

Cánh cửa trượt mở. Tôi cảm thấy một làn sóng không khí ấm áp và thơm phức lạ lùng ủa ra.

Tôi thoáng nhìn thấy...

Rồi một ánh chớp sáng rực.

Đột nhiên tôi bất tỉnh.

CHƯƠNG 18

Tôi mở mắt và thấy mắt mình đang nhìn thẳng lên trên. Tôi đang nằm ngửa. Trên đầu tôi bốn bề là đại dương. Những con cá bơi lấp lánh trên cao. Cao nữa là cái rào sáng trắng ngăn biển với trời. Nhưng ở xa, xa lắm.

Tôi xoay đầu nhìn sang bên cạnh. Jake nằm cạnh tôi, vẫn còn bất tỉnh. Dưới đầu tôi là cỏ xanh

lơ. Tôi nhìn sang phía bên kia.

“Aaaaa!”

<Không được động đây. Ta đập cho mi bất tỉnh để coi mi là ai. Nhưng nếu mi động đây, ta sẽ tiêu diệt mi.>

Hắn đứng trên cái móng guốc thanh tú, thoát nhìn giống như một con hươu hay sơn dương màu xanh lơ pha màu nâu vàng.

Nhưng thân trên của hắn thì lực lưỡng giống như một con nhân mã thần thoại, có hai cánh tay nhỏ nhắn và hai bàn tay nhiều ngón. Mặt hắn gần như hình tam giác, hai con mắt rất lớn hình trái mơ. Có một khe nứt dọc ở chỗ lể ra là mũi và ở chỗ lể là miệng thì lại không có gì hết.

Trên đỉnh đầu hắn mọc lên hai cái sừng mà lại chẳng phải sừng. Ở đầu mỗi cái là một con mắt, hai mặt vôi ấy quay qua quay lại độc lập với đôi mắt chính.

Hắn có vẻ hiền lành, tò mò, và gần như yếu ớt. Cho đến khi bạn để ý tới cái đuôi. Giống hệt đuôi bộ cạp. Dày, mạnh mẽ, và chót đuôi sáng loáng một lưỡi hái ác hiểm với hai cạnh sắc như dao cạo.

Tôi biết hắn là ai rồi. Không lầm vào đâu được, hắn chính là một người Andalite.

Và cũng khỏi cần hỏi hắn đang cầm cái gì trên tay. Trông nó rất giống vũ khí bắn tia Nghiệt của bọn Yeerk.

Hắn chìa cái đó vào tôi.

Ở xung quanh tôi, mấy đứa bạn cũng đang lần lượt tỉnh dậy.

“Cái gì... Ôi,” Marco thốt lên. “Làm ơn cho tôi biết đó là một người Andalite thứ thiệt chứ không phải Visser Ba.”

Đột nhiên, không cảnh cáo, cái đuôi của người Andalite uốn cong về phía trước. Lưỡi hái dừng lại chỉ cách mặt Marco chưa đầy một tấc.

<Visser Ba! Chớ có nhắc đến cái tên ấy!> Người Andalite nói trong óc.

“Đ...ư...ợ...c thôi.” Marco kéo dài giọng. “Xin chịu ý huynh.”

“Chúng mình là bạn mà,” Tôi nói.

<Ta không biết bọn mi là ai hết,> Người Andalite trả lời. Nhưng hắn thu cái đuôi lại và Marco lại thở được như trước.

“Bạn đã kêu tôi,” Tôi giải thích. “Bọn tôi tới đây để giúp bạn,”

<Kêu mi ư? Mi nghe được tiếng ta kêu?> Hắn châu cả bốn con mắt lại nhìn tôi. <Mi là ai vậy?>

“Con người. Một người của Trái Đất.”

<A ta đã thấy những hình ảnh loài người. Nhưng lời kêu gọi của ta nhắm tới những người anh em của ta, làm sao mi lại nghe được?>

“Tôi cũng chẳng biết,” Tôi thừa nhận “Tôi nghe thấy trong mơ. Một đứa bạn khác của tôi cũng nghe thấy. Bọn tôi đoán đó là một người Andalite. Bọn tôi muốn giúp người ấy.”

<Bọn mi biết những gì về người Andalite? Loài người đâu có biết dân tộc ta. Bọn mi đâu có tới được các vì sao. Bọn mi chỉ biết có hành tinh của riêng mình thôi. Ông anh họ của ta đã bảo thế.>

“Bọn tôi có biết một người Andalite. Bọn tôi đã ở bên ông khi ông... khi ông bị giết.”

Người Andalite nhú hai con mắt chính vào, <Người Andalite mà bọn mi nói đó là ai vậy?>

Tôi moi óc cố kiếm một cái tên. Ông đã nói cho bọn tôi biết, nhưng cái tên lạ hoắc và dài thong. “Tôi không nhớ được cả tên chỉ nhớ được một phần là Hoàng tử Elfangor gì đó.”

Người Andalite giật nảy lên như thể bị ai đánh trúng. Toàn thân anh ta run rẩy. Cái đuôi chết người cong hẳn lên.

<Hoàng tử Elfangor ư? Không ai giết nổi Elfangor. Ông là chiến binh vĩ đại nhất xưa nay, không ai có thể giết được ông!>

“Vậy mà có đấy,” Jake xen vào. “Chúng tôi có mặt tại đó mà.”

<Kẻ nào? Mi bảo kẻ nào đã giết Elfangor?>

“Kẻ mà anh không muốn chúng tôi nhắc đến tên.” Tôi trả lời khe khẽ.

Người Andalite vẫn ngẩng cao đầu nhưng cái đuôi thì trĩu xuống và lê dưới cỏ. Như thể hạ vũ khí. <Đó là anh của ta, ảnh chết... chết hiên ngang chứ? Chết trong chiến đấu phải không?>

Jake trả lời: “Ông ấy chết trong khi bảo vệ chúng tôi và thách thức lũ Yeerk tới cùng. Ông ấy chiến đấu đến phút chót với vũ khí trong tay.”

Anh chàng Andalite nhắm hai con mắt lại một lúc. <Anh của ta là một chiến binh vĩ đại. Các anh em đều yêu thương ảnh, còn kẻ thù thì khiếp sợ. Không có chiến binh Andalite nào khác so nổi với ảnh đâu.>

Tôi thật bất ngờ khi nghe Jake tiếp lời: “Tôi cũng mất một người anh. Ảnh là một đứa trong bọn chúng. Một kẻ bị Mượn xác.”

Anh chàng Andalite mở to mắt. <Còn các người, các người phục vụ hay chống lại lũ Yeerk?>

“Tôi chống lại chúng. Chúng tôi chống lại chúng.”

<Bằng vũ khí nào? Các bạn có những loại vũ khí nào mạnh chứ?>

“Chỉ có vũ khí mà anh bạn trao cho tôi.” Tôi nói: “Là phép biến hình.”

<Anh Elfangor đã trao cho bạn cái phép ấy? Thật là chuyện chưa từng có!> Anh ta có vẻ bối rối. <Chắc tình thế lúc đó phải nguy kịch lắm nên ảnh mới trao cho các bạn phép biến hình.>

“Tình thế còn tệ hơn bạn nghĩ đó,” Marco nói. “Xem ra bọn Yeerk đã biết bạn ở đây. Một miếng của phi thuyền Andalite đã giật vô bờ biển. Ngay lúc này bọn chúng đang ở trên mặt biển đó.”

Lần đầu tiên anh chàng Andalite có vẻ ngần ngại, <Kế hoạch của các bạn thế nào?>

“Trước tiên là đưa bạn ra khỏi chỗ này và đem giấu thật kỹ,” Tôi nói.

<Các bạn tới đây chỉ để cứu tôi thôi ư? Thật vậy sao?>

“Thiệt.”

Anh ta mỉm cười bằng ánh mắt, hệt như hoàng tử Elfangor. <Các bạn chắc đã rất mệt sau lần biến hình vừa rồi. Các bạn cần nghỉ ngơi đã.>

“Xả hơi một chút, phải đấy,” Tôi tán thành.

“Đây là cái gì vậy?” Rachel hỏi: “Ý tôi muốn hỏi cái vòm này. Nó giống như một công viên hay cái gì đại loại thế.”

<Đâu là phần chính của một phi thuyền vòm Andalite. Chúng tôi sống ở trong này. Máy móc và buồng chỉ huy thì đặt ở một đoạn dài thò ra từ dưới đáy phi thuyền, còn cái vòm này thì đặt trên chóp.>

“Giống hệt một cây nấm. Hay một chiếc dù,” Tôi gợi tả.

Anh chàng Andalite có vẻ thần thờ.

“Bạn đừng nên để tâm,” Tôi vội nói.

<Trong trận đánh lớn ở quỹ đạo phải trên hành tinh của các bạn, cái vòm này đã tách khỏi phần còn lại của phi thuyền.>

“Sao lại thế?”

Anh chàng Andalite lấy móng chân trước cào cào trên cổ. <Tôi... Tôi còn quá nhỏ không dự trận được. Đó là luật lệ của dân tộc tôi. Với lại, bỏ cái vòm đi phần còn lại của phi thuyền sẽ vận hành thoải mái hơn.>

“Bạn là một đứa nhóc hả? Ý tôi muốn hỏi bạn là một người còn trẻ tuổi phải không?” Marco hỏi.

<Phải!>

“Bạn là người còn lại độc nhất? Người Andalite duy nhất ở đây sao?”

<Phải. Tôi có một mình. Khi phi thuyền Lưỡi Rìu bất ngờ xuất hiện, chúng tôi không hề phòng bị. Tôi trông thấy bộ phận chính của phi thuyền Mái Vòm bốc cháy. Những tia Nghiệt đã phá hỏng cơ quan giữ thăng bằng trên quỹ đạo của cái vòm này. Nó rớt xuống. Nó rớt xuống biển và chìm xuống tận đáy. Tôi đã ở đây nhiều tuần lễ. Trong lòng cứ hi vọng anh em mình sẽ tới. Hi vọng có người sống sót. Cuối cùng tôi đánh liều phát đi tiếng gọi trên sóng gương. Cái đó hoạt động bằng...> Anh ta ngừng lời, vẻ bối rối. <Tôi không có ý định giải thích công nghệ của người Andalite đâu. Ông anh tôi sẽ... Anh sẽ nổi sung với tôi mất.>

“Chỉ còn bạn là sống sót.” Tôi buồn bã thốt lên.

<Chỉ còn mình tôi.> anh ta nói, <không có hoàng tử cũng chẳng có các chiến binh.>

Tôi cảm thấy lòng quặn lên. Chắc những đứa khác cũng cảm thấy như vậy. Tôi đoán là cả bọn

tôi đưa nào cũng hi vọng anh chàng Andalite này sẽ giống như ông hoàng kia. Một lãnh tụ. Một người có thể lãnh đạo cuộc chiến. Một người biết nhiều hơn chúng tôi.

“Bọn mình cũng trẻ con lắm.” Tôi nói. “Quá trẻ để chiến đấu, nếu xét theo các luật lệ của dân tộc chúng mình.”

<Nhưng các bạn vẫn chiến đấu.>

“Bọn mình không có quyền lựa chọn. À mà bọn mình vẫn chưa biết tên bạn đấy. Đây là Jake, Rachel, Marco. Mình là Cassie. Còn thêm một đứa nữa. Tên cậu ấy là Tobias.”

<Tên tôi là Aximili - Esgarrouth - Isthil.>

Cả bọn chúng tôi chỉ biết trố mắt nhìn.

“Ax” Marco chủ động. “Rất mừng được gặp bồ.”

<Ai là vị hoàng tử của các bạn?>

Từng đứa lần lượt nhìn vào Jake.

“Ồ, cho mình yên đi mà,” Jake lắc đầu. “Mình không phải là hoàng tử của ai hết.”

Nhưng anh chàng Andalite đã bước tới. Anh ta cúi đầu và cụp đuôi xuống. <Tôi sẽ chiến đấu vì ngài hoàng tử Jake, cho đến khi trở về được với các anh em của mình>.

CHƯƠNG 19

<Đây là một cái cây derrishoul,> Ax giới thiệu. Anh chỉ vào một trong những đọt giống măng tây mọc thẳng và cao. Anh dẫn bọn tôi đi coi vòng vòng trong khi bọn tôi hồi lại sức sau cuộc biến hình.

<Và đây là cái mà chúng tôi kêu là enos ermarf.>

“Cái gì?” Tôi không nhìn rõ cái mà Ax đang chỉ vào.

<Đấy. Cái cách thức ăn hồ nước lẩn vào cỏ, giới hạn bởi những cây derrishoul.>

“Các anh có hẳn một từ để chỉ cái vụ ấy ư?” Tôi hỏi.

<Có những tên gọi cho rất nhiều cách thức tương tác giữa nước, trời và cánh đồng.> Ax giải thích. <Và cho cách thức mặt trời mặt trăng treo trên bầu trời của hành tinh chúng tôi và tỏa ánh sáng xuống những hướng khác nhau của thế giới.>

Rachel đón ánh mắt của tôi và nhép miệng. “Ax dễ thương nhỉ.” Rồi nhỏ nháy mắt.

Tôi không chắc là mình tán thành. Những người Andalite nửa trông dễ thương nửa trông đáng sợ. Bạn có thể bỏ qua đôi mắt vôi kỳ dị và chuyện họ không có mồm (ít ra là cái mồm mà bạn có thể trông thấy), nhưng cái đuôi như đuôi bộ cạp kia thì còn khuya mới dễ thương. Nó làm

tôi nhớ đến lũ cá mập.

“Các anh sống tất cả ở đây sao?” Marco ngỡ ngàng. “Ý muốn hỏi là cứ sống ngoài trời, trên cỏ như thế?”

<Thì chúng tôi biết sống ở đâu khác nữa? Ở đây có chỗ để mà chạy nhảy. Luôn luôn phải có không gian để chạy nhảy chứ.>

“Thế này quả là giống như sống trên một hành tinh,” Jake ngây ngất. “Hoàn toàn giống như một phần của thế giới Andalite.”

<Phải. Chúng tôi mang theo cả quê nhà vào không gian. Điều ấy làm cho lũ Yeerk điên tiết.> Ax nói giọng quả quyết.

“Tại sao chúng lại quan tâm đến cái mà các anh mang vào không gian?” Marco hỏi.

<Vì nó là một phần của tất cả những gì chúng căm ghét và sẽ hủy hoại nếu chúng có thể. Lũ Yeerk muốn chiếm lấy thế giới của chúng tôi và làm cho nó cần cỗi y như thế giới của chúng. Chúng cũng sẽ làm đúng như vậy đối với hành tinh của các bạn nếu không ai ngăn chặn chúng lại.>

Tôi chớp lấy cánh tay Ax. “Sao kia... anh nói sao kia? Anh nói làm cho *hành tinh cần cỗi* nghĩa là thế nào?”

Ax quay đôi mắt to cộ về phía tôi. <Theo mẫu quen thuộc của lũ Yeerk. Khi một hành tinh thuộc quyền kiểm soát của chúng, chúng sẽ biến đổi nó để đáp ứng những dự vọng của chúng. Chúng chỉ để một số loài cây cỏ và thú vật vừa đủ để nuôi sống cơ thể của các vật thủ - Trong trường hợp Trái Đất thì đó là những con người - số còn lại sẽ bị hủy diệt.>

Ax nói cứ như là đó là chuyện hiển nhiên. Như đó là điều mà tôi phải biết.

Ax dậm bước đi, nhưng tôi nắm chặt cánh tay anh ấy. “Khoan đã nào, khoan đã. Tôi chưa hiểu bạn nói gì. Bạn bảo chúng tiêu diệt các loài khác là ý thế nào?”

<Chúng sẽ hủy diệt, sẽ làm cho Trái Đất giống hệt thế giới quê hương chúng. Chúng sẽ hủy diệt phần lớn các loài cỏ cây và muông thú chỉ trừ lại những gì chúng dùng làm thức ăn.>

Tôi buông tay Ax ra. Tôi lão đảo lùì bước và phải vung tay lên để giữ thăng bằng. Tôi cảm thấy như vừa bị một chiếc xe hơi húc vào. “Không” Tôi thì thầm. “Không thể thế được. Bạn nói thế chỉ vì bạn không thấy lũ Yeerk mà thôi.”

Những đứa khác trở mắt nhìn. Không đứa nào nhúc nhích.

Ax nhìn cả đám. Hai mắt anh ấy cứ nheo lại. <Các bạn không biết thật sao? Các bạn không biết các bạn đang chống lại ai thật sao?>

“Bọn mình biết là chúng đoạt lấy quyền kiểm soát trí óc mọi người,” Rachel đáp một cách yếu ớt.

<Phải. Và đó là một trong những tội ác khủng khiếp nhất của chúng. Nhưng lũ Yeerk còn tệ hơn thế nữa kia. Chúng là những kẻ tiêu diệt các thế giới. Những kẻ hạ sát mọi sự sống. Khắp cõi thiên hà người ta căm ghét và sợ hãi chúng. Chúng là một đại dịch lan tràn từ thế giới này sang thế giới khác, để lại phía sau không còn gì ngoài đau thương, nô lệ và khốn cùng.>

Tôi cảm thấy lạnh cả người. Nhỏ nhoi, yếu ớt, lạnh giá và sợ hãi. Tôi nhìn xung quanh, nhưng ngay cả phong cảnh Andalite tốt tươi mời mọc cũng chẳng thể sưởi ấm tôi chút nào. Tôi cảm thấy áp lực mệnh mông của biển cả từ trên “trời” và khắp bốn phía xung quanh, chỉ chực ào vào.

<Trong toàn cõi thiên hà chỉ còn lại ba nòi giống tiếp tục chiến đấu chống lũ Yeerk> Ax nói một cách tự hào. <Và chỉ còn người Andalite là có thể chặn chúng lại mà thôi.>

“Đến khi nào người của các bạn mới trở lại Trái Đất?” Tôi hỏi.

Ax ngần ngừ. <Một năm theo lịch sử của các bạn. Có thể là hai.>

“Hai năm!” Jake có thể thất vọng. Tôi khoác tay Jake. “Năm đứa nhóc đương đầu với một kẻ thù đã phá hủy một nửa thiên hà? Năm đứa mình hả?”

Ax mỉm cười bằng mắt. <Sáu đấy, thưa hoàng tử.> Ax sửa lại.

“Sáu. Vậy thì xong rồi.” Marco giấu cợt một cách cay đắng. “Với sáu mạng thì chả có vấn đề gì phải lo hết.”

“Làm sao bọn Yeerk ấy có thể tiến xa đến như vậy nhỉ?” Rachel thắc mắc. “Chuyện đó xảy ra như thế nào hả? Nếu người Andalite các anh kiên cường như vậy, thì tại sao họ lại không chặn chúng lại từ trước? Làm sao mớ sên sống trong những cái vũng dơ bẩn ấy có thể xoay sở để trở nên đầy quyền lực hùng mạnh như vậy?”

Ax ngó Rachel. <Tôi không được phép nói ra một số điều.>

Hai mắt Rachel nheo lại tức tối: “Anh bảo chúng tôi rằng toàn bộ hành tinh Trái Đất có thể bị lên lịch hủy diệt và bọn tôi là những người duy nhất có khả năng ngăn cản việc ấy, vậy mà anh còn định giữ bí mật ư? Tôi không hiểu đấy?”

Anh chàng Andalite có vẻ giận dữ, nhưng Rachel còn giận dữ hơn.

“Nè, ừm, mình cảm thấy mình đã sẵn sàng để biến hình nữa rồi đó!” Tôi nói để phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Rachel nổi khùng chính vì nhỏ sợ. Điều mà Ax nói khiến cho nhỏ bàng hoàng. Khiến cả bọn chúng tôi bàng hoàng. Đứa nào cũng đã cảm thấy sức ép đối với mình quá đủ rồi. Bọn tôi thực sự không muốn nghĩ đến việc mọi sự sống trên hành tinh này phụ thuộc vào mình.

Đó thật sự là một gánh nặng quá sức.

“Cassie nói đúng đó” Jake nói: “Đã đến lúc rồi. Tụi mình phải đi khỏi đây trước khi quá muộn.”

Tôi đi theo Jake và mấy đứa bạn băng qua vùng đất xa lạ, ra ngoài đại dương - cũng lại là một môi trường xa lạ.

Ước gì mình có thể quên đi điều Ax vừa nói. Ước gì mình có thể ngưng nhìn thấy trong đầu những hình ảnh của một Trái Đất không một bóng chim muông cây cối. Một Trái Đất với đại dương trống trơn và chết lặng.

<Các bạn không biết các bạn đang chống lại kẻ nào thiệt sao?> Ax đã hỏi thế.

Có chứ.

Giờ thì tôi biết rồi.

CHƯƠNG 20

“**N**è, cho mình hỏi một câu ngớ ngẩn nha,” Marco bật ra.

“Gì vậy?” Jake hỏi.

Marco dứ dứ ngón tay về phía Ax, anh chàng Andalite. “Làm sao đưa anh ta ra khỏi đây được?”

Jake có vẻ bần thần. “Ừm, Ax này, có lẽ bạn không biết bơi đâu há? Mình muốn nói là bơi thực sự giỏi ấy. Về tới đất liền còn xa lắm đó.”

<Trong cơ thể này thì tôi không bơi được. Tôi sẽ biến hình thành một sinh vật biển.>

“Thành con gì kia?” Marco hỏi thẳng thừng. “Chúng ta phải đi xa đấy, và đi thật nhanh.”

<Tôi đã thu nạp một con vật ở biển này. Một con vật cỡ bự có bữa đã bơi lại sát cái vòm. Tôi đập nó xủ và thu nạp nó, nghĩ rằng cần thiết cho việc trốn khỏi đây.>

“Loại vật nào? Nó...” Tôi chợt ngưng bật vì cảm thấy có một chuyện gì đó. Một cái bóng.

Tôi ngược mắt lên, qua bầu không khí trong vòm. Qua thành vòm trong suốt và qua lòng nước.

Nó ở trên mặt biển. Một cái bóng có hình điệu xì gà, đang chế ngự trên mặt biển.

“Có một con tàu,” Tôi kêu lên. “Trên kia kìa. Mình nghĩ nó đã đậu lại.”

“Mình phải ra khỏi đây ngay.” Jake ra lệnh.

Chúng tôi chạy ra phía cửa sập.

PING-ING-ING!PING- ING- ING!

Âm thanh dội qua thành vòm.

“Máy dò âm!” Marco rút lên khe khẽ.

“Sao bồ biết?” Rachel hỏi.

“Bồ chưa coi phim *cuộc săn đuổi* hả? Phim số dzách đó. Giờ thì phải đi thôi. Chúng nó đã tìm ra bọn mình rồi!”

PING-ING-ING!PING- ING- ING!

Chúng tôi chen chúc trong cái khoảng đệm nhỏ bé, bốn đứa tôi cộng thêm Ax.

“Biến hình!” Jake hô.

Tôi đã bắt đầu rồi. Tôi cảm thấy các nét đuôi của cá heo hiện ra. Các bạn tôi đang bắt đầu. Nước ào vô bùng, cuộn xoáy quanh hai chân tôi.

Ax cũng đang biến đổi. Tôi gần như bị mất tập trung vì mãi quan sát anh ta. Người Andalite trong hình dạng thường ngày trông đã khá kỳ quặc rồi, lúc biến hình thì hoàn toàn quái lạ. Thay vì hai chân co quắp lại và biến đi, thì lại tới bốn chân. Và rồi đôi mắt vòi. Với cái đuôi, mất đi cái lưỡi hái nhưng lại chẻ thành hai nhánh mới, một nhánh dài, chếch lên trời và một nhánh bên dưới ngắn hơn.

Nước dâng lên tận cổ tôi. Nhưng lúc này tôi đã là cá heo nhiều hơn là người.

BÙM !BÙM !

Tiếng nổ rung chuyển khắp vòm. Răng tôi cũng rung lên. Tôi có cảm tưởng hai màng nhĩ của mình sắp bục đến nơi.

<Bọn Yeerk>, Ax kêu lên. Anh ta nói trong đầu chúng tôi theo kiểu ông anh Elfangor, với một nỗi cảm giận sâu xa và không thể hiểu nổi.

BÙM !BÙM !

Tiếng nổ thứ hai! Đột nhiên cánh cửa ngoài bật mở và chúng tôi bơi ào ra. Bốn cá heo và một...

Cá mập!

<Ôi bạn lựa mới hay chứ, Ax!> Marco ngỡ ngàng. <Bạn biến hình thành *cá mập* à?>

<Vây là trật hả?> anh chàng người Andalite bắn khoăn.

<Loài của bạn với loài cá của bọn mình là kẻ thù không đội trời chung> Tôi giải thích.

<Ôi! Tôi phải học hỏi nhiều mới hiểu được Trái Đất!>

<Bài học đầu tiên bây giờ là: “RA KHỎI ĐÂY NGAY!”> Marco hét lên.

Tôi vọt xuyên qua lòng nước, nhắm tới mặt biển xa vòi. Ngoảnh lại phía sau, tôi trông thấy hai cái lỗ thủng ở thành vòm. Nước ào qua đó y như thác Niagara. Và một vật hình trụ màu tối nữa đang từ từ lặn xuống. Tôi đã xem khá nhiều phim về chiến tranh dưới nước nên biết rằng đó là một chiếc ngư lôi chống tàu ngầm.

<Bọn Yeerk đã sử dụng những vật chủ nào vậy?> Ax hỏi gấp gáp.

<Ừm... vật chủ á? Ý bồ nói những cơ thể? Những kẻ bị mượn xác chứ gì? À, chúng sử dụng bọn Hork-Bajir và con người.> Tôi đáp.

<Bọn Hork-Bajir không biết bơi.> Ax nói.

<Như vậy chúng ta có thể an toàn. Tụi Yeerk biết rất ít về những vùng nước sâu. Thế giới của chúng không có đại dương chỉ có những vùng nông chèo.>

<Hay lắm,> Jake bình luận. <Tất cả lực lượng chúng ta có ở đây là bọn Hork-Bajir và dĩ nhiên là bọn Taxxon nữa.>

<Taxxon hả?>

<Phải, có vấn đề gì không?>

Bây giờ chúng tôi đã gần tới mặt biển, chỉ cách hàng rào sáng trắng chia cách biển trời có vài mét.

Đúng lúc ấy một cái bóng tối tăm đồ sộ lướt bên trên chúng tôi. Một cái bóng trong một cái bóng. Một cái bóng đập vào hồn vía bạn. Nó lướt sát sàn sạt mặt nước.

Hình dáng nó nhái theo một chiếc rìu chiến. Hai lưỡi hình bán cung ở phía sau, đằng trước là một mũi dài có đầu hình thoi.

Phi thuyền Lưỡi Rìu của Visser Ba.

Khi nó lướt qua, có những vật từ bụng nó rớt xuống. Có một tá tiếng đập vào mặt nước. Tôi đảo người để nhìn cho rõ.

Cái tôi nhìn thấy khiến tôi nổi da gà.

Bọn Taxxon. Ở dưới nước. Chúng bơi về phía chúng tôi.

<Những con sâu tằm lợm này biết bơi hả?> Marco ré lên.

Nhưng câu trả lời thật hiển nhiên. Bọn Taxxon, những con rết dài ba mét lấp loáng hàng tá đôi chân sắc nhọn như đinh đang rượt theo chúng tôi. Trong lòng nước di chuyển rất lẹ.

Rất lẹ.

Từ góc này chúng tôi không thấy được những con mắt như thạch đông màu đỏ, nhưng có thể thấy cái mồm tròn vo trên đầu mỗi con vật ghê tởm.

Tôi đã từng thấy bọn Taxxon ra sức giật những mảnh thịt của Hoàng tử Elfangor khi Visser Ba ngấu nghiến ông.

Tôi đã từng thấy bọn Taxxon ngấu nghiến một đồng loại của chúng theo lệnh của Visser Ba.

<Hãy cho tôi biết,> Ax lên tiếng. <Tôi có cảm tưởng rằng cái cơ thể mà tôi đang mang đây có khả năng chiến đấu, phải vậy không?>

Tôi toét miệng cười thầm. <Phải đấy Ax. Cá mập uýnh lộn tốt lắm đó.>

<Vậy thì thừa hoàng tử Jake, tôi thanh toán cái lũ Taxxon cặn bã này được chứ ạ?>

<Đừng kêu mình là “hoàng tử”> Jake đáp. <Còn câu trả lời là được. Hãy xông lên và đá vào đít bọn Taxxon!>

Có một tá bọn Taxxon trong lòng nước. Bên này là sáu đứa chúng tôi. Bơi theo hàng thẳng tắp, bọn Taxxon lẹ hơn. Nhưng chúng tôi khám phá ra liền là mình linh hoạt hơn.

<Chọn mục tiêu,> Jake hô gọn lỏn.

Tôi tập trung vào một trong những con rết tổ chẳng. Tôi phải tự ép buộc mình lao vào tấn công. Nó không phải là một con cá mập, bản năng căm ghét cá mập của loài cá heo không xuất hiện ở đây để kích thích tôi.

Tôi phải tìm kiếm ý chí chiến đấu trong cái tâm người của mình. Chẳng dễ dàng chút nào. Tôi đã chống lại bọn Yeerk để bảo tồn tự do của loài người. Giờ đây tôi phải chiến đấu để cứu thế giới. Tuy nhiên tinh thần chiến đấu vẫn không đến với tôi một cách tự nhiên.

Nhưng tôi biết mình phải làm gì. Bọn Yeerk sẽ tỏ ra không thương tiếc. Nếu lũ Taxxon thắng thì chúng tôi sẽ bị giết. Hay còn tệ hơn nữa.

Tôi lao mạnh vào một tên Taxxon trong khi nó cũng lao mạnh vào tôi. Y như hai đoàn tàu chạy ngược chiều trên cùng một đường ray. Đầu đối đầu.

Vào giây cuối cùng, khi một cái mồm đỏ lôm mỏ ngoác của tên Taxxon chỉ cách có vài tấc, tôi lạng qua một bên, uốn lưng và đâm sầm vào sườn nó.

Tôi ngỡ sẽ giống sườn con cá mập cứng, chắc và dai. Nhưng không phải thế, chỉ như búa tạ nện vào một cái bao giấy sưng nước vậy. Tên Taxxon bực ra như một trái dưa hấu bể toác.

<Aaaaa!> Tôi muốn ói ra. Tôi lấy đuôi quạt nước và lánh khỏi cảnh tượng ghê tởm mà mình vừa tạo nên.

Xung quan tôi trận đánh diễn ra ác liệt, cá heo đấu Taxxon. Và cá mập Ax đấu với Taxxon.

Các nhà khoa học tin rằng cá mập là một trong những loài thú lâu đời nhất hiện còn tồn tại. Thiên nhiên tạo ra chúng như những con thú săn mồi hoàn hảo. Những cỗ máy giết chóc hoàn hảo. Thiên nhiên đã không phải xem xét lại hay cập nhật chúng nhiều. Chúng được tạo ra chuẩn xác ngay từ lần đầu.

Cá heo thì khác. Các nhà khoa học nói rằng hàng triệu năm trước, cá heo là loài sống trên cạn. Những loài có vú ở biển không khác loài người và những loài có vú khác bao nhiêu. Trong quá trình tiến hóa chúng trở về đại dương. Một phần của sự tiến hóa ấy là tập đối phó với những loài thú săn mồi - những loài cá voi sát thủ và những loài cá mập.

Tôi không biết loài Taxxon đã tiến hóa trong biển thế nào. Tôi không biết chúng tôi phải đối mặt với những loài thú săn mồi tự nhiên nào. Nhưng chúng không được chuẩn bị sẵn sàng cho đại dương này. Chúng không sẵn sàng một chọi một với những chủ nhân của vùng biển sâu thăm thẳm Trái Đất. Chúng không phải là đối thủ của cá heo hay cá mập.

<Được rồi, rút khỏi đây thôi,> Jake ra lệnh. <Cho chúng nó ăn đòn chừng ấy là đủ.>

<Chúng cũng chẳng cứng lắm đâu ha?> Rachel hỏi, ráng làm vẻ cứng cỏi. Nhưng dường như tôi thấy nhỏ run run.

Tôi vọt lên mặt nước và hít đầy phổi không khí ấm áp của buổi chiều. Mặt trời đang lặn xuống chân trời. Hai chiếc tàu ở gần đó đang lao về phía chúng tôi.

Nhưng tệ hơn là phi thuyền Lưỡi Rìu lúc này đang lượn trên không ở độ cao chưa tới một

trăm mét.

<Không được phí thêm một chút thời gian nào nữa> Marco la. <Kế hoạch của ta là quay lại một trong những hòn đảo nhỏ trong eo biển hoàn hình, xả hơi rồi tiếp tục chặng đường còn lại. Nhưng tới đảo cũng mất gần hai tiếng bơi tốc lực. Chúng ta phải bơi nước rút tới đó nếu không sẽ phải lựa chọn giữa việc bị kẹt trong lốt cá hoặc chết đuối. Sự lựa chọn chẳng thú vị chút nào.>

<Bồ nói trúng đó Marco,> Jake đồng tình. <Mở hết tốc lực tới hòn đảo gần nhất.>

<Làm cách nào các bạn biết gì?> Ax hỏi.

<Đôi khi bọn mình mang theo đồng hồ. Đôi khi, như lúc này chẳng hạn, chúng mình phải đoán và hy vọng là đoán trúng.>

<Ồ. Nếu các bạn cho phép tôi sẽ theo dõi thời gian cho.>

<Bạn có đồng hồ hả?>

<Không, nhưng tôi có khả năng theo dõi thời gian,> Ax đáp.

<Hay quá,> Marco reo. <Ta còn bao nhiêu thời gian nữa?>

<Chúng ta đã biến hình được khoản ba mươi phần trăm lượng thời gian an toàn.>

<Ba mươi phần trăm?> Tôi ráng suy nghĩ. Môn toán chưa bao giờ là môn tử của tôi. Với lại còn đầu óc nào mà tính toán khi bạn vừa thoát khỏi một trận đánh và nỗi lo sợ gần chết. <Đây là khoảng ba mươi sáu phút. Có nghĩa là chúng ta còn lại một giờ hai mươi bốn phút.>

“OÀM!”

Tôi nghe như tiếng đập dữ dội sau lưng mình. Như thể ai đó vừa ném một chiếc xe tải bự xuống nước.

<Cái gì vậy?> Marco nhướn nhác.

<Có vật gì đó đập vào nước,> Tôi đáp. <Vật gì đó thiệt bự.>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Giờ lại cái gì nữa đây?> Tới lượt Rachel hỏi.

Tôi ngoi lên mặt nước để thở và nhìn xung quanh. Hai chiếc tàu trên mặt biển vẫn tiến lại gần, nhưng chúng chạy không lẹ lắm và không rút ngắn được khoảng cách với chúng tôi. Phi thuyền Lưỡi Rìu thì đã biến mất. Tôi rà soát bầu trời theo khắp mọi hướng, cũng không thấy tăm tích nó đâu.

<Có ai nhìn thấy phi thuyền Lưỡi Rìu đâu không?> Tôi hỏi.

<Không. Nhưng không có nghĩa là nó không còn lớn vồn đâu đây.> Jake nhận định. <Có thể nó đã nguy trang.>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Cái gì vậy cà?>

<Là gì thì nó cũng đang tới gần đó.> Tôi cảnh báo.

Đột nhiên tôi nhớ là mình đâu chỉ có giác quan quen thuộc của con người. Tôi liền tung ra một loạt tiếng lách cách định vị bằng tiếng dội khẩn cấp.

Hình ảnh phản hồi khiến tôi sững sờ.

<Có một vật gì đó dưới nước. Bự lắm. Khổng lồ luôn. Bự bằng con cá voi. Nhưng di chuyển hổng giống cá voi.>

Jake, Marco, Rachel đều phát sóng định vị bằng tiếng dội.

<Là gì thì nó cũng đang bám sát chúng ta đó.> Rachel nói.

<Bự tổ chẳng, lạnh lẽo và đang đuổi theo chúng ta.> Marco tán thành.

OÀM! OÀM! OÀM!

Tôi ngoi lên mặt nước để thở lần nữa và ngoảnh nhìn lại phía sau. Đúng lúc ấy tôi thấy xa phía sau mình là một cái ụ khổng lồ màu đỏ sậm gần như tía nổi lên mặt nước. Nó dường như được phủ kín bằng hàng trăm cái đuôi cá nhỏ đang quẫy một cách điên rồ.

Tôi lặn trở xuống. <Ax nè, có vật gì đó phía sau kia. Mình không nghĩ nó là vật của Trái Đất.> Tôi miêu tả vật ấy. Ít ra là miêu tả cái mà mình nhìn thấy.

<Con Mardrut đó,> Ax tuyên bố.

<Mardrut? Là cái giống gì vậy?>

<Mardrut là loài động vật sống ở các đại dương của một trong những mặt trăng của hành tinh Andalite chúng tôi. Cứ nghĩ đến việc tên Yeerk nhor bắn kia thò chân lên mặt trăng của mình, thu nạp những loài vật của mình, thật không sao chịu nổi!>

<Ax nè, con Mardrut nó như thế nào?> Tôi hỏi anh ta.

<Nó là một con vật rất bự, bơi bằng cách phun nước ra từ ba cái khoang lớn. Nó phát ra âm thanh...>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Âm thanh như vậy hả?> Marco hỏi.

<Phải,> Ax đáp. <Tôi đoán là thế. Tôi không nhận ra nó. Tôi mới nghe thấy nó một lần, đó là lúc học ở trường, mà tôi lại không chú ý nghe giảng.>

Tôi xém bật cười khi nghĩ đến hình ảnh một lớp học với các cô cậu học trò Andalite đang để hồn vía ở tận đầu đầu, y như bọn tôi vậy. Nhưng thực tình đây không phải là lúc để cười.

OÀM! OÀM! OÀM!

<Nhưng con này không phải là Mardrut thứ thiệt.> Ax nói tiếp.

<Đúng vậy,> Jake tán thành.

<Vậy là các bạn biết kẻ nào đang săn đuổi chúng ta rồi phải không?> Ax có vẻ bất ngờ. <Các bạn hiểu rằng đó là Visser Ba biến hình?>

<Bọn mình đã gặp hắn trước đây,> Rachel nói gọn lỏn.

<Các bạn đã đánh lại Visser Ba? Mà vẫn sống sót ư?> Điều đó khiến anh chàng Andalite này hoàn toàn bất ngờ. <Tôi bái phục các bạn.>

<Ừa, Tuyệt lắm, cảm ơn,> Marco nói ráo hoảnh. <Nhưng tôi muốn đổi sự bái phục ấy lấy một chiếc xuồng ho-bo loại xịn để chuồn khỏi cái đồ khốn kiếp xấu xa đó.>

OÀM! OÀM! OÀM!

CHƯƠNG 22

Con vật mà Visser Ba biến thành dường như không *biết mệt*.

Tôi cảm thấy như mình bơi mãi bơi hoài. Sau nửa tiếng bị săn đuổi, chúng tôi đã kiệt sức. Chúng tôi đã lao vào trong nước với tốc độ kinh hoàng. Chống chọi từng luồng nước chảy. Chống lại nhu cầu khẩn thiết được xả hơi khi cái đuôi lá đi. Chống lại cái đói ngày càng thôi thúc.

OÀM! OÀM! OÀM!

Con Mardrut không bao giờ biết mệt. Không bao giờ yếu sức. Mỗi tích tắc nó rút ngắn khoảng cách với chúng tôi từng tắc, từng phần một.

Bây giờ tôi đã có thể nhìn rõ nó. Một cái bao khổng lồ lốm đốm màu tía và màu đỏ tiến lên trong nước bằng động tác uốn lượn. Sức đẩy của nó là ở ba cái túi nước to cộ lần lượt phun nước ra. Giữa các lần phun mạnh ấy, hàng trăm cái đuôi nhỏ xíu phủ kín mình con vật ra sức quạt để giữ đà.

OÀM! OÀM! OÀM!

Thế rồi nó cất tiếng. Tất cả bọn chúng tôi đều nghe thấy tiếng nói im lặng trong đầu. Giống như nghe những lời nguyện rửa kinh khủng nhất. Nó là sự ác độc và căm ghét tinh thần xối thẳng vào óc mình.

<Ta đang kiểm các ngươi đây, hỡi các chiến binh Andalite can đảm.> Visser Ba cười nhạo. <Ta tìm các ngươi đây.>

Giọng nói của nó làm tôi lộn cả ruột. Tôi cảm thấy lòng căm ghét của chính mình đang bùng lên đáp lại lòng căm ghét của nó. Những hình ảnh mà Ax đã vẽ nên - một Trái Đất màu nâu trống rỗng và chỉ còn nhúc toàn những nô lệ của bọn Yeerk...

Tôi đã sống một cuộc sống hoàn toàn không biết đến thù hận - thứ tình cảm khiến người ta phát bệnh, nó thiêu đốt, thiêu đốt, và đôi khi bạn nghĩ đó là một ngọn lửa không bao giờ nguôi.

<Ta sẽ kiểm các người. Các người sẽ là của ta. Ta sẽ biến các người thành những kẻ cho Mượn xác hoặc chỉ việc xoi tái các người đi. Thời điểm cho ta quyết định đang tới gần. Các người đã yếu xù. Thời giờ của các người ngắn ngủi lắm.>

OÀM! OÀM! OÀM!

Bốn đứa bọn tôi đã từng bị Visser Ba đe dọa. Ax thì chưa. Anh ấy có vẻ run rẩy ngay trong cái lột cá mập. Đôi mắt đờ đẫn của con cá mập không biểu lộ xúc động gì nhưng đường bơi của nó đã loạn quạng.

<Ax> Tôi nói với anh ấy. Ax không trả lời. <Ax nè, chúng mình đã từng nghe tiếng nói của nó rồi. Chúng mình đã nghe nó dọa dẫm. Mà chúng mình vẫn sống nhẵn đấy thôi.>

<Nó sẽ giết chúng ta.> Ax than. <Nó sẽ giết chúng ta. Nó đã giết anh Elfangor rồi đó thôi!>

<Hãy can đảm, Ax! Đừng có trả lời nó. Đừng có nghĩ tới nó. Cứ bơi thôi!>

Nhưng nỗi sợ của Ax tác dụng lây lan. Anh ấy nói đúng. Chúng tôi không đủ thời gian để tới bờ thì đã kẹt cứng trong lột cá heo rồi. Và thế nào đi nữa thì chúng tôi cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi tay nó. Tôi liếc nhìn về phía sau.

Nó chỉ còn cách tôi năm lần chiều dài thân mình nó!

Tôi không thể bơi nhanh hơn được nữa.

Thế là hết Cassie à. Tôi tự nhủ. Thế là hết rồi.

Tôi cảm thấy nổi căm ghét khủng khiếp lại trỗi lên trong tôi. Nhưng tôi không muốn chấm dứt cuộc đời một cách như thế. Tôi không thể chết với nổi căm ghét trong lòng. Đó sẽ là một thắng lợi của Visser Ba mà tôi có thể tước đi.

Tôi để tâm trí trôi nổi ngay cả khi thân thể kiệt quệ của mình vật lộn để tiếp tục bơi. Tôi cảm thấy tâm trí mình bập bênh trôi về quá khứ. Về cái nhà kho của tôi, và tất cả muông thú ở đấy. Về với ba, với má. Về với Jake.

Tôi nhớ lại những điều tốt lành. Cưỡi trên những luồng khí nóng cùng với Tobias và những đứa khác với đôi cánh dang rộng. Những ngày tươi đẹp. Ngồi dưới chân bà ngoại nghe bà kể lịch sử của gia tộc, của tất cả các thế hệ đã sinh sống và làm lụng ở trang trại.

Và rồi một ký ức gần hơn nổi lên. Con cá voi. Tôi nhớ lại sự im lặng dịu dàng và bao la của nó đã tràn ngập tâm trí mình.

Tôi còn nghe được cả bài hát của nó.

Khoan đã! Tôi đã *nghe thấy* bài hát của nó. Không phải là ký ức. Tôi đang nghe thấy bài hát buồn bã ám ảnh của nó vang rền qua lòng nước.

Nó ở đây không xa đây.

Tôi mở ngổ tâm trí và để cho ý thức người của mình trôi đi. Tôi để nó trôi đi. Tôi mời tâm trí cho cá heo - tâm trí thích chơi đùa và oánh lộn, thích cái cảm giác vọt lên khỏi mặt nước bay thẳng lên trời giống như chim - mời nó nổi lên trong đầu mình.

Tôi phát những tiếng nổ định vị bằng tiếng dội, ngàn tiếng lách tách rất nhanh nén lại trong vài giây. Và hơn thế nữa, tôi kêu cứu.

Thật ngớ ngẩn. Thật lố bịch. Nhưng tôi kêu lên trong một lời khẩn cầu im lặng, giống như đứa trẻ mơ thấy ma, cất tiếng kêu mẹ nó.

Con quái vật đang đuổi sát nút tôi! Kẻ hủy diệt! Kẻ độc ác!

Cứu tôi với!

<Chúng ta đã sử dụng tám mươi phần trăm thời gian cho phép,> Ax báo.

<Còn hai mươi bốn phút thôi,> Marco gắt gỏng.

<Không thành vấn đề. Mình hết sức rồi,> Rachel thừa nhận. <Mình không chịu nổi nữa. Và nó tới gần quá rồi. Đã đến lúc quay lại và chiến đấu.>

OÀM! OÀM! OÀM!

<Chúng ta không thể nào thắng được,> Ax buồn rầu.

<Biết chứ!> Jake đáp. <Nhưng nếu phải thua, mình thà thua trong chiến đấu hơn là để cho nó chop túi mình từng đứa một.>

<Nói rất đúng điệu Andalite,> Ax tán thưởng. <Chúng ta có nhiều điểm giống nhau. Hy vọng sẽ có một kết thúc tốt đẹp hơn thế này.>

<Đếm đến ba thì bắt đầu nha,> Jake ra lệnh.

<Một>

<Hai>

<Ba>

<Bắt đầu>

Chúng tôi ngừng bơi và quay lại đối mặt với con Mardrut.

<Jake nè,> tôi gọi. <Mình muốn nói với bồ...>

<Ờ mình cũng vậy, Cassie à.> Jake trả lời.

OÀM! OÀM! OÀM!

Con quái vật màu đỏ tía lao vào chúng tôi.

Tôi run lên vì khiếp hãi. Nhưng tôi quá mệt để có thể bơi đi trốn.

Cứu tôi với! Tôi kêu lên một lần chót. Nhưng tôi biết chả ai tới cứu mình.

Và rồi tôi mặc kệ mọi sự ra sao thì ra... và nói lời từ biệt.

CHƯƠNG 23

<Ta đã quyết định phải làm gì với các người rồi.> Visser Ba tuyên bố. <Sau cuộc săn đuổi quá dài này ta thực sự đói bụng lắm rồi.>

Nó lao vào chúng tôi.

Chúng tôi cũng lao vào nó.

Có vật gì đó đen thẫm từ đáy biển ập lên.

Vật gì đó đen thẫm, dài thông, và bự hơn cả con Mardrut.

PHẨM!

Visser Ba giật nảy người và chết sững trong lòng nước.

Một dáng hình đen thẫm thứ hai cũng lẹ như cái thứ nhất.

PHẨM!

<Các đại cao thủ!> Tôi thì thầm.

<Đó là những con cá voi!> Marco la lên.

Có năm con trong lòng nước.

Hai con đực lớn tấn công mở màn, có cái đầu y như chiếc búa tạ. Những con cá nhà táng. Mười tám mét dài. Sáu mươi lăm tấn. Nặng bằng năm mươi chiếc xe hơi.

Chúng đã lặn sâu và vọt lên với tốc độ kinh khủng để đâm sầm vào con vật đến từ đại dương của thế giới khác.

Con Mardrut rất bự, rất khỏe. Nhưng có con vật nào có thể sống sót được lâu khi bị những sinh vật nặng sáu mươi lăm tấn đâm vào?

Rồi con cá voi - con cá voi của tôi, tôi vẫn nghĩ về nó như thế - bắt đầu lấy đuôi quất Mardrut. Những cú mạnh như búa bổ. Những cú có thể làm đổ sập những bức tường. Liên tiếp, liên tiếp những đánh khi hai con cái nhỏ hơn nhập cuộc và hai con cá nhà táng vòng lại để tấn công nữa.

<Aaaaagggg!> Tiếng kêu đau đớn và giận dữ của Visser Ba vọng lại trong đầu tôi.

<Nó rút lui kìa!> Jake kêu quang quác.

<Nó bỏ chạy!> Rachel reo. <Haha!>

<Mình cho là Visser Ba chẳng ưa thích mấy con cá voi lắm đâu,> Marco hét lên. <Chẳng ưa chút nào!>

Lũ cá voi rượt nó một lúc, nhưng cuối cùng chúng để nó đi.

Cá voi không thạo chuyện giết chóc cho lắm. Chúng không thực sự có tài cầm ghét và hủy hoại.

Vài phút sau con cá voi của tôi, con tổ chẳng lưng gù, quay lại xả hơi trong lòng nước, bên cạnh tôi.

Tôi muốn cảm ơn nó. Nhưng như tôi đã nói, cá voi không tư duy bằng những từ ngữ của người hay ý nghĩa của người. Dù sao đi nữa tôi vẫn thử.

Cảm ơn anh bạn lớn.

Những người ưa tranh cãi về việc cá voi thông minh như thế nào, hay chúng có thông minh bằng con người không, thực ra đã bỏ mất điểm chính yếu. Cá voi sẽ chẳng bao giờ đọc sách, chế tạo tên lửa hay làm toán lượng giác. Về tất cả những lĩnh vực như thế, con người thông minh hơn. Con người là những bộ óc tuyệt vời của hành tinh Trái Đất.

Nhưng chẳng cần phải tin rằng cá voi thông minh bằng người thì mới có thể tin rằng chúng cũng tuyệt vời. Chúng không cần là cái gì khác bởi chính chúng là điều tuyệt diệu. Và mặc dù tôi chẳng thực sự biết linh hồn là cái gì, tôi vẫn biết điều này; nếu như con người có linh hồn thì cá voi cũng có.

Tôi muốn cảm ơn nó đã đáp lại lời kêu cứu của mình. Nhưng tôi có cái cảm giác lạ lùng này; Khi nó mở tấm lòng bao la cho cái tâm trí cá heo ẩn trong tâm trí của tôi, nó không chỉ đáp lại riêng tôi.

Tôi có cảm giác là một cách nào đó, chính biển cả đã kêu gọi nó đáp lại sự có mặt của một loài đáng ghê tởm.

Dĩ nhiên tôi chẳng khi nào hờ môi cho Jake hay đưa nào trong bọn tôi biết điều đó. Tụi nó sẽ cười tôi. Ít ra thì Marco sẽ cười.

<Thời gian biến hình sắp hết!> Ax thông báo.

<Mình sẽ nghĩ rằng nếu tụi mình biến hình, con cá voi sẽ chở tụi mình cho tới khi tụi mình sẵn sàng biến hình lần nữa.> Tôi nói.

Vậy là tôi hoàn hình người, Ax thì hoàn thành Andalite, và cả bọn leo lên cái lưng đồ sộ của con cá voi.

Tôi thiếp đi. Tôi biết nói như vậy nghe có vẻ khó tin, nhưng tôi ngủ thiếp đi thiệt đó. Tôi đã kiệt quệ rồi. Cả thể xác lẫn tinh thần. Đã mệt nhừ về mọi phương diện.

Khi tôi tỉnh dậy là lúc mặt trời lặn. Chúng tôi đã gần bờ. Tôi nhìn thấy được bãi biển và xa hơn một chút trên bờ là cửa sông.

Dĩ nhiên là cả bọn ướt mềm vì sóng biển đánh và nước phun lên từ lỗ mũi cá voi. Có hơi lạnh một chút, nhất là lúc này mặt trời đã lặn mất tiêu.

Nhưng một lần nữa, tôi đã không trở thành bữa nhậu của Visser Ba, vậy thì có gì phải than thở nữa chứ.

Jake ngồi ghé chân trên lưng con cá voi, mỉm cười với tôi.

“Một ngày chết tiệt, hả?” Cậu ấy thốt lên.

Tôi cũng mỉm cười. “Ừa”

“Chúng mình đã thành công. Đã cứu được người Andalite. Và đã rút ra vô sự.”

“Chỉ vừa vặn mà thôi!” Tôi nói.

“Bồ có biết không? Bồ có lý lắm. Bồ tin ở cảm giác của bồ, tụi này đi làm theo bồ và đã không trầy một cái vảy.”

Tôi gật đầu. “Ờ có lẽ vậy. Có điều... như Marco sẽ nói, tụi mình đừng có lặp lại vụ này trong gian sắp tới nữa nha, đồng ý chứ?”

Jake mỉm cười, kiểu mỉm cười chậm rãi của cậu ấy. “Dù sao làm cá heo cũng vui chứ hả? Mình biết là bồ đã bắn khoản vụ ấy. Bồ nghĩ có lẽ vụ ấy không đúng đắn gì hết, phải vậy không?”

Tôi chậm chậm lắc đầu. “Mình vẫn chưa tin chắc làm như vậy là đúng đắn. Nhưng tụi mình đâu có được thoải mái lựa chọn. Bọn Yeerk là kẻ khiêu chiến chứ đâu phải tụi mình. Và sau những gì Ax đã nói... Mình nghĩ chuyện này không chỉ liên quan đến một loài, đến loài người. Đây là việc của toàn bộ các động vật. Của cả Trái Đất.”

Jake gật đầu. “Mình nghĩ nếu bồ có thể hỏi ý kiến tụi cá heo, chúng sẽ trả lời rằng sử dụng chúng là hoàn toàn đúng đắn. Bởi vì việc bồ ráng làm chính là để cứu chúng nữa mà.”

“Đâu có, chúng sẽ chỉ cho đó là một trò thú vị thôi. Chẳng bao giờ chúng hiểu được đâu.”

Cả hai đứa cười rân. Cho dù biết nói đi nữa, tụi cá heo cũng chẳng bao giờ hiểu được hai đứa tôi bắn khoản vì nỗi gì. Chỉ hai đứa tôi là biết rõ hơn ai hết.

“Mình nghĩ là bồ nói đúng,” Jake nói. “Nhưng tụi mình hiểu mà.” Ánh mắt Jake gặp ánh mắt tôi. “Tụi mình hiểu rõ cái gì đang lâm nguy. Và tụi mình sẽ làm bất cứ điều gì cần phải làm để chiến thắng.”

Tôi biết Jake muốn nói gì với mình. Chúng tôi sử dụng cá heo chính là cứu chúng. Sử dụng những con thú khác là để cứu chúng. Và việc làm của chúng tôi như vậy là chính đáng.

CHƯƠNG 24

Chúng tôi biến hình một lần nữa thành cá heo và bơi ngược dòng sông về chỗ chúng tôi đã xuống nước. Chúng tôi lựa quãng nước nông để hoàn hình người.

“Mình cảm thấy trở lại làm người tuyệt vời thật.” Jake thốt lên.

Marco chọc: “Ồ, Jake, bồ đã bao giờ thực sự là người đâu mà nói cho ngon.”

Tôi thấy câu đùa cũng nhộn, nhưng cả bọn đều oải đến mở miệng cười cũng chẳng nổi.

Chúng tôi đào lấy quần áo giày dép từ nơi chôn giấu lên. Tôi trông chiếc quần jean và cái áo lạnh ngăn tay bên ngoài bộ đồ biến hình sũng nước. Tôi thọc đại hai bàn chân bê bết bùn vào giày boots.

<Lạ thật đó,> Ax thốt lên trong khi trở mắt quan sát chúng tôi.

<Những thứ mà các bạn trông lên người có ý nghĩa gì vậy?>

“Đó là quần áo,” Rachel giải thích.

<Vì sao phải trông nó vô? Nó bảo vệ các bạn khỏi tác động xấu của môi trường hả?>

“Ờ, thêm nữa nếu bỏ đi ra đường mà trần như nhộng thì mọi người sẽ rất bất bình.” Marco trả lời.

Có tiếng phần phật phía trên đầu chúng tôi. Một cành trong chùm cây trĩu xuống vì bị đè nặng đột ngột.

“Bồ đó hả Tobias?” tôi hỏi.

<Ồ. Mấy bồ... mấy bồ đã tìm thấy người Andalite ư!>

“Đúng rồi. Chào Ax đi Tobias. Tất nhiên đó chỉ là biệt danh của anh ấy thôi. Chào Tobias đi Ax. Cậu ấy cùng bọn với tụi này đó.”

<Gần như vậy thôi,> Tobias nói ráo hoảnh. <Mình thích cái lối này đến nỗi đã mang nó thường trực đấy.>

Anh chàng Andalite như bị choáng. <Bạn bị kẹt luôn trong đó rồi sao?>

<Ờ.>

Ax quay sang nhìn tôi rồi ngó hết đĩa này sang đĩa kia. Ax bỗng rất long trọng.

<Các bạn đã trả giá quá đắt cho món quà mà ông anh Elfangor của tôi trao tặng.>

<Hoàng tử Elfangor là anh của bồ sao?> Tobias hỏi. Đôi mắt điều hâu của cậu ấy lóe lên. <Mình đã ở bên anh ấy đến phút chót đó.>

“Mọi sự đều hay cả,” Jake ngắt lời, “Nhưng bây giờ tụi mình phải đi khỏi đây. Và phải quyết định sẽ làm gì với Ax. Anh ấy đâu thể cứ thế này mà đi bộ với tụi mình qua phố xá.”

“Mình nghĩ Ax có thể đến trang trại nhà mình,” tôi nói. “Ở đó cũng không khác cái phi thuyền Mái Vòm là bao nhiêu. Có đồng lúa, đồng cỏ, rừng cây, ở ngay lối vô vùng rừng bảo tồn quốc gia. Dĩ nhiên Ax phải coi chừng, nhưng dù sao đó cũng là địa điểm duy nhất tụi mình có thể giấu Ax được.”

“Chuyện đó đâu có nhằm nhò tới việc làm sao đưa được Ax đến nơi,” Marco vạch ra. “Phải lội bộ rất xa. Dân chúng ta sẽ trở mắt cả lên vì một con hươu màu xanh lơ to đùng có hai mắt phụ và cái đuôi bộ cạp đó.”

<Tôi phải biến hình,> Ax nói.

“Ờ, nhưng biến thành gì đây?” Rachel băn khoăn.

Thế rồi tôi bất ngờ thấy Ax đi tới chỗ mình. Ax đặt bàn tay nhỏ nhắn có nhiều ngón lên mặt tôi.

<Bạn cho phép nha.> Ax nói.

Tôi cảm thấy mình trở bên bờ đẫm. Không phải buồn ngủ, mà kiểu như đang bị thôi miên.

Tôi nhận biết Ax đang làm gì. Anh ấy đang “thu nạp” tôi. Đang hấp thụ ADN của tôi.

“Ừm... xin lỗi, nhưng bồ tính biến hình thành Cassie hả?” Marco hỏi. “Liệu có làm nổi không đó?”

Ax đi tới bên Marco và dờ vào mặt cậu ấy. Cứ thế Ax lần lượt thu nạp ADN của từng đứa bạn tôi.

Rồi Ax bắt đầu biến hình.

Tôi đã thấy nhiều cuộc biến hình lạ lùng. Nhưng không có cuộc nào giống như cuộc này. Ax không biến thành một con vật, mà là một con người.

Nhưng là một người mà theo cách nào đó cả bọn đều quen biết. Một sự hòa lẫn của bốn đứa Animorph.

Hai chân trước của Ax bắt đầu co rút lại. Hai chân sau dầy ra và khỏe lên. Đột nhiên một cái miệng hiện ra trên bộ mặt Andalite của anh ấy.

Cái đuôi bọ cạp teo lại và biến mất.

Ax lui lại và đứng thẳng lên.

“Ừm, mấy bồ biết đó, mình nghĩ nên để cho Ax ở một mình chút xíu,” tôi đề nghị.

“Ax sẽ là trai hay gái đây?” Marco băn khoăn.

“Đằng nào thì tụi mình cũng quay mặt đi chứ,” tôi nói.

Cả bọn quay đi. Có lẽ là đúng lúc.

“Ax nè, trong đồng quần áo có dư một quần soọc với một áo thun đấy,” Jake nói. “Bạn mặc vô đi nha?”

Vài phút sau chúng tôi quay lại. Cả bọn trố mắt.

Ax trông chiếc áo thun y như một chiếc quần soọc lung bùng vào chân. Còn cái quần thì ở trên đầu anh ấy.

“Đ...ừ...ợ...c rồi,” Jake tuyên bố. “Chỉ cần chỉnh lại chút xíu thôi mà. Bạn là nam hay nữ hả Ax?”

“Tôi lựa n...a...m.” Ax đột ngột ngưng biến hình, hai mắt mở tròn. Anh bị bất ngờ vì cái miệng của mình. Vụ này thì người Andalite không thể hiểu nổi.

“Tôi muốn làm nam bởi vì tôi là giống đực. Chứ gì nhỉ. Đực. Lựa như vậy có được không? L - ư - lựa? Ch - cho - chọn - lựa - lựa?” Ax méo cả miệng và thè cả lưỡi. “Lạ thiệt,” Ax kết luận.

“Nam giới hay lắm đó,” Jake nói. “Rachel? Cassie? Quay đi chứ. Marco và mình sẽ giúp Ax bận lại quần áo.”

Khi hai đứa tôi quay lại thì Ax đã ăn vận như bình thường.

Nhưng *nom* anh ấy lại không bình thường. Cao thì tầm thước, một sự cân bằng hoàn hảo giữa Rachel và Marco. Vóc người thì làng nhàng, cỡ giữa Jake và Marco. Tóc màu nâu, với chút xiu màu vàng kim của Rachel và chút xiu quăn của tôi. Nước da bánh mật, trộn lẫn giữa màu nâu của tôi với màu ô liu của Marco, và màu trắng lọt của Jake với Rachel.

Ax là người thiệt, nhưng vẫn là lạ sao sao đó.

Ax lúc lắc đầu hết sang bên nọ lại sang bên kia. “Các bạn làm thế nào để nhìn? Nh - ì - nhìn. Làm thế nào nhìn được xung quanh? Qu - a - quanh. Và nhìn đằng sau?”

Tôi toét miệng cười. Đúng như mỗi lần tôi biến hình thành một con vật mới. Ax đang làm quen với cơ thể mới của mình. Hay ít ra là đang ráng làm điều ấy. Trong lúc tôi quan sát. Ax uốn môi tìm cách phát ra những âm thanh mới, thì anh ấy đột nhiên ngã nhào ra phía trước.

Jake vội nắm lấy Ax và giữ thật chắc.

“Bây giờ anh chỉ có hai chân thôi đấy, Ax.” Jake cảnh báo.

“Ờ, Ha. Aai. Thiệt là bấp bênh.”

“Ừa, chúng mình là giống vật rất bấp bênh,” Marco thừa nhận.

“Thôi thôi, mình phải đi khỏi đây thôi.” Jake ra lệnh.

“Ax?” tôi gọi. “Trên đường về nhà đừng có nói chuyện với người lạ đó nghe.”

CHƯƠNG 25

Vài bữa sau đó. Sau khi chúng tôi đã lại sức. Sau khi tôi đã chắc chắn là Ax được an toàn trong khu đồng xa thuộc trang trại nhà tôi, khuất những con mắt tò mò.

Tôi đợi cho đến tối và biến hình lần nữa thành chim hải âu.

Tôi bay ra khỏi trang trại, băng qua đêm tối đến Lâm Viên.

Lâm Viên đã đóng cửa và vắng hoe không còn ai ngoài mấy nhân viên bảo vệ đứng rải rác. Nếu tôi tìm cách vô theo đường thông thường thì dĩ nhiên họ sẽ chặn lại, nhưng có ai để mắt đến hải âu đâu.

Tôi đậu xuống gần bể cá heo và hoàn hình người. Không có ánh sáng nào ngoài một lưỡi liềm trắng, nhưng tôi có thể nghe tiếng lũ cá heo bơi. Một con lại chỗ tôi, tò mò không biết vì sao một con người lại lờn vờn ở đây vào ban đêm.

“Chào,” tôi nói. “Xin lỗi nha, mình không có cái gì cho các bạn ăn đâu.”

Rồi tôi leo lên thành bể. Tôi buông mình trượt xuống lòng nước lạnh giá.

Ba con cá heo bơi đến ngó tôi một cái. Vụ này dứt khoát là bất thường. Có một con người kỳ cục mò xuống bể nước với chúng. Một trò chơi mới đây.

Tôi bắt đầu biến hình.

Việc này thu hút sự chú ý của chúng. Cả sáu con cá heo bơi vòng quanh, nhìn thẳng, nhìn nghiêng, nhìn ngoái lại tôi trong khi bơi qua.

Và từ từ tôi trở thành một trong bọn.

Đây thực sự là một việc làm ngớ ngẩn. Tôi biết như thế là ngớ ngẩn. Nhưng tôi cảm thấy đó là việc mình phải làm.

Tôi muốn cho chúng thấy mình đã làm cái gì. Tôi muốn chúng cho phép mình trở thành một thành viên của chúng. Tôi muốn tìm cách nói với chúng... tóm lại là đủ thứ.

Nhưng bạn biết đó, một khi đã có trong lột cá heo lần nữa, tôi khó mà nhớ nổi những nỗi băn khoăn trọng đại của mình. Khó mà nhớ nổi vì sao mình tới đây.

Khó mà nhớ được sự sợ hãi, băn khoăn và tội lỗi.

Một con trong bọn tiến đến, chạm mỏ vào tôi rồi vọt lên mặt nước. Nó bùng lên trời và rơi xuống, lặng lẽ và êm ru như một mũi tên.

Chúng rủ rôi chơi chung.

Chúng rủ tôi nhảy múa với chúng.

Và tôi đã nhập trò.

HẾT TẬP 4

[1] Động vật thuộc họ chồn, màu xám có vằn đen và trắng trên đầu, sống trong hang dưới đất và ra ngoài hang vào ban đêm. (ND)

[2] Sốt tartar: loại sốt may-on-ne (trộn với dưa chuột ngâm giấm băm nhỏ).

[3] Hội chuyên nghiên cứu những hiện tượng mang tính chất tâm linh mà khoa học chưa giải thích được, như thần giao cách cảm, linh cảm... (ND)

[4] Cầu thủ bóng rổ và bóng chày nổi tiếng của Mỹ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>